

**Ileana TODORAN**

**CUI PROTEST?**

**PROteste de respirație**

Coperta: *Colecția InfoArt*  
Lectură și corectură: *Cristina Roșu*  
Redactor: *Petre Rău*

**Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României**  
**TODORAN, ILEANA**

**CUI PROTEST? / PROteste de respirație /**

Ileana Todoran. - Galați : InfoRapArt, 2016

**ISBN 978-606-8725-06-2**

821.135.1-31

© Editura InfoRapArt ©

*Galați, România*

Telefon: *Mobil: 0726 337376, 0740 596225, Fix: 0336 800313*

E-mail: *editura@inforapart.ro*

Copyright © 2016 - Toate drepturile rezervate

*Tatălui meu, Radu*

## *Cuprins*

Cap. 1. În Vamă, de 1 Mai: cum ajung baloanele aprinse stele pe cer?	5
Cap. 2. Blestemată la o viață activă și nemuritoare	25
Cap. 3. Singur pe cruce	39
Cap. 4. Iubirea, un cimitir de aripi frânte, dar încă fâlfâind	63
Cap. 5. Bestie, crezi că Frumoasa ta va săpa un tunel cu unghiile până la tine?	82
Cap. 6. Big Brother, sunt nebună: îmi voi smulge sacul de gunoi de pe cap și voi respira!	95
Cap. 7. Cine a văzut Sisifi fericiți, să ridice mâna!	109
Cap. 8. La MRTLAS: autoexilul în ”Pădurea fără rost”	122
Cap. 9. Fantasme din ”Pădurea fără rost”: ”Camera 101” și ”Camera” din Zonă	138
Cap. 10. Pierdut ”smiling face” și speranța că april va veni. Le declar nule.	156
Cap. 11. Crystal Tower: ofertă specială la voucherele de tortură și la taxa de glonț. Nu ratați!	177
Cap. 12. În seara asta voi dansa gol în fața tancurilor	194
Cap. 13. Din ”Camera 101” în ”Camera” din Zonă cu mamaie, Gazprom și ”Motanul Felix”	210

## I. În Vamă, de 1 Mai: cum ajung baloanele aprinse stele pe cer?

*”Caut, nu știu ce caut. Subt stele de ieri / sub trecutele, caut / lumina stinsă pe care o tot laud” (Lucian Blaga, ”Lumina de ieri”)*

Radu își aprinse o țigară și se uită pe geam. O ceață densă, albă ca laptele învăluia cartierul. Dizolvase contururile agresive ale blocurilor cenușii comuniste. Era pufoasă și mângâietoare ca puful de pădăie sau ca cel de găscă. O plapumă albă în care să mă ascund. Hai, Radu, trage-ți plapuma peste cap și uită de toate! Are și ceva erotic, excitant: aș putea umbla gol prin ea, aș putea să o caut pe Laura, să o adulmec după mirosul de țigări mentolate și de parfum Givenchy ”Very Irresistible”. Poate voi găsi întâi buzele ei pline, cu rujul lor violet, cu aromă de fructe de pădure, poate mă voi cufunda în părul ei lung, mătăsos, poate voi prinde în mână din întâmplare sfârcul întărit al unui sân sau poate îi voi atinge vaginul fin, proaspăt epilat. Mister... Ce bine că există!

- Radu, uite ce ceață e! Unde mai vrei să mergem? Mai bine stăm în București, zise Laura.

- Cum, iubito? Întotdeauna am plecat de 1 Mai. Am făcut deja rezervare la pensiune. Au anunțat vreme bună la meteo, am văzut și pe net. Vremea o să se îndrepte, o să vezi.

Se apropie de Laura, o îmbrățișă și-și lipi fața de părul ei: ar fi vrut să se lase învăluit de el ca de ceață. Laura tresări, scuturată de un spasm și se smulse din îmbrățișarea lui Radu. De ce nu mă lasă în pace? Mă sufocă precum ceața asta enervantă. O pernă albă apăsată peste față. Nu-mi place deloc. Ceața asta mă derutează, mai exact îmi sporește senzația de confuzie, mă face să mă rătăcesc. Topește absolut totul. Chiar și treptele de la intrarea în bloc, mașina noastră cu tot cu loc de parcare, minimarketul de unde vroiam să cobor să-mi iau țigări. Intră în bloc și dizolvă

avizierul cu sumele de plătit la întreținere, fondul de rulment și anunțurile administratorului. De asta nu-mi pare rău. Chiar, am depus declarația de consum? Luna aprilie tocmai s-a încheiat. Nu sunt tocmai sigură. Apoi ceața amenință să-mi înghită raftul de cosmetice din baie, cartea de pe noptieră din care nu am apucat să citesc azi nici măcar norma minimală de o pagină pe zi, laptopul cu toate documentele mele mai mult sau mai puțin originale. Până și albumul ”*The Wall*” al lui Pink Floyd. De ce trebuie să plecăm? Nu pot să fac abstracție de toate, să-mi pun căștile și să ascult muzică? Nimănu-i pasă de mine. Hm, cel mult un interes erotic pentru Radu sau o simplă nevoie de afecțiune pentru Luca. Nimic mai mult. Doar când au ei nevoie. Când am eu nevoie, nimic. Pot să urlu la Luca, să-l zgâlțâi, că nu răspunde. Dacă m-aș prăbuși la picioarele lui, dacă aș muri, n-ar remarca nici după trei zile. Eventual doar după mirosul de cadavru. Joacă Naruto pe consolă de ore în șir, fără să-și ridice privirea decât pentru a lua chipsuri Lays cu paprika din pungă. Nici nu a observat ceața de afară.

Radu se uită la ceas, era cam târziu. Îi era foame. Deschise frigiderul, luă o bucată mare de friptură de pui, direct din castron, cu mâna și o înghiți pe nemestecate. Îi trosneau fălcile, iar grăsimea îi picura de pe mâini. Laura se strâmbă de dezgust. Apoi, fără să se spele pe mâini, Radu se apucă să îndese lucrurile în bagaje, aruncându-le unele peste altele la grămadă și șifonându-le.

- Radu, dacă ți-e foame, așază-te frumos la masă și mănâncă. S-au inventat deja tacâmurile și șervețelele, chiar dacă tu nu ai auzit. S-au inventat și săpunurile și chiuvetele. Săpun era și pe vremea romanilor. Dacă ar vedea ei, săracii, în ce hal au ajuns oamenii în ziua de azi! Iar hainele le împăturim frumos și le punem în pungi separate. Ce exemplu îi dai lui Luca? Le strici pe toate. Și nu le-ai călcat tu. Să nu te atingi de bagajul meu! Nu o să înveți niciodată. Parcă ai fi sălbatic. Un *yahoo*, bombăni Laura.

- Scuze, iubito, dar altfel nu prea văd cum să le luăm cu noi. Poate dacă scoatem cosmeticele tale...

- Nu mi-am luat decât rimelul și rujul. Și creionul dermatograf. Și crema de zi, cea de noapte și cea abrazivă. Și crema de corp. Și crema de picioare. Și demachiantul. Și loțiunea tonică. Și...

- Vezi? Vreau să plecăm odată, se face târziu, e deja după-amiază. *Hurry up!* O să fie trafic aglomerat și, oricum, nu stăm decât două nopți. Bine că 1 Mai a picat vineri, dacă era sâmbătă sau duminică? La urma urmei, nu prea contează. Nu lucrăm și duminica? Ei, acum am prins un weekend întreg, suntem norocoși. Ești sigură că nu vrei să luăm cortul? Mi-e tare dor să mai stăm cu cortul în Vamă. Putem anula rezervarea la pensiune. Au anunțat vreme bună, o să fie 23-25 de grade ziua, iar noaptea în jur de 15.

- Iubire, în cort o să fie cancer noaptea, pe vremea asta, iar ziua ne sufocăm. Mă apucă și crizele de claustrofobie. Intră nisip, furnici și urechelnite din alea care ne pot sparge timpanul. În plus, cum îmi încap mie bagajele în cort? Cum îmi beau cafeaua dimineața? Unde ne ducem la budă? Unde facem duș cald?

- Înainte nu te formalizai atât și nici nu cărai tot dulapul după tine. *"Omnia mea mecum porto"*. La propriu. Oricum, putem face duș cald la tanti, la pensiune. Stăm doar două zile, iubito. Dar acum mi-e teamă că, într-adevăr, doar pentru cosmeticele tale ne trebuie un etaj la hotel de șapte stele.

- La fel și pentru sticlele tale. Luca, vino odată! strigă Laura.

- Dar, mami, eu nu vreau să merg în Vamă! țipă Luca, fără să-și ridice ochii din consolă. Acolo e nașpa. Vreau la Mamaia unde au parc de distracții și aqua-park! Și vreau să mă întâlnesc cu colegii de școală în parc. Și am teme de vacanță! Din cauza voastră, mă duc cu tema nefăcută.

- Luca, stăm doar două zile. Te ducem și la Mamaia într-una din ele. Și cum să ai teme de vacanță de 1 Mai?! E doar un weekend. Haide, fii înțelegător, zâmbi Radu, ciupindu-l de obraz.

- Suneți niște proști. Vreau la hotel de șapte stele. Nu merg în Vamă! zberă Luca.

- Luca, dacă am sta la cort, nu sunt șapte stele, sunt miliarde. Adică, de ce spun miliarde? Sunt infinit de multe. Asta nu poți

cuantifica. Și ce bine că e așa! Laura, înainte îți plăcea și ție. Ți-a fost și spiritul Vămii. E soare, e lună, sunt stele, facem un foc pe plajă, adormim legănați de sunetul valurilor, ne cufundăm în nisipul sfânt de Vamă, briza mării ne mângâie...

- Mai exact briza mării ne izbește în față de ne dă borșul pe nas, ne amețește, ne înroșește ochii, ne produce migrene, ne face să ne țiue urechile și ne îngheață răsuflarea. Poate ne zboară și cortul. Nu, cu cortul e exclus. Sincer, nici eu nu vreau să merg. Nici la pensiune, mai mult ne obosim pe drum. La pensiune o să fie probabil la fel de cancer ca și în cort, nu au aer condiționat. Și sunt atât de obosită, oftă Laura.

- Tot anul fac ce vreți voi. City-break-uri, plimbări la mall... Nu mă lăsați și pe mine două zile unde-mi place? Foarte bine, atunci eu îmi iau bagajele și plec acum. Singur, zise Radu cât putu tare și de ferm.

Radu ieși spre locul de parcare cu bagajele, iar Laura și Luca îl urmau bombănind. Se simțea deja un pic deabusolat. Se cocârjase din cauza bagajelor. Mă țin mereu cu ochii în pământ. Mă încarcă atât de mult că nu pot să-mi ridic privirea. Dar Sisif nu trebuie să se uite spre cer, ci doar la bolovanul lui. Să continue să împingă, cu ochii în pământ. Și totuși nu trebuie să-i las să-mi strice cheful. Am așteptat tot anul astea două zile. Indiferent ce spun ei, îi voi ignora și mă voi simți bine. De ce trebuie să fie atât de dificili?

Pe drum spre mare, lui Radu începu să-i revină cheful de Vamă, deși Luca îl bombardă constant cu chipsuri Lays cu paprika, îl ciupea și îl trăgea de păr, iar CD-ul cu Metallica, "Garage Inc." nu vroia să meargă sub nicio formă. Contrar așteptărilor, drumul era destul de liber. Ceața se risipise. Lanurile argintii de grâu și cele galben-verzui, fosforescente de rapiță se succedau în fața ochilor săi în viteză. Strălucirea soarelui și a lunii. Cerul înalt, fără margini al câmpiei. Atâta spațiu numai pentru mine. Ce senzație de libertate!

Acceleră. Adrenalina îi aprinse sângele. Se uită la mașinile de pe autostradă și spuse cu obraji arzând și ochi strălucitori:



- Fericiți cei ce merg pe sensul ăsta! Spre mare, spre Vamă! Toate drumurile duc la Vamă. Acolo e centrul lumii, e Arborele cosmic.

- Ești dus cu capu'. Vorbești numai prostii. Eu vreau la Mamaia! strigă Luca din nou.

Când intră în 2 Mai, Radu fu scuturat de un fior, iar ochii i se umeziră. Pe ultima porțiune de drum înainte de Vamă, inima îi bubuia mai tare ca Lars Ulrich în ”*Master of Puppets*” sau ca motoarele de la ”Pirați”. Parcă mașina pe o străduță, ceva mai departe de pensiune, pentru că nu mai erau locuri libere la intrare. Mai încărcat ca Moș Crăciun, în bombănelile Laurei și țipetele lui Luca, Radu se târî spre pensiune, cu ochii în pământ, fără să scoată un cuvânt. Nu mai e mult. Doar nu o să mă prăbușesc tocmai acum. Mă ajută și Luca: transportă două pungi de chipsuri Lays cu paprika.

După ce se cazară, Laura făcu imediat un duș, își retușă machiajul timp de o oră și mai stătu încă o oră să aleagă cu ce se îmbracă. Radu își rupsese deja unghiile de la bătut tactul cu ele în masă. Până la urmă, Laura se hotărî să-și pună o rochie lungă, înflorată, violet cu roz și bleu, pe care i-o cumpăraseră el anul trecut de ziua ei de la Zara.

- Violet ca părul meu, vă rog să remarcați, spuse Laura.

- Părul tău e aproape alb, mami, degeaba, o încurajă Luca. Și mai ai doar câteva fire în el. Iar eu vreau la Mamaia, în parcul de distracții! Acum!

- Iubito, părul tău e minunat, oricum ar fi. Ce contează așa mult culoarea? zise Radu. Haideți odată la masă, mor de foame.

În drum spre plajă, își făcură loc cu greu printre motocicliștii cu motoarele turate la maxim. Laura se luă cu mâinile de cap, iar Luca își băgă degetele în urechi. Radu însă ascultă vrăjit sunetul motoarelor și simți valuri de energie dezlănțuindu-se în el. Pe drum, prinzând ecouri din Metallica, ”*Enter Sandman*” de la ”Pirați”, dădu ușor din cap și-și scutură bucelele castaniu-aurii, doar ușor grizonate.

- Ce nașpa! Ȑștia habar n-au să cânte. Eu vreau să ascult Justin Bieber! Acum! Iar strada asta e plină de bețivi, drogați și auroiaci. Așa sunteți și voi, vă urăsc! izbucni Luca.

Pe plajă, la hamsii era o coadă imensă, pe trei rânduri, dar Radu nu voia cu niciun chip să renunțe. Când îi veni rândul, ceru trei porții de hamsii cu mujdei și garnitură de cartofi prăjiți. Luca nu mănă decât cartofii prăjiți, iar Laura nu se atinse de nimic, așa că Radu trebui să se sacrifice. Trei porții de hamsii cu mujdei, cartofi prăjiți și berică, ăsta da sacrificiu! Savoră fiecare hamsie și se rugă la fiecare în parte să-i îndeplinească trei dorințe: "Vreau să stau mereu în Vamă! Vreau să stau mereu în Vamă! Vreau să stau mereu în Vamă!"

Lângă taraba cu hamsii era un grup de protestatari de la un ONG de mediu. Niște puști cu blugii ruți și eșarfe la gât stăteau lângă un banner mare cu "*Stop hydraulic fracturing!*" și țineau pancarte cu "Jos ȘISTEMUL! Stop exploatarea gazelor de șist!" și "Copulare / Nu poluare". Când a început explorarea? Cred că acum patru ani, încă vine puhoi de lume de 1 Mai, deși e și criză. Explorarea se face prin metode clasice, nu cred că are cine știe ce impact asupra mediului. Încă un an până la finalizarea explorării și apoi se trece la exploatare. Poate că se exagerează efectele negative. Bine, sunt peste 750 de substanțe toxice în amestecul injectat în roci, după cum a recunoscut și Ministrul Mediului, cred că din greșeală. Apa poate fi, într-adevăr, poluată, dacă sondele de foraj nu sunt bine cimentate. Pot fi generate cutremure mai mici, mai ales dacă se forează în apropierea unei falii. Resursele de apă se reduc pentru că este un consum imens, iar apa reziduală rezultată în urma fracturării este dificil de depozitat. Sincer, pe mine mai mult m-a deranjat că nu s-a respectat voința comunităților care au votat anti-exploatare la referendumuri locale validate (cum a fost la Costinești). Dacă alte chestii sunt discutabile, ăsta e un lucru clar. Dar tonul ăsta apocaliptic de la televiziuni, ziare sau ONG-uri! Eu nu cred că apa reziduală e radioactivă, că vor fi cutremure în toată țara și tsunami la București, dacă se rupe Barajul Dunării. Iar ONG-urile astea anti-

fracturare sunt cele mai multe plătite de Gazprom, competiția Chevron. Cu toate astea, acum aș da orice să mai stau în Vamă.

- De ce nu mă iau și pe mine să protestez alături de ei? Aș sta cu ei aici în Vamă până în octombrie.

- Tati, ești dus, vorbești numai prostii. O să te dea afară de la servicii și o să te aresteze. Așa meriți. Ești un bou. Și mie cine îmi mai cumpără console și jocuri noi?

Luca mâncase deja tone de chipsuri și cartofi prăjiți, dar poftea acum la o pizza, așa că se hotărâra să meargă la "Mitocanu" (Lyana)", era chiar alături. Așteptară o oră să se elibereze o masă, apoi încă două jumate să vină mâncarea: pizza Prosciutto e funghi pentru Luca, aripioare de pui picante cu cartofi de Vamă împinși în busuioc pentru Radu și o salată asortată pentru Laura. La un moment dat, turbată de furie că nu-i mai venea mâncarea (deși Radu nu înțelegea cum s-ar putea enerva cineva pentru o salată), Laura fusese cât pe-aci să-l bată pe chelner, iar Luca pe punctul de a-i arunca în față o bombă puturoasă (fabricație proprie în laboratorul de acasă). De plictiseală, până sosi mâncarea, Luca se plimbă pe stradă cu maică-sa, în sus și în jos, căscând ochii la tarabe și chioșcuri. Când se întoarse, Radu mai să intre în panică. Nevastă-sa era însoțită de un domn mic de statură, dar destul de respectabil, cu chelie. Cum?! Nici nu apucaseră să despacheteze bagajele și se combinase cu altcineva? În cele din urmă, răsuflă ușurat, căci domnul cu chelie nu era altul decât Luca. Bietul copil își cumpăraseră o chelie falsă de la magazinul de farse. Chelia se dovedi o investiție bună căci, tocmai când mult-așteptata mâncare ajunsese pe masă, un rahat de pescăruș mare cât un ou căzu în capul lui Luca și apoi ricoșă în salata Laurei. Bomba puturoasă, foarte succulentă și prevestitoare de multă fericire, venise în sfârșit din înaltul cerului.

După masă, Radu îi târi pe Laura și pe Luca să vadă marea, focurile de pe plajă și baloanele de hârtie aprinse, înălțate spre cer. Era atât de aglomerat că trebuia să facă slalom printre oameni, noroc că Luca era expert la schi și se strecura. Din când în când mai călcau oamenii pe picioare, dar, din fericire, acestea

erau frecvent în bocanci sau măcar teniși. Radu îl trase pe Luca mai aproape de doi tineri care aprinseseră un balon de hârtie și îl înălțau.

- Ia, uitați-vă ce frumos e! Unde mai vedeți așa ceva? suspină Radu, cu ochii umezi.

- Ce plictisitor! Ești un prost. Nici măcar nu au show de lasere. Iar plaja e plină de gunoaie și de ciudați. Și mi-au înghețat picioarele. Mi-e somn, se smiorcăi Luca.

- Radu, e chiar foarte frig, are dreptate copilul. Trebuie să-i spălăm chelia de găinaț, s-a murdărit toată. Și e târziu. Sunt atât de obosită, șopti Laura.

- Bine, mergem la culcare. Deși eu aș fi vrut să mai stăm pe plajă și să beau o votcă la "Pirați".

- Cum să mergem la "Pirați" așa? Tu în pantaloni scurți, eu cu rochia cu floricele, iar Luca cu o chelie plină de găinaț pe cap?

- Iubito, cred că ne facem prea multe probleme.

- La urma urmei, ție îți pasă de ce zice lumea. Pe mine mă doare undeva. Tu ești mult mai conformist ca mine. N-o să-ți convină să se uite "pirații" urât la tine.

Da, într-adevăr, îl deranja să se ducă așa, ar fi preferat să aibă geaca motor, pantalonii de piele și bocancii. Poate că era mai bine să meargă la culcare.

A doua zi, Radu luă pungile de plajă cu tot ce trebuia: rogojini, prosoape, creme, pălăriuțe, ochelari subacvatici, cărți de joc, o minge gonflabilă, o saltea de apă, un set de scufundări, o pușcă cu apă, cinci extratereștri Ben 10, trei console cu tot cu încărcător, o sticlă de apă plată la 2 litri și patru pungi de chipsuri. "*Omnia mea mecum porto*". Viața de Sisif, dacă asta se mai putea numi "viață". Merseă către nord, spre Cherhana și intrară pe ușa înfiptă direct în pământ, lăsată deschisă, în aer liber, fără niciun zid de o parte și de alta a ei. Radu coborî treptele cu bagajele până în golfuleț. Se dezzechilibra numai o dată, nu din cauza greutateilor, ci de emoție. Palmele transpirate îi alunecau pe bara de lemn scorjtit, iar inima îi bătea să-i spargă pieptul. Inhală adânc briza

mării. Calmează-te, controlează-te, Radu! Calmează-te, controlează-te.

- E nașpa, sunt numai ciudați. Ca tine și ca mami, zise Luca, holbându-se la nudiști. Vreau la Mamaia. Acum!

- Cred că ești invidios, îi răspunse Radu. O să mergem la Mamaia în parcul de distracții diseară, cioculețul mic-mic-mic până atunci.

- Radu, unde duci copilul? Ai înnebunit? sări și Laura.

- Dacă asta e nebunie, foarte bine, sunt mândru să o promovez. Vă e ciudă că nu sunteți și voi la fel de nebuni ca mine. Uite, iubito, parcă suntem în paradis. Nu e nimic pervers, e exact contrariul. E vorba de recuperarea inocenței originare, adamice. De eliberare, regenerare și renaștere. Cum poate fi inocența perversă?

- Ca Lolita, mormăi Laura.

Radu nu mai comentă nimic, întinse rogojinile și desfăcu bagajele, tremurând ușor. Calmează-te, controlează-te, Radu! Nu îi voi lăsa să-mi strice cheful. Nu-mi pasă de ce spun ei. Mă rog, chiar dacă-mi pasă, nu-i voi asculta. N-am făcut nimic rău. Voi azvârli acum toate hainele, toate grijile, toată mizeria, toate frustrările. Cum se spune la McDonald's când arunci resturile de pe tavă la gunoi. Mă voi curăța. Mă voi elibera. Întâi corpul și apoi sufletul.

Își dădu jos tricoul și pantalonii scurți. Obrajii i se înroșiseră, tâmplele îi zvâcneau, iar mâinile îi tremurau. Fumă o țigară, apoi încă una. După ce stinse a doua țigară în scrumiera improvizată într-o sticlă de plastic de Cola la jumătate de litru, își scoase chiloții și se așeză pe rogojină. Laura se învineți de furie, iar Luca izbucni în râs.

- Radu, ce dracu', stai în fața copilului în pula goală?

- Ce e, iubito? E cumva vreun păcat? Cred că, dimpotrivă, e un ritual de purificare și de reconciliere a corpului cu sufletul. Mereu dăm prioritate sufletului și ignorăm corpul, când ele ar trebui privite împreună, ca un tot. Lanțurile mă strâng, m-am săturat de ele. Voi elibera mai întâi corpul și după aceea sufletul. Toată

lumina va intra în corpul meu și apoi va ajunge la suflet. Îmi va reda viața și tinerețea, zise Radu cu vocea întretăiată, îmbujorându-se și întinzând mâna s-o ia de gât pe Laura.

- La-la-la, bla-bla-bla, lasă vrăjeala! Ești un porc, îmbracă-te imediat. Și să nu cumva să te apropii de mine sau de Luca, mârâi Laura.

- Tati e în pula goală! Tati e în pula goală! râse Luca și aplaudă.

- Ba să știți că de data asta nu o să fac ce-mi spuneți voi. Nu am făcut nimic rău. Lăsați-mă în pace! Jos sistemul! Jos textila!

Fără să-și pună slipul, Radu fumă încă o țigară și apoi se aruncă în valuri, deși apa era destul de rece. Valurile de catifea albastră îi mângâiară, precum aripile îngerilor, corpul gol. Înotă cât putu de mult, iar când ieși, se șterse cu prosopul și se așeză la soare să se usuce. Câtă lumină! Aș vrea să o captez pe toată în corpul și sufletul meu. Să mă iradieze, să mă ardă, să mă rănească. Pietricele și scoici mi-au intrat în picioare, corpul îmi e plin de alge și de nisip, rogojina mă înțeapă. Să-mi sfâșie pielea, să mă jupoaic, nu-mi pasă. E dureros, dar voi renaște. Soarele orbitor de pe cer, soarele reflectat în mare, soarele fierbinte din nisip. O placentă de aur. Voi sparge placenta în curând. Pielea mea va străluci ca aura sfinților, sângele meu se va preface-n aur topit și chihlimbar.

O voi atinge pe Laura, mă voi lipi de ea, îmi voi cufunda fața în părul ei... Simt nevoia de a-i săruta buzele pline, mirosind răvășitor a țigări mentolate și a fructe de pădure. Vreau să-i mângâi sânii, fundul și părul, să o strâng în brațe până la sufocare și să ne topim amândoi în lumină.

Radu încercă timid să se apropie de Laura, dar ea se ținu la o distanță ”igienică” de el, interpunând strategic între ei mingea gonflabilă umflată și pungile cu bagaje: atâta mai trebuia s-o atingă și el când avea deja arsuri și dureri de cap, iar Luca o împrôșca mereu cu nisip și o bombardă cu pietricele. La prânz, Laura spuse că era leșinată de foame (normal, mânca numai salate și iaurturi), așa că se hotărâră să meargă la masă la Cherhana,

chiar deasupra golfulețului, în cel mai apropiat loc. Încă de pe trepte, pe drum spre ușa înfiptă direct în pământ, în aer liber de la intrarea în Cherhana, Radu inhală adânc, cu nesaț mirosul de pește copt și de fum. Murise de poftă să mănânce zargan: un pește straniu cu scheletul verde-sidefat, delicios la gust, proaspăt adus cu barca din larg și pregătit chiar sub ochii lor, pe plita încinsă. După ce mănâcă zarganul, mai ceru o porție cu garnitură de salată cu roșii, dovlecei și ceapă la cuptor și cu sos picant, cu usturoi, sarmuzac. Din păcate, trebui să se mulțumească cu o bere ”inutilă”, fără alcool, căci trebuia să-l ducă pe Luca cu mașina în parcul de distracții de la Mamaia după-masă. Laura își comandă doar o salată de legume la cuptor (asta ca să aibă motiv să se plângă și mai încolo că i-e rău), iar Luca rămase în greva foamei pentru că nu erau disponibile nici pizza, nici cartofi prăjiți.

După ce Radu și Luca pleacă după-masă în parcul de distracții de la Mamaia, Laura se duse la baie, se spală pe cap și se dădu cu cremă de corp. Se uscă cu foenul, își îndreptă părul cu placa, se așeză în pat și-și aprinse o țigară. Apoi încă una. Se lăsă învăluită în fum. Nu avea chef să iasă nicăieri. Ar fi vrut să dispară în norii de fum. În cele din urmă, țigările se terminară, așa că trebui să iasă să cumpere un pachet. Se duse la chioșcul de lângă teigheaua cu hamsii și ceru un pachet de Vogue Menthol. Se întunecase deja. Focurile scânteiau pe plajă, iar oamenii înălțau baloane de hârtie aprinse în aer. Laura se apropie de mare, fără să se descalțe și să-și ude picioarele ca de obicei. Rămase la o distanță rezonabilă de apă, privind în gol. Ce frig! Ce întuneric! Marea i părea doar o gaură neagră gata să o absoarbă. Deodată, cineva o luă de braț, iar prima ei reacție fu să-i dea una peste mână perversului.

- Salutare, Laura, sunt eu, Răzvan, fratele lui Carmen, colega ta. Ne-am cunoscut la petrecerea de Crăciun a firmei voastre. Ce bine-mi pare că te văd!

Laura îl scrută cu privirea. Răzvan, fratele lui Carmen? Da, ceva îmi aduc aminte: am vorbit destul de mult... despre mișcarea

de rezistență chiar atunci, la petrecerea de Crăciun. Răzvan părea foarte sincer și foarte implicat.

Acum Răzvan era îmbrăcat simplu și discret, cu un tricou negru și blugi tot negri. Cu toate astea, părea învăluit într-un nimb de sfânt. Poate din cauza părului bogat, argintiu, strălucitor ca lumina lunii. Iar ochii, de un albastru-fosforescent ca al extraterestrilor rebeli de pe Dune, îi scânteiau intens în întuneric.

- Ah, scuză-mă, Răzvan, și mie îmi pare bine că te văd. Iartă-mă dacă am fost nepoliticoasă, nu mi-am dat seama, spuse Laura cu jumătate de gură. Cu cine ai venit?

- Cu familia.

- Și eu la fel. Ai mei sunt acum în parcul de distracții, la Mamaia.

- Și nu-ți faci griji? E târziu! E trecut de unsprezece.

- Nu, deloc. Sincer, aș vrea să mai întârzie. Să am un pic de liniște. E un balamuc total cu ei. Parc-aș vrea să se blocheze roller-coaster-ul măcar pentru o oră... să ajungă mai târziu.

Se gândea chiar la un accident fatal sau la o intoxicare gravă cu pizza și chipsuri care să necesite cel puțin spitalizare, dar își mușcă buzele și se opri.

- Știi ce balamuc e cu familia, zise Răzvan, privind-o cu înțelegere. Și eu am venit cu nevastă-mea. Deja au apucat-o super-criză că s-a spălat pe cap și n-are foen, nici papuci de baie, iar apa la duș curge alternativ rece-fierbinte, e frig în cameră și nu e aer condiționat, pătura e pătată, nu sunt plase de țânțari la geam cu toate că, deocamdată, nu a mușcat-o decât un păianjen, frigiderul nu merge (de fapt nu era pus în priză), nu are spațiu suficient în dulap, bibelourile (niște kitschuri cu ciobănași și balerine) sunt pline de praf și nu sunt așezate pe milieuri, nu are voie să fumeze în cameră și mai ales e disperată că nu prinde Kanal D. Moare dacă pierde un episod din "Suleyman Magnificul". Parcă a venit să se uite la telenovele. Într-un fel mă bucur că n-are uscător și a rămas acasă.

- Mai respiri și tu un pic. Și ai mei sunt imposibili, n-o scot la capăt cu ei. Mă sufocă. Iar eu am o nevoie disperată de aer. Aș da



orice pentru o gură de aer proaspăt. Ah, îmi cer scuze, sunt atât de obosită, nu prea mă simt în stare să port o conversație. Nu mai pot de somn.

- De la drum? De la soare? De la mare?

- Nu, mă simt mereu obosită.

- Dar de ce să fii obosită? La vârsta ta? Eu sunt mai mare ca tine, lucrez non-stop și nu obosesc niciodată.

- Poate că pe tine te pasionează foarte tare ce faci!

- Sigur că da, jobul și mai ales mișcarea de rezistență. Mă dedic în totalitate. Pe tine nu te pasionează ce faci? Nu te simți împlinită?

Laura tăcu și-și lăsă ochii în jos.

- Cum să-ți zic, Răzvan, viața mea nu e pustie, e plină cu tot felul de lucruri, dar...

- Ești sigură că te regăsești în ele? Asta e tot ce-ți dorești? Asta ai așteptat dintotdeauna?

- Nu, Răzvan. Totul e foarte bine organizat, calculat și evaluat permanent, dar parcă...

- Când ai fost ultima oară la teatru?

- Acum doi ani.

- Dar la film?

- Acum trei ani.

- Când ai dansat ultima oară?

- Acum cinci ani la un botez.

- Când te-ai întâlnit cu rudele ultima oară?

- Tot atunci.

- Când ai practicat ultima oară un sport?

- Ieri, la metrou. Slalom prin mulțime.

- Când ai fost ultima dată la plimbare?

- Acum o săptămână, la mall. Fii-miu și bărbată-miu preferă ”plimbările” la mall.

- Muzică asculți?

- Nu am reușit să ascult mai mult de un minut din ”*The Wall*” - Pink Floyd în ultimele luni. Mereu mă întrerupe cineva, asta când nu-mi dă ”*not responding*” laptopul.

- Când ai downloadat ultima oară un document neoriginal de pe net?

- Acum aproape doi ani.

- Cum ți se pare acordul ACSPA - *Anti-Counterfeiting, Sharing and Protection Act*?

Laura se încruntă și îi aruncă o privire neîncrezătoare. Răzvan reveni:

- Acordul ăsta a fost semnat fără niciun fel de transparență și dezbateri publice, acum 5 ani, de guverne și corporații și a intrat în vigoare imediat în Europa, Canada, SUA, Japonia, Coreea de Sud și-n alte părți. Total nedemocratic.

- Da, pe ascuns, confirmă Laura. Nici n-am știut.

- Să nu te mai miri că se vorbește de teoria conspirației. Ce înseamnă lipsa de transparență? Dar cum ți se pare acordul ăsta?

- O porcărie, normal, însă nu cred că se aplică. N-am auzit de nicio arestare pe motiv de downloadări sau uploadări de documente neoriginale. Știi tu, CGS (*Counterfeit Goods or Services*). Ori sub pretext de atac cibernetic. Nici măcar de calculatoare blocate și documente șterse.

- Nu fi așa sigură. Noi nu numai am auzit, dar am și văzut arestări cu ochii noștri. Apropo, când ai citit ultima pagină dintr-o carte?

- Ieri.

- Cu cititul stai mai bine.

- Da, minunat, mi-am fixat o normă minimală de o pagină pe zi. Calculează și tu, chiar dacă nu ești contabil ca mine, cât îmi ia să termin o carte. Dar nu renunț.

- Asta e bine. Asta căutăm și noi pentru mișcarea de rezistență. Oameni care înțeleg din experiență mizeria vieții de acum și, totodată, oameni care nu renunță. Vrei să lași frustrarea să-ți devoreze sufletul și să se transforme în ură - față de oameni, chiar față de cei dragi și față de tine însăși? Sau să te sufoci complet? Eu unul am găsit o sursă de aer proaspăt în mișcarea asta. Respir și eu. Îi ajut și pe alții să respire mai bine. Uite, dacă salvez o albină amenințată de pesticide în Europa, deja am făcut ceva.

- Câte albine ai salvat?
- Nu știu exact, dar tu ești contabilă și m-ai putea ajuta să țin evidența la zi.
- Știi, Răzvane, dar acum sunt atât de obosită încât nu aș putea să număr albine nici pe degetele de la o mână. Probabil că nu o să-mi dau seama când o să mă sufoc complet. Pur și simplu o să mă prăbușesc și gata.
- Oboseala se hrănește din frustrare, ură și senzația de sufocare și le alimentează pe toate astea la rândul ei. E un cerc vicios pe care trebuie să-l spargi.
- Mi-e teamă că nu se poate.
- Ba da. Când o să te regăsești... când vei începe să te cauți pe tine însăți cel puțin, oboseala va dispărea și vei putea să respiri. Eu am făcut-o. Poți și tu. Ce, acum te simți cu adevărat tu însăți?
- Nu, Răzvane, dar nici nu m-aș băga în lucruri încă și mai aberante ca viața mea de acum.
- De ce crezi că totul e aberant? Vezi cum generalizezi? Sunt și excepții, nu suntem toți la fel. Nu sunt toți doar ”*another bricks in the wall*”. Unii fac diferența. Ai putea fi și tu unul dintre ei.
- Nu am încredere. Nici în voi, nici în mine.
- Fără încredere nu poți să construiești nimic. Trebuie să ne dai o șansă. Și, mai ales, trebuie să-ți dai ție o șansă. ”De-i goni fie norocul, fie idealurile / Te urmează în tot locul vânturile, valurile”. Ai grijă să nu fie prea târziu. Dacă vrei să faci ceva, fă acum. Dacă mai visezi. Sper că nu ți-ai pierdut toate visele, Laura. Dacă da, va trebui să le reinventăm.
- Poate că o să pariez pe încredere. Știi, cum spunea Pascal despre pariul pe existența lui Dumnezeu. Nu cred în Dumnezeu, dar poate că o să pariez. Pare mai avantajos. Poate că o să pariez cândva. Când voi avea timp.
- Când?
- Nu știu, acum nu-mi văd capul de treburi.
- Și crezi că o să ți-l vezi mai încolo? Laura, trebuie să-ți reprioritizezi toate activitățile. Dacă-ți dorești asta cu adevărat, vei reuși.

- Păi, nu prea cred că e posibil și nici nu știu dacă-mi doresc. Dar ce faceți voi acolo la mișcarea asta? Hackereală, petiții și proteste online sau pe stradă, atentate teroriste cu victime civili?

- Stai liniștită, nu te pune nimeni să arunci bombe, nu folosim mijloace din astea. Scopul NU scuză mijloacele. Ce facem? Învățăm să ne desprindem din Zid... *the Wall*. Așa facem o breșă în Zid. Cum să punem bombe? Suntem oameni serioși, uită-te la mine.

Laura îi aruncă lui Răzvan o privire fugitivă, obosită, căscă larg, apoi își scoase telefonul mobil și verifică ceva.

- Te uiți la apeluri? Nu te-au sunat? E cam târziu, e aproape douăsprezece. Ce fac? se interesă Răzvan cu un aer ușor îngrijorat.

- Nu, nu verific apelurile. Oricum, telefonul e pe *silent*. Nici nu mă interesează ce fac. Să nu mai vină deloc. M-am uitat doar la ceas. Mi-e somn. Mi se închid ochii. Scuză-mă, vreau să mă duc să mă culc.

Laura căscă din nou și se mai uită o dată la oră. Chiar atunci, Radu sună. Laura observă apelul chiar dacă telefonul era pe *silent*, dar nu răspunde. De data asta, se enervă și verifică toate apelurile: 21 de la Radu, 8 de la mama și 3 de la șefu' - toate după ora 10 seara. Sâmbăta, în vacanță!

- Uite, vezi, Răzvane, n-am rezistat tentației și m-am uitat la apeluri: 21 de la Radu, 8 de la mama, 3 de la șefu'! Tare, nu?

- Uau, câtă lume are nevoie de tine! Nu doar eu... Glumesc. Cum procedezi ca să faci față?

- Ei, mai fac față!? Eu am însă o regulă pe care o aplic cu strictețe: las telefonul pe *silent* sâmbăta, după ora zece seara.

- Bravo!

- Bine, recunosc, verific apelurile și SMS-urile, să nu fie o urgență. Nici cu mama nu vorbesc. Și maică-mea face spume. E o figură și jumătate. Când îi zic lui bărbată-miu că îl părăsesc și mă duc la mama, știe că doar îl ameninț. Nu pot să stau nicio zi la ea. Iar bărbată-miu face pe el de frică numai când sună maică-mea, darămite s-o vadă.

- Aș fi curios s-o confrunt pe mama ta cu nevastă-mea, să vedem care pe care.

- Mi-e milă de nevastă-ta.

- Iar mie mi-e teamă pentru mama ta.

- Acum, când am văzut apelurile, mi-a pierit și somnul, îmi vine să arunc și să sparg telefonul!

- Vai de mine, Laura, doar n-o să strici un iPhone pentru care au muncit zilnic, 25 de ore din 24, pentru un bob de orez jumătate de milion de sclavi chinezi din fabricile Foxconn City din Shenzhen! Și nici nu mai pot să se sinucidă pe capete ca mai înainte pentru că sunt instalate plase pe care cad, dacă vor să se arunce pe geam. Că ei nu comentează nimic... așa ca noi, se sinucid sau muncesc până crapă.

Laura râse nervos. Răzvan continuă, trăgând-o ușor de braț:

- Uită-te, Laura, la baloanele de hârtie aprinse de pe cer.

Laura încercă să-și ridice capul spre cer, dar avea gâtul înțepenit. Era aproape complet anchilozată. Se chinui totuși să se uite în sus la baloanele de hârtie aprinse care pluteau undeva departe, deasupra valurilor. Răzvan își ridică brațul drept spre ele și urmă:

- Uită-te bine, Laura. Nu toate ajung acolo. Multe nici nu sunt cumpărate și se acoperă de praf cu timpul. Unele sunt cumpărate, dar nu se aprind și trebuie aruncate la gunoi. Altele se aprind pentru o clipă, dar se lansează pe o traiectorie greșită, sunt împresurate de vânturi ostile și se prăbușesc în mare, oricât s-ar zbate să rămână deasupra valurilor. Strălucesc o fracțiune de secundă și apoi sunt înghițite de valuri. Altele se înalță la cer, deasupra valurilor. Nu e important pentru ele cum bate vântul. Iar acolo, sus, par niște stele. Poate contează și cine le aprinde și cum le ghidează. Știi, la fel ca-n filmul lui Tarkovski, ”Stalker”, e nevoie și de o ”Călăuză” care să te ducă în ”Zonă”, la ”Cameră”, acolo unde te vei regăsi și toate visele se vor împlini. Dacă nu mai știi ce vise ai, le vom redescoperi împreună.

- Mai devreme sau mai târziu, toate se vor prăbuși, cu sau fără ”Călăuză”. Iar stelele sunt mult prea departe, oftă Laura.

- Oricum, unele dintre ele zboară spre stele. Cred că vezi clar diferența. În final, tu alegi ce vrei să fii. Eu sunt alături de tine, indiferent de decizia ta.

- O să mă gândesc la asta după ce mă trezesc. Acum pic de somn, scuză-mă, Răzvane.

- Păi ce, mai ai de gând să dormi?

Laura mai căscă o dată larg, ostentativ și-i repetă lui Răzvan că i-e somn și că o să se gândească la asta mai târziu. Răzvan îi lăasă numărul de telefon mobil, să-l sune când e pregătită și își luă la revedere. Laura se înapoie în cameră. Trecuse de douăsprezece noaptea, Radu și Luca nu se întorseseră de la Mamaia. Foarte bine... câteva minute în plus de liniște. Își scoase iPhone-ul, îl învârti de câteva ori în palmele înghețate și, după o ușoară ezitare, îl aruncă pe jos. I se desprinse capacul și sări bateria. Laura se simțea, în continuare, epuizată, dar îi pierise tot somnul. Poate că o scurtă plimbare o va ajuta să doarmă mai bine. Fără să ridice iPhone-ul de pe jos, Laura ieși din cameră. Pe drum se întâlni cu Radu și Luca și îl certă pe Radu pentru întârziere, rece, mecanic, mai mult ca să nu rămână datoare. Apoi îi spuse că avea nevoie de o gură de aer. Radu vru să vină după ea. Încercă să o apuce de mână, dar Laura îl împinse cu o forță surprinzătoare pentru cele cincizeci de kilograme ale ei și se răsti la el:

- Radu, lasă-mă-n pace! Dacă mă mai monitorizezi, divorțăm.

Laura îi trimise pe amândoi la culcare și plecă pe plajă, în golful de lângă Cherhana, unde făcuseră plajă mai devreme. Se așeză direct pe nisipul rece și privi marea și cerul ore în șir. Era parcă anesteziată, nu mai simțea nici frigul. Stele ”fără număr, fără număr, fără număr”... ”*Vanitas vanitatum et omnia vanitas*”. Totul e praf, totul e deșertăciune. Totul e praf, fără îndoială, dar poate că uneori e praf de stele. Iar praful de stele din povești te face să zbori. Acesta strălucește, măcar pentru o fracțiune de secundă. O sclipire fulgurantă în întunericul dens. Dar poate că lumina din mine s-a stins demult. M-au înghițit deja ”vânturile, valurile”. Sunt un Don Quijote Castrat, fără Vise, fără coșmaruri măcar, înlănțuit de o Dulcinee Căruntă și Imposibilă.

Și totuși, baloanele aprinse care se confundă cu stelele pe cerul înalt și clar m-au făcut, după multă vreme, să-mi ridic ochii din pământ. Poate voi deveni și eu unul dintre ele, cum a zis Răzvan. Spuma mării la lumina lunii, a stelelor, a baloanelor aprinse și a teraselor de zahăr ars... De ce nu am văzut-o mai devreme? Mi se părea tot o gaură neagră. Spuma asta... nu-mi pot desprinde privirea de la ea. Ceasurile lui Dali, ceasuri topite, ceasuri sparte, ceasuri fărâmițate în sunetul incantatoriu al valurilor și al muzicii de la terase... Poate că voi ieși din timp și nimic nu mă va mai atinge.

*”Caut, nu știu ce caut. Caut*

*o oră mare rămasă în mine fără făptură  
ca pe-un ulcior mort o urmă de gură.”*

La ora cinci, deși înghețase, o izbi o lumină stranie. Lumina care apare când ziua se îngemănează cu noaptea. Lumina spectrală, ireală, de un albastru mineralizat. O lumină de cristal: străină și rece. Perfectă și impenetrabilă. Apoi ceva se întâmplă. Uriașe, halucinante coloane de abur roz-vioaceu se ridicară din valuri în vârtejuri, rotindu-se amețitor. Începură să muște din lumina albastră înghețată, sfârtecând-o și electrizând-o. Laura simți că totul se învârtea cu ea. Era scuturată de frisoane, iar fața, mâinile și picioarele îi ardeau. Ceva se schimba.

*„Break on through to the other side”*. Poate că mi se deschide o cale frisonantă și hipnotică spre o altă lume. Poate că fiecare coloană de ceață e un portal spre o altă lume. Dar dacă mă voi rătăci? Dacă ceața îmi va dizolva întâi șireturile de la teniși și apoi picioarele, iar pe urmă batistele de hârtie din buzunare, pachetul de țigări și bricheta, fermoarul de la hanorac, sânii și mâinile, eșarfa, cerceii și gâtul, părul, nasul, ochii și gura? De fapt, nu prea contează. Fac pariu că nu va rămâne decât vergheta. Nu pot scăpa de ea cu niciun chip. Și totuși, ce-ar fi dacă m-aș lăsa absorbită de portalurile de ceață? Asta e roz, nu e ca cealaltă de mai înainte. Tot mai roz. Seamănă cumva cu o livadă de piersici. Petale de flori scuturate spre mine în cascade, luându-mă în vârtejul lor. O avalanșă de un roz orbitor. *”La vie en rose”*.

Văd Fata Morgana sau Mecca în cântecul ”vânturilor, valurilor”?  
Însă, dacă voi găsi Potirul Sfântului Graal, voi bea din el lumină  
din lumină precum lumina sfântă de la Ierusalim. Lumina  
învierii! Poate că nu mai e mult până atunci. Aș vrea să mai stau  
puțin, să aștept răsăritul, dar mă simt atât de obosită...



## II. Blestemată la o viață activă și nemuritoare

Viața Laurei se scurgea greoi, anost și fragmentar. Mereu pe punctul de a se întrerupe, de a-i da „*not responding*” ca blestematul ei de laptop, după terapia cu ”gelatina groazei” de la revista Donald pe care i-o făcuse fii-su (încă mai avea lipite de calculator mânuțe, piciorușe, ochișori, cornițe și năsucuri mucoase de monstruleți - un design personalizat (la propriu), foarte trendy, inspirat de Halloween, sărbătoarea preferată a lui Luca).

Timpul ăsta dilatat al lumii de acum - atât de multe de făcut încât fiecare zi pare un mileniu. De luni până duminică, de la șapte dimineața la douăsprezece noaptea (uneori și mai târziu) trebuie să fac față unei avalanșe de treburi care îmi sugerează sângele, mă infectează și mă parazitează ca puricii și căpușele pe Gică, maidanezul costeliv și plin de plăgi din scara blocului. Oricât mă scârpina și scutura, nu pot scăpa. Mă simt de parcă aș fi fost blestemată la o viață activă și nemuritoare.

Un amestec delirant de lucruri mărunte, convenționale, obligatorii: cum să găsești cele mai bune promoții la hârtie igienică, spray de țânțari sau lumânări parfumate, cum să te autosugestionezi că musli are gust intens de ciocolată, iar tărâțele și orezul exapandată - de pizza „Europeană”, cum să te prefaci că cele mai scumpe creme anticelulitice, dermatocosmetice au efect, cum să reciclezi gunoiul când tomberoanele specializate sunt la distanță de un kilometru, cum să asculți Lady Gaga, Inna, house sau manele fără să faci infarct, cum să rezisti minim 10 minute discursului șefului și minim 5 - diatribelor necruțătoare ale lui Mircea Badea, cum să eviți să te uiți pe chitanța atașată ultimului gadget cumpărat de Radu, cum să nu cedezi mai mult de 50 de ori pe minut fițelor copilului, cum să faci un calcul optim al

bugetului casei astfel încât să-ți ajungă de rate, întreținere, țigări, cafea... și să-ți permiți să schimbi covorașul de la baie o dată la trei luni, fără să faci credit pentru asta. „Picătura chinezească”.

Un haos cotidian străin și imund. Cu atât mai opresiv cu cât e mai bine organizat și reglementat. Milioane de reguli și, totuși, nici vorbă de ordine. Sfâșietoarea absență a întregului, a armoniei. Permanent, reguli și calcule aparent indispensabile care se schimbă în funcție de trend sau de toane... toanele altora.

Asta sunt eu? Asta e viața mea? Când îmi e lumea mai dragă, când vreau să ascult o melodie, să văd un film sau să lălăi ceva la duș, sună maică-mea să-mi spună că ”ăla micu” a vărsat ”gelatina groazei” pe papanăși sau a aruncat un titirez în WC, îmi trimite un mail urgent șeful (de rezolvat ceva de azi până ieri), se pornește alarma cu Inna - ”*Sun is up*” de pe telefonul lui Radu (a pus-o special ca să se enerveze și să se trezească, oricât ar fi de obosit și amețit), descopăr ultimele capodopere de design interior ale lui Luca (e expert în camere devastate și nu încetează să mă surprindă prin noile creații), mă răsfăță vecinul cu Vali Vijelie sau Minodora la Maxim ori Kim, pisica noastră aurie ca Garfield, se cocoată pe tastatură și-mi actualizează fișierele cu calcule în Ciel Expert Contabil. Legile lui Murphy? Programul se blochează, îmi dă mereu „*not responding*”. Nimic nu pare să meargă. Chiar și seara târziu, când îmi pun căștile și încerc să aprind o țigară și să meditez... tot „*not responding*”. Sunt prea obosită, nu mai pot procesa nimic.

Îmi doresc să dorm și să nu mă mai trezesc. Visez la întuneric și la liniște. Dar și aici programul se poticnește, așa că îmi continui activitatea febrilă ca un Zombie, un trup fără suflet, un cadavru viu. Asta am ajuns? Un monstru ambulant din filmele sau jocurile video ale lui fii-miu, coordonat de la distanță cu telecomanda, (auto)reprimat în toate manifestările lui, fără puterea de a se mai bucura de viață, fără planuri, fără perspective cu excepția celei de a schimba o dată la trei luni covorașul de la baie și, eventual, de a-și lua o canapea nouă de la Ikea peste 10 ani?

Dacă am devenit, într-adevăr, un Zombie sau un monstru de Halloween, e clar, nu o să-mi gădesc niciodată liniștea, dar cel puțin voi avea satisfacția morbidă, perversă de a-i bântui pe ceilalți.

Asta înseamnă responsabilitățile? Odinioară învățasem că responsabilitățile au sens doar din perspectiva liberului arbitru. Libertate și responsabilitate. Dar unde e libertatea? Chiar am ales eu toate astea și acum trebuie să-mi asum responsabilitatea?

Laura oftă și-și aprinse o țigară. Sufală câteva rotocoale de fum și tuși ușor. Privi absentă ceașca de ceai. Era ultimul plic de ceai verde. Trebuia să cumpere o cutie nouă. Dar de ce se gândea invariabil la cumpărături? Era duminică după-amiaza, ora siestei. Radu era cu copilul în parc, putea să-și ia o pauză... să se așeze la laptop și să asculte o melodie. Era deprimată, nu avea chef să asculte decât Pink Floyd. Deschise laptopul și fișierul de muzică. Exact când dădu click pe albumul „*The Wall*”, se auzi soneria.

O sonerie chinezească specială, de Crăciun („*Jingle Bells*”), cu telecomandă, pe care a instalat-o ăla micu, Luca și care mă scoate din sărite mai tare decât alarma cu Inna a lui Radu. Sunete sparte, disonante, mai stridente ca un claxon. Sau era și un claxon? Am coborât deja în parcare? M-am așezat pe locul din față, peste zeci de pungă de chipsuri, extraterestri Ben 10, titirezi, role și palete de pingpong și, cu mâinile reci și alunecoase, mă străduiesc zadarnic să-mi leg centura, în chicotelile lui Radu? A pornit mașina și plecăm la plimbare la mall? Pârâieli, vâjâieli, țcăneli, plesnituri, șuierături, zdrăngăneli, țiuiei... Plăcuța de la jaluzeaua maroniu-gălbuie, ruptă de Kim, căci își ascute mereu ghearele în ea, se izbește de geam ritmic, neîncetat. Firul e încolăcit și înnodat de mii de ori, așa încât nimeni nu-l mai poate desface. ”Nodul gordian”. Jaluzeaua se bălăngăne. Pisica i-a dat doar un impuls. ”Picătura chinezească”. Asta e viața mea: numai ritm, fără nicio muzică? Nicio șansă, geamul nu se sparge. ”Termopanele QFort rezistă”, așa e reclama. Cum ar fi dacă aș tăia ”Nodul gordian”? Poate că trebuie numai să cumpăr o jaluzeauă nouă. Simt (vorba vine ”simt”, anticipe) că se va ridica în curând

cortina... fie și draperia de culoarea diareei, sfâșiată artistic de Kim, pătată de cerneală, de muci și de spermă. Spectatorii sunt ochi și urechi. Sufleurul îmi face semne obscene, râgâie și trage părțuri. De fapt, sufleurul e mut. Iar eu am repetat atât de mult că am uitat rolul. Ar trebui să intru în pământ de rușine, dar nu simt nimic. Absolut nimic. ”*Comfortably numb*” ca-n Pink Floyd. Sunt anesteziată. ”*Crazy...*”, cu siguranță, sunt nebună, sunt vinovată și merit să fiu pedepsită. Voi tăia ”Nodul gordian” și mă voi strangula cu firul de la jaluzele chiar aici, pe scenă. Poate că în asta constă până la urmă spectacolul.

Laura oftă din nou, făcu un efort suprauman să se ridice de pe scaun și merse încet, târșindu-și picioarele, la ușă ca să deschidă. Radu intră vesel, ținând într-o mână un balon uriaș cu heliu și în cealaltă un extraterestru „Swampfire” de-al lui Ben 10. O sărută pe gură, vru să-i deschidă buzele, dar ea se feri. Ceva pocni cu un zgomot asurzitor pe podea. Laura nici măcar nu clipi. „Ce să fie? Nu-i nimic!”, vorba pițigoiului din „Acceleratul” de Topârceanu. Luca tocmai azvârlise pe hol un nou titirez „Bay Blade”.

- Bună, iubito, am venit un pic mai devreme, da’, știi, trebuie să mergem și la mall. I-am promis lui Luca un titirez original „Bay Blade”. Acum și-a luat un titirez nou din parc, de la tarabă, dar vrea unul original, o anunță Radu surâzând.

- Da, mami, să mergem la mall! Acum!! zbieră Luca.

- Da’ ai fost și săptămâna trecută la mall. Mai bine mai stăteai în parc, ripostă Laura.

- Știi că cel mai mult îmi place să merg la plimbare la mall! Iar tati mi-a promis un titirez original „Bay Blade”. Sunt modele noi la ofertă, la 69 RON, am văzut pe net, se entuziasmă Luca.

- Da’ nu ai deja 11 titirezi, dintre care 8 originali?! spuse Laura.

- Mami, ăsta e un model nou, nu-l au decât Andrei și Robert, trebuie să-l cumpărăm, vreau să-l am și eu! Îl vreau! Îl vreau! Sunteți niște tâmpiți, tati mi-a promis! sări Luca.

- Și e și lansarea magazinului „H&M”, interveni Radu. Nu vrei să vedem? O să fie o grămadă de oferte speciale, putem să

profităm să ne luăm acum câteva lucruri. Nu mi-am mai cumpărat ceva de... aproape o săptămână!

- Toată ziua mergem la mall, m-am săturat! Oricum, o să fie foarte aglomerat dacă e și lansarea magazinului ăluia! Nu vreți să mergem duminica viitoare? Încercă Laura să amâne vizita la magazin, deși știa că nu are șanse reale.

- Nu, proasto, mergem acum! A-cum! A-cum! urlă Luca.

- Haide, iubito, îmbracă-te, i-am promis copilului! Mâncăm și o pizza din aia care îți place ție... „Europeană” - la Pizza Hut. Și, o să vezi, găsești tu ceva pe gustul tău la H&M. Nu ziceai că vrei să-ți iei o fustă și un bolero nou? o ispiți Radu.

- Nu vreau nimic, nu vreau nimic, nu am nevoie de nimic! protestă zadarnic Laura.

- Îmbracă-te, iubito, pierdem timpul. E destul de târziu și mâine mergem la ”scârbici”.

Laura le aruncă o privire scârbită și se duse să se îmbrace, târșindu-și ostentativ picioarele. Ar fi vrut să asculte Pink Floyd sau, cel puțin, să zacă o oră-două la tembelizor. Nu avea niciun chef de malluri și cumpărături.

Radu văzu laptopul deschis și intră în birou, cu gândul de a-l închide înainte de a pleca. Zări albumul „*The Wall*” oprit cu „*pause*”, după numai 3 secunde de difuzare, și se încruntă.

- Iubito, albumul pe care-l ascuți este CGS. Va fi probabil detectat de CGSS și vei fi și tu, în cel mai fericit caz, amendată sau poate chiar arestată.

- Radu, ce cauți la calculatorul meu? Să știi că, dacă te mai prind la laptopul meu, divorțăm! se înfurie Laura.

Radu chicoti și ridică din umeri.

- Mă monitorizezi și tu?! Lasă-mă-n pace! strigă Laura. Albumul ăsta e downloadat de șase ani. Sigur că nu e original și că l-am luat în sistem de sharing. Nu mai găsesc să cumpăr online (sau offline) decât Lady Gaga, Inna și alte câteva chestii de genu’ ăsta. Doar nu vrei să ascult doar Lady Gaga sau Inna?! A, și de-abia am apucat să-l deschid. Ca de obicei, exact când am dat click pe el, ați sunat voi. Legile lui Murphy, nu? mârâi ea.

Radu închise imediat fișierul. Pentru o clipă, se gândi să-l șteargă de tot din calculator, dar se teme ca Laura să nu facă scandal. În ultima vreme, era greu să discuți cu ea, mai bine își lua precauții. Închise calculatorul și ieși din cameră în vârful picioarelor.

Laura se îmbracă cu ce avea mai comod: un tricou și blugi. Se pieptăna în 30 de secunde. Nu se machie aproape deloc, își dădu doar cu cremă de față și cu ruj. Se încălță cu tenișii gri și-și puse țigările în rucsăcelul negru preferat. Când ieșiră pe ușă, Radu încercă din nou să o sărute, dar ea îl împinse și se îndreptă spre lift în viteză.

În lift, Laura se uită în oglindă și-și aranjă părul. Vopseaua roșcată cu reflexii violet, „Prune” din gama ”Casting” de la L’Oréal, se decolorase, se vedeau câteva fire albe.

- Iubito, ai depus declarația de consum? zise Radu.

Laura nu răspunse, continua să-și aranjeze părul în tăcere, examinându-și firele albe.

- Iubito, ai depus declarația de consum? repetă Radu.

- Da, răspunse apatic Laura, cu o voce din altă lume.

- Știi că data trecută ai întârziat.

- Da. Acum am depus-o la timp. Dar tu ai cumpărat pâine integrală și apă plată?

- Da, iubito. Avem două sticle mari de 5 litri de apă plată „Izvorul Minunilor” și trei pâini integrale „Bongrana”, dintre care două la congelator. Sper că am nimerit. De data asta.

- Bine, spuse Laura.

La ieșirea din bloc se intersectară cu tanti Nuți, vecina cea veselă și plinuță de la 84. Era rumenă în obraji și asudată, deși nu căra nicio sacoșă. Laura observă combinația nefericită: bluza verde cu fusta roșie, geanta albă, crăpată, de la second-hand cu pantofii negri, scâlțiați.

- Sărut-mâna, spuse Radu, zâmbind larg.

- Sărut-mâna, bolborosi Luca, cu ochii la titirez.

- Bună ziua, vecine! Ptiu, să nu vă deochi, ce frumoși sunteți! Parc-ați fi o familie din reclame, râse tanti Nuți, făcându-le cu ochiul.

Laura nu zise nimic.

O familie din reclame. Soțul model: veșnic tânăr, viril, cu un aer cuceritor (dar fidel!), eternul gentleman, zâmbitor și politician. Întotdeauna curat și îngrijit. Chiar trendy, fără să-i lipsească vreun accesoriu la modă. Genul care nu uită să-ți aducă un trandafir de ziua ta, lumânări parfumate de Valentine's Day și un mărtișor în formă de inimioară de aur, fie și de 14 karate, de 1 martie. Tatăl model care, oricât ar fi de ocupat, găsește timp să-și sărute copilul la culcare sau să-i cumpere o jucărie de la Noriel.

Copilul model: cu părul ondulat și ochii mari, negri ca-n tablourile lui Tonitza, cu figura lui inocentă de îngerăș. Copilul care nu face niciodată prostii, ci doar trăsnăi... amuzante și înduioșătoare. Care-și ascultă părinții și profesorii... în public. Copilul irezistibil căruia nu-i poți spune "nu" la Noriel. Cel mai bun client. Puțin infidel uneori, dar foarte sensibil la noutăți și promoții, chiar dacă e vorba de a 187-a versiune de titirez sau de extraterestru Ben 10.

Femeia model: simultan angajată, gospodină, soție și mamă. Femeia bionică. Super-femeia. Își îndeplinește perfect atât sarcinile de la serviciu, cât și pe cele de acasă. Are grijă să nu lipsească supa de pe masă, chiar dacă e supă la plic, dă cu mătura și noaptea la trei, când se uită la telenovele în reluare și nu lasă cămășile de școală ale copilului necălcate, chiar dacă le netezește cu podul palmei. Îi spune și o poveste copilului la culcare, măcar o dată pe săptămână. Îl învață "Tatăl nostru", chiar dacă n-are timp să meargă cu el la biserică. Se îngrijește de ea însăși, merge la coafor și cosmetică măcar de Crăciun și de Paști. Oricât ar fi de obosită și fără chef, face un duș fierbinte, se dă cu cremă de corp parfumată și-l așteaptă pe soțul ei cu multă dragoste și răbdare în patul conjugal, în timp ce el uită la meci sau se masturbează la baie, cu ultimul număr din Playboy, holbându-se la țâțele Danielei Crudu.

Strălucire din reclame. ”*Glamour*” de divă sau ”*Shining*” cu o tentă horror? Strălucirea cosmetizată, hollywoodiană a dinților lui Radu, perfect regulați, zâmbetul lui american, de un alb orbitor. Zâmbetul lui fals, dar atât de cuceritor. ”*Smiling faces*”. Radu zâmbește mereu. Îmi reproșează că ea stau încruntată, că nu fac măcar un efort minimal să mă prefac, așa ca toată lumea. Tu de ce nu zâmbești, Laura? E necesar? Sunt obligată să mă distrez? Să par fericită? Iar pojghița de civilizație se topește aici. Strălucirea palmelor lui fierbinți și nădușite, încleștate pe volan sau... pe fundul meu. Strălucirea stropilor de pe pielea lui Radu, când iese de la duș și roind de apă și umblă prin casă în pielea goală și fără papuci în picioare. Sălbatic și elementar ca un *yahoo* care nu va ajunge niciodată până la călcâiul unui *houyhnhnm* și care nu face nimic să evolueze. Bravo, Gulliver, te cred că ai preferat compania animalelor, a cailor-*houyhnhnm*! Oamenii sunt așa de primitivi! Strălucirea scârboasă a spermei, ”apa vieții” risipită în cadă, pe prosoape, între paginile revistelor porcoase sau pe tabletă. E parcă peste tot, se lipește de mine ca secrețiile otrăvitoare ale extraterestrilor din ”*Alien*”, amenință să mă contamineze, mă inseminează forțat și mă face să dau naștere unor monștri mutanți.

Ieșiră din bloc și se îndreptară spre mașină, un Renault Megane gri metalizat. Era destul de curățică (căci Radu se ocupa de spălat și întreținere), dar ticsită cu lucrurile lui Luca: bicicleta reglabilă, rolele, paletele de badminton, rachetele de tenis, paletele de pingpong, patru extraterestri Ben 10 și doi titirezi, plus o sticlă de Prigat de portocale și câteva pungi de chipsuri Lays cu paprika (dintre care unele desfăcute și cu chipsurile împărțiate peste tot). Chiar pe locul din dreapta șoferului, se aflau doi extraterestri Ben 10 și un titirez, iar rolele tronau în fața scaunului.

- Eu unde mă așez? bombăni Laura. Luca, ia-ți chestiile astea de-aici!

Dar Luca, așezat în spate, nu o mai auzea. Deschisese PSP-ul și începuse noul său joc Naruto. Era atât de absorbit de joc încât



uitase și de pungile cu chipsuri. Laura oftă, luă în brațe extraterestrii și titirezul și-și puse picioarele peste role.

Pe drum, din fericire, nu era trafic prea mare. Ajunseră în circa un sfert de oră la mall, la Sun Plaza și coborâră rampa spre parcare subterană. De îndată ce văzu tavanul coborât și puzderia de autoturisme parcate mai mult sau mai puțin regulamentară în pătrățele lor atât de bine delimitate, în lumina aceea străină și rece, Laura începu să tremure. Avea oroare de astfel de spații, ea parca (cu greu, să fim drepți, pentru că întotdeauna intra în panică și de multe ori o stresau și alți „binevoitori” cu „indicații prețioase”) numai afară și numai dacă erau măcar două locuri libere unul lângă altul (ceea ce era aproape imposibil de găsit în București, unde nouă mașini se luptau pentru un singur loc de parcare).

Un labirint fără cheie și fără firul Ariadnei, unde mă pândește, la fiecare pătrățel alocat unei mașini, câte un Minotaur însetat de sânge sau măcar dornic să-mi rupă ștergătoarele ori să-mi înțepce cauciucurile. Țeava rece a unui pistol în ceafă. Tavanul gata să se prăbușească și să mă strivească. O insectă pe cale să fie storcită, nimic mai mult. Mă simt condamnată: din start, aparent fără motiv, iar sentința e irevocabilă. Ca acuzatul din ”Procesul” lui Kafka. Aștept să fiu executată. Și, cu toată absurditatea sentinței, știu că, într-un fel, sunt vinovată. Dar nici nu mă pot resemna.

Poate am văzut prea multe filme cu execuții mafioate în parcări subterane... Când le-am văzut? În niciun caz, recent. Ultimul film pe care l-am urmărit a fost „Rețeaua de socializare” pe care l-am downloadat fără să știe Radu acum aproape doi ani și pe care l-am vizionat pe laptop, fracționat, câte 10-15 minute la trei-patru zile... Nu s-a întâmplat nimic. Nici măcar o amendă. Poate că legea netului nu se pune așa drastic în aplicare. Poate că există o anumită flexibilitate...

Pe Radu nu-l deranjau parcările subterane, chiar le prefera, pentru că-și imagina că sunt mai multe șanse să găsească un loc liber. Așa că el conduse relaxat în parcare și identifică un loc optim, aproape de intrarea în magazin.

Înainte ca Radu să scoată cheia din contact, Luca își închise PSP-ul și sări din mașină. Ronțăia acum chipsuri. Ardea de nerăbdare să intre în magazin, tropăia pe loc și, din când în când, arunca titirezul nou, cumpărat din parc, pe podea, în parcare. Taică-su coborâse din mașină, dar urâta de maică-sa încă nu. Tot așeza ceva acolo și nu mai ieșea afară. Luca ar fi ales deja noul titirez original până acum. Fiecare secundă în plus i se părea insuportabilă. Numai mă-sa era de vină, numai vaca asta îl ținea pe loc. Trăgea de timp ca să evite parcare sau magazinul? Sau proasta asta nu știa nici ea exact ce ar trebui mai întâi evitat?

În cele din urmă, Laura ieși palidă din mașină, tresărind ușor, dar forțându-se să-și ia un aer demn, iar Radu răsuflă ușurat, îl luă de mână pe Luca și se îndreptară spre intrarea în mall.

- Întâi la Noriel! Trebuie să-mi iau titirezul nou original! se agită Luca, îndată ce ajunseră în magazin.

Bineînțeles, dorința copilului era literă de lege pentru ambii părinți, așa că Radu și Laura alergară cu Luca la Noriel. Când ajunseră la Noriel, abia mai răsuflau. Dar nu-i nimic, avură timp suficient să-și revină pentru următoarea rundă de cumpărături, căci Luca stătu aproape o oră să evalueze titirezii și să-l aleagă pe cel mai performant.

- Țsta are puterea focului, zise Luca, fericit că luase decizia cea mai bună. Aruncă săgeți de laser, are super-energie, iar lamele sale sunt flexibile. Are un atac foarte tare, cred că nimeni nu o să-i facă față, se enuziasmă Luca.

- Te-ai hotărât în sfârșit? căscă Laura.

- Să-l stăpânești sănătos și să câștigi toate partidele! îi ură Radu, pupându-l pe Luca pe frunte și ciupindu-l ușor de obraz. Hai, iubito, repede la H&M, poate mai prindem ceva din deschidere!

La H&M lumea aproape se călca în picioare. Se urcau unii pe alții ca să vadă mai bine show-ul și, totodată, ca să fie mai aproape de intrarea în magazin. Nu vroiau să rateze ocazia unor super-discounturi promoționale. În plus, mulți consultaseră catalogul pe net și-și aleseseră deja modelele preferate. Nu ar fi

acceptat sub nicio formă să piardă ceva, nici măcar o agrafă, o eșarfă sau o curea, așa că-și apărau teritoriul ca niște fiare sălbatice.

În niște bule transparente și sidefate asemenea unor baloane enorme de săpun, trei tinere îmbărcate doar cu sutiene push-up și chiloței tanga argintii dansau lasciv. Una dintre ele, cea din mijloc, era chiar Daniela Crudu, cu sânii ei voluptuoși tresăltând la cea mai mică mișcare. Era ”cea mai tare în balcoane”, se pare că o detronase pe Nicoleta Luciu, așa citise Radu în presă. Ce bine că el era înalt și destul de solid pentru a face față agitației publicului! Avea, clar, o poziție privilegiată comparativ cu ceilalți. Îl urcă și pe Luca pe umeri ca să vadă mai bine.

- Uite, tati, fetele astea sunt în curul gol! țipă Luca.

Din fericire, era o gălăgie generală, așa că nimeni nu-l auzi, cu excepția lui taică-su care zâmbi șmecherește, în colțul gurii. Laura nu mai era lângă ei, fusese luată de val. Era deja aproape strivită de mulțime. În față, o cucoană dolofană, cu părul înfioat, fața roșie și ochii înfundați în grăsime, deși abia răsufla, o tot împungea cu coatele și o călca pe picioare. În spate, un domn chel, mic de statură, dar solid, șiroind de transpirație, se freca de fundul ei și își ștergea fața cu părul ei. Indiferent cât de agasată și presată era Laura, tot putu să observe sclipirea lubrică din ochii lui Radu.

Când balonul de săpun se sparse și Daniela Crudu își aruncă sutienul în mulțime, toată lumea izbucni în urale, iar Luca aplaudă în delir. Radu fu cât pe-aci să prindă sutienul, dar o mână vânjoasă și foarte păroasă se arată mai iute, îl apucă strâns și-l flutură spre mulțime, în aplauzele și strigătele publicului. Dacă nu l-ar fi ținut în spate pe Luca, Radu ar fi reușit să-l înșface, cu siguranță. E, poate era mai bine așa, dacă s-ar fi supărat Laura? Devenise tot mai dificilă, nu știa cum să mai interacționeze cu ea.

Când, în sfârșit, se deschiseră porțile magazinului, lumea începu să urle, să se agite și se se împingă și mai tare. Laura trase aer adânc în piept. Ar fi preferat mai curând o gură de fum, decât de aer, dar cum? Coatele și poșetele o loveau, picioarele o călcau,

corpurile o apăsau și o strângeau, sudoarea curgea în valuri. Fețe congestionate, ochi injectați, trupuri contorsionate... Simțea că se sufocă. Mirosul înțepător de transpirație îi tăia răsuflarea. Închise ochii. Picioarele i se muiaseră, i se părea că mai are un pic și se prăbușește.

Valul mulțimii o tot împingea, cu furie, ca la ceremonia de la aprinderea bradului Millenium de acum câțiva ani din Piața Unirii. Atunci participaseră o sută cincizeci de mii de oameni. La nicio manifestație sau concert nu se strângea nici a suta parte! O mulțime uriașă, surescitată, imprezibilă și, în același timp, disperată, care nu mai avea nimic de pierdut. Fiare sălbătice cu colți însângerați, gheare ascuțite și ochi rătăciți care se sfărtecau unele pe altele pentru a fi cu cinci milimetri mai aproape de bradul Millenium.

Și, ironia soartei, făceam și eu parte din haită, altfel ce căutam acolo, cu copilul în brațe? Bestiile se frecau de mine, mă împroșcau cu balele lor, mă asfixiau cu putoarea transpirației lor, mă storceau, mă loveau și mă călcau de parcă ar fi fost posedate, fără să le pese sau măcar să observe că aveam un copil în brațe.

În ultima secundă, reușisem să mă refugiez, cu copilul în brațe, la McDonald's, unde rămăsese ușa deschisă și mai era loc de trecere doar pentru o singură persoană. Mulțumesc, Doamne, că există McDonald's! Ce inspirație avusesem să caut adăpost acolo! Acum am ajuns agorafobă și mi-am jurat să nu mai calc niciodată la astfel de evenimente. Nu merg nici măcar la Black Friday, în ziua celor mai mari reduceri de preț, la niciun magazin, indiferent de oferte.

Dacă și de data asta valul se transformă în tsunami? Așa merit, sunt doar o bestie din haită.

Lumea împingea în continuare, înnebunită, fără ca ea să i se poată împorivi, așa că Laura se trezi că se îndepărtase de intrarea în magazin și că se afla acum vizavi. Nu mai era prinsă între doamna cea grasă și bărbatul mic și chel, dar simțea presiuni cumplite din toate părțile. Nu mai avea energie și putere să se țină pe picioare, darămite să riposteze.

Mi-e frică. Și Radu cu Luca oare unde sunt?

Deodată, din partea stângă se stârni un val uriaș, iar Laura se prăbuși - fără zgomot, fără un suspin măcar. Câțiva oameni căzură peste ea cum i se mai întâmplase la concertele rock din adolescență și cum era cât pe-acți să fie la lansarea bradului Millenium. Pentru o clipă i se păru că o să moară zdrobită și asfixiată...

Oare nu vroiam chiar eu să ies din cercul infernal al vieții? Dar nu, nu așa! Nici măcar o creatură rutinată și fără perspective ca mine nu merită să moară așa, călcată în picioare, la inaugurarea unui magazin din mall!

Din fericire, cineva o trase de sub oamenii căzuți peste ea și o luă în brațe. O așeză ușor ca pe un fulg pe o canapea matlasată și-i dădu să bea o gură de Prigat de portocale ca să se întremeze.

- Cum te simți, iubito? zise Radu încă destul de îngrijorat.

- Ce e, mami? interveni și Luca, lipindu-se de ea.

- Minunat! Am crezut că o să mor strivită de mulțime și asta nu intră în variantele de moarte pe care mi le doresc. Ce, pizda mă-sii, v-au apucat acum cumpărăturile!? Altceva n-aveați de făcut? Nu o să mai merg la mall niciodată, se îmbufnă Laura.

Radu o ajută să meargă până afară să fumeze o țigară. Apoi se întoarseră imediat la mașină și merseră direct spre casă. Totul drumul Laura nu scoase o vorbă. Deschisese geamul și fuma în mașină, inhalând puternic și suflând fumul pe nas.

Acasă, după cină și după ce-l culcară pe Luca (cu rugăciuni, povești, pupici și mângâieri), Radu rămase în bucătărie să fumeze o țigară cu Laura. Vru să-i întindă bricheta, dar Laura își aprinsese deja țigara în timp ce el spăla paharele de bere. Puse apoi cele două pahare de bere pe masă și-l ridică pe-al lui, spunându-i „Noroc”. Laura ciocni distrată și apoi își lăsă paharul pe masă, fără să guste măcar din el. Radu îi luă mâna stângă într-asa și o mângâie ușor. Laura încercă să și-o retragă, dar Radu o ținea prea strâns. Deodată, Radu observă că Laura nu mai avea vergheta pe mână:

- Iubito, ce s-a întâmplat cu vergheta?

- Am scos-o, îmi cade de pe deget, zise Laura cu glas întretăiat și lăsă ochii în jos, încercând din nou să-și smulgă mâna dintr-a lui.

- Eu nu am scos-o pe a mea niciodată și nu o să fac niciodată lucrul ăsta, o asigură Radu, privind-o însă îngrijorat.

Ce-l interesează atât vergheta? Am mai scos-o de câteva ori. O și aruncasem de mai multe ori, o dată chiar în rahatul pisicii. Iar Radu o recuperase de fiecare dată. Acum îmi cade, într-adevăr, de pe deget... Bine, nu e numai asta. Nu mă simt obligată s-o port. Chiar și vergheta se impune ca o fatalitate? Dacă nu mai vreau s-o port, treaba mea. La verghetă se reduce toată relația noastră?

Radu veni în spatele ei, o mângâie ușor, ca și cum s-ar fi pregătit de un masaj. Apoi mâinile îi coborâră pe sâni, dar Laura avu un spasm și sări de pe scaun.

- Mâine mergem la lucru, e târziu, spuse Laura printre dinți.

- Bine, iubito, dar noi nu mai petrecem deloc timp împreună?

Laura se îndreaptă spre ușă, fără să-l bage în seamă.

- Ce e, iubito, nu mă mai vrei? șopti Radu dezorientat.

Laura închise ușa, trântind-o și se încuie în camera ei.

Ah, bărbații ăștia, pentru ei totul se rezumă la sex! Nu, relația noastră, după Radu, nu se reduce la verghetă, ci la sex. Nu e vorba doar de vergheta în sine. Aceasta e simbolul sexului conjugal confortabil și garantat.

Radu oftă și intră și el în camera lui, cu un aer de câine bătut. Puse alarma la ora 6:45. Se așeză în pat și-și trase perna peste cap. Se simțea de parcă nu ar fi avut acces la net câteva săptămâni la rând sau ca Luca fără PSP ori titirezi. Lucrurile nu mai erau la locul lor. Laura avea iar toane sau se schimbase ceva profund în relația lor? Nu, la el nu era o problemă de „*not responding*” ocazional, pur și simplu, nu mai avea acces. Oare pentru cât timp? Poate, dacă ar încerca să dea „*restart*”...

### III. Singur pe cruce

Radu nu lucra pentru bani. Sau, haideti să reformulăm, nu numai pentru bani ca majoritatea celorlalți angajați. În general, lui Radu îi plăcea ce făcea și punea multă pasiune în activitățile profesionale. Fiecare proiect era pentru el ca un copil pe care-l concepea, apoi îl ajuta să crească și să ajungă la maturitate. Proiectele îi scoteau la lumină latura lui creativă și, totodată, responsabilă și protectoare.

Spre deosebire de Laura care venea tot mai „sictirită” de la birou, el se simțea bine când lucra, chiar dacă uneori trebuia să piardă zile și nopți, ba chiar și weekenduri la birou. Stresul, suprasolicitarea, presiunea deadline-urilor și fluctuațiile rapide, uneori surprinzătoare ale proiectelor nu-l deranjau, dimpotrivă, îl stimulau profesional și-l îndemneau să caute soluții.

Radu era cel mai „bătrân” manager de proiect din biroul de cercetare la una dintre cele mai importante agenții de studii de piață și sondaje de opinie din România. Era ca un tată pentru restul colegilor din departament, căci majoritatea aveau sub 25 de ani, iar el mergea pe 41. Lucra de 13 ani în firmă și văzuse perindându-se sute de „copilași” în birou. Veneau și plecau. Unii își luau la revedere după numai trei luni, alții - după șase sau maximum un an. Avusesse și colegi care rezistaseră doar două-trei săptămâni.

El avea experiență, cunoștea firma și problemele ei specifice, era conștiincios și foarte serios la locul de muncă, respecta deadline-urile cu sfințenie, era amabil cu clienții și solidar cu colegii. Schimbase și o serie de șefi, dar nu avusesse probleme cu ei niciodată pentru că-și făcea datoria exemplar. Era persoană de bază în firmă și se bucura de un salariu de *senior researcher* bunicel, doar avea și el, ca tot omul, rate la casă și la mașină.

Aparent, totul fusese bine și frumos până acum, dar, la începutul lui mai, imediat după ce venise de la mare, din Vamă, pentru prima oară în viață, Radu primise un proiect foarte bulversant pe care nu reușea cu nici un chip să și-l facă prietenos sau măcar suportabil. Era ca o gaură neagră care absorbea încet-încet toate forțele sale.

Teoretic, nu era nimic neobișnuit: o aparent banală testare de produs, ambalaj și campanie. Dar practic... Clienta avusese de la început o atitudine simultan ostilă, confuză și stupidă. Nu îi trimisese un briefing, ci doar îi comunicase la telefon câteva obiective și teme, încurcându-se și contrazicându-se, apoi îl pusese să elaboreze un prim draft de chestionar de seara (mai exact, de la opt jumătate) până a doua zi dimineața, la prima oră. Radu se conformase, adăugând el un plus de structură și clarificând anumite aspecte. Rămăsese la birou până la ora patru dimineața când expediase chestionarul către clientă. În acel moment era cu sufletul împăcat.

În ziua următoare, clienta nu dădu niciun feedback, nu răspunse la mail sau la telefon, ci îl sună ea pe Radu tocmai la nouă seara, când el ajunsese deja acasă. Își schimbase complet obiectivele, temele de interes, structura întrebărilor și vroia o nouă versiune de chestionar până a doua zi la prima oră. Trimisese și un mail cu mai multe detalii. Ciugulind câteva chipsuri Lays cu paprika de la Luca, Radu își verifică urgent mailul, dar nu descoperi nimic încurajator. Informațiile din mail nu erau consonante cu cele transmise telefonic. Radu se scărpină în barbă și-și mușcă buzele. Era cât pe-acți să reînceapă să-și roadă unghiile, așa cum făcea în copilărie când lua o notă mică... adică de 9. Dar dacă îl vedea Luca? Ce exemplu îi dădea? Nu-i nimic, va încerca să fac lumină.

Stătu lipit de birou până pe la trei jumate dimineața și trimise noua variantă de chestionar în timp util. O nouă versiune, însă nu ultima! Situația se repetă timp de o săptămână, inclusiv în weekend. Radu făcea și refăcea sisific chestionare valabile de la ora trei-patru dimineața până la ora opt-nouă seara când suna



clienta și schimba tot, iar ce comunica ea telefonic nu corespundea cu informațiile din mail. Îl dureau groaznic capul și stomacul, „mânca” mai mult cafele și țigări, mâinile îi tremurau pe tastatură, ochii i se împăienjneau, se concentra tot mai greu, dar continua. Nu se lăsa, dar era din ce în ce mai obosit și mai demotivat.

Ce dracu’, asta crede că sunt sclavul ei. O dată e ca niciodată, de două ori e ca și când n-ar fi, însă a treia oară o dai în bară. Nu se mai poate așa, să se hotărăscă odată! Și ei nu au un deadline pentru confirmarea chestionarului?! Nu vor să înceapă odată culegerea datelor?!

Într-a noua zi, într-o vineri, clienta sună mai devreme, pe la șapte jumate, când biroul era încă plin, dar Radu, epuizat fizic și psihic, se pregătea să plece acasă. Cu aceeași voce acră și în același timp nesigură, îl chemă chiar atunci la ea la birou ca să discute despre chestionar. Radu văzu negru în fața ochilor. Îi venea să trântescă telefonul. Îi răspunse evaziv că nu știa dacă poate veni chiar atunci pentru că nu fusese anunțat mai înainte, apoi își luă la revedere scurt și închise telefonul. Fără să-și dea seama, într-un impuls, dădu cu capul de tastatură, de față cu colegii. Oare ce se întâmplă cu mine? Niciodată nu m-am mai exteriorizat așa în fața puștilor. Îmi vine să intru în pământ de rușine. Calmează-te, controlează-te, Radu! Calmează-te, controlează-te!

Trase aer adânc în piept și închise ochii, încercând să se liniștească. Ciuguli câteva stixuri, căci îl durea iar puternic stomacul. Vru să se ridice de la birou, dar picioarele nu-l mai ascultau. Nici nu pot să mă țin pe picioare, darămite să conduc. Nu-i nimic, o să fac un efort. Parcă e prima oară când fac eforturi! O sun pe Ruxi să-i confirm că vin imediat, iar apoi îi anunț pe Luca și pe Laura că întârzii. Iar.

Ajuns în biroul clientei, făcu mai întâi cunoștință cu Ruxi. Era o femeie de vreo 30 de ani, uscată, trasă la față, cu ochi căprui-gălbui apoși și cu buze subțiri, vineții, crisplate într-un zâmbet formal, dar, pe ansamblu, cu o ținută elegantă și îngrijită. Era

îmbrăcată cu un sacou bej și avea la gât un colier cu ochi de tigru. La fel cum îi cumpărase el Laurei din Vamă!

Mai erau prezente și alte două colege ale lui Ruxi care urmau să se implice în studiu. Una dintre colege, Ana, era durdulie, veselă și foarte primitoare. Purta o rochie înflorată, cu trandafiri, margarete și albăstrele pe fond alb, ceea ce îi dădea un aer infantil și inocent. Îi întinsese lui Radu o mână albă, grasuță, pufoasă ca o pernută umplută cu puf de gâscă.

Cealaltă colegă, Cristina, subțire, oacheșă și mlădioasă, purta o ținută casual - blugi negri cu tricou verde, mulat. Avea maxim 25 de ani. Ea adusese ceștile de cafea și paharele cu apă și-l tot întreba pe Radu cu ce să-l mai servească. Ochi căprui, migdalați... ”Iubesc femeia / De dor nebună / Femeia brună / Cu ochi negri de foc”. Când intrase Radu, în ochii ei se aprinsese o scânteie.

Ciudat, atât clienta, cât și colegele ei păreau oameni și nu monștri, așa cum își imaginase.

Între timp, Ruxi, bineînțeles, schimbase din nou obiectivele, tematica și structura. Radu simți că se învârtea camera cu el. Chiar nu o să se termine niciodată? O să împing zi de zi și noapte de noapte, fără speranță, bolovanul lui Sisif, fără să-mi pierd zâmbetul? Poate colegele ei vin cu o viziune clară, unitară, coerentă și terminăm odată cu chestionarul.

Dar, fatalitate, fiecare dintre colegele lui Ruxi avea o părere de ansamblu incompatibilă cu a celorlalte două și, de asemenea, fiecare dintre ele spunea din când în când lucruri care se contraziceau.

Așa nu o putem scoate la capăt. Încerc din răspuț să fac lumină, să clarific măcar aspectele de bază și să-i dau o formă chestionarului. De fapt, asta-mi și place atât de mult când fac un chestionar, când lucrez cu datele sau când interpretez rezultatele din rapoartele de cercetare. Să fac ordine din haos, lumină din întuneric, să creez o structură dintr-o masă amorfă, să delimitez, să dau o formă, să extrag ceva din infinitul, nedeterminatul „apeiron”.

Dar acum haosul îmi rezistă. Ba chiar amenință să mă devoreze el pe mine, puțin câte puțin. Tortura asta prin haos... pentru mine e cea mai rea. Mai rea decât pretențiile exagerate, umilințele și hărțuirea permanentă.

Din păcate, Ruxi și kolegele ei nu căzură de acord cu niciun chip asupra chestionarului, iar, pe la zece seara, Radu plecă și mai confuz din biroul lor. Se urcă la volan cu un aer rătăcit și conduse până acasă smucit, cu frâne bruște, fără să respecte banda, semnul "Cedează trecerea" și uneori chiar stopul. La Romană fusese cât pe-aci să calce o cerșetoare bătrână care întindea mâna la stop. Scosese capul pe geam și o înjurase. Apoi i se făcuse iar rușine și-și mușcase buzele până la sânge.

Exact când se descălța, la unsprezece fără un sfert, sună telefonul. Radu tresări. I se puse un nod în gât. Nici nu vreau să văd cine e. De fapt, cine poate fi? Tot ea. Clienta! Ruxi! „Stăpâna”!

Radu se hotărî să nu răspundă. Telefonul mai sună o dată. Apoi încă o dată.

- Cine e? Răspunde odată! Mi-a mutat creierii din loc. Și Luca abia s-a culcat, se plânse Laura.

- E... o clientă, zise Radu cu greu, înecându-se.

Maxilarele îi amortiseră, iar, când vorbea, îl dureau și trebuia să facă eforturi să le descleșteze.

- NU vreau să-i răspund. Mă terorizează cu un chestionar de nouă zile.

- Atunci dă-l pe *silent* sau închide-l! se răsti Laura.

- Ah, și tu ești ostilă! Asta-mi lipsea acum. Bine, o să-l dau pe *silent*.

Radu puse telefonul pe modulul silențios, dar nu se duse la masă, la baie ori la culcare, ci-și verifică mailul. Primise, evident, noile obiective și teme. Văzându-le, își duse mâinile la frunte, apoi dădu din nou cu capul de laptop atât de tare de era să-i sară tastele. Telefonul suna în continuare. Zece, cincisprezece, douăzeci de apeluri. Le număra de parcă ar fi fost în transă. La al

douăzeci și unulea, răspunse încet, cu vocea răgușită, sufocându-se:

- Da.

- Bună, Radu! Unde ești? De ce nu răspunzi? zise clienta.

Radu tăcu.

- Dacă n-ai răspuns, acum e prea târziu să-ți spun la telefon. Vezi că ți-am trimis noile obiective pe mail, te rog să faci noua variantă până mâine dimineață la prima oră.

- Mâine e sâmbătă, s-ar putea să plec din București, spuse Radu ezitant.

- Da' ce, voi nu lucrați sâmbăta? Weekendul trecut n-ai lucrat? Aș vrea să-l pregătești până mâine dimineață, iar duminică să ne-ntâlnim să discutăm.

Haide, Ruxi, să-ți spun programul meu real: de luni până vineri, de la nouă la optsprezece, cu pauză de prânz de o oră.

- Ruxi, nu știi dacă pot până mâine dimineață, e douășpe noaptea. Fac tot posibilul să pregătesc o variantă actualizată în weekend.

- Te rog s-o faci și să ne vedem duminică să discutăm, insistă clienta.

- Fac tot posibilul, repetă Radu mecanic. Noapte bună, Ruxi!

Închise telefonul și se îndreptă spre baie. Îi venea să vomite.

- Ce paștele mă-sii faci la telefon la ora asta? strigă Laura furioasă. E vineri noaptea. Ce să mai vorbim, e sâmbătă deja, ora 0:08. Scorpia asta își bate joc de tine.

- Nu-și bate joc, așa e ea. Nu realizează, crede că e normal să procedeze așa.

- Ești tâmpit!

- Așa e.

Mă simt vinovat: i-am permis să abuzeze de mine, n-am pus-o la punct de la început. Mi-e silă de tot și toate. În primul rând de mine însumi. O strig pe numele mic, folosesc diminutivul „Ruxi”. S-a creat o anumită familiaritate între noi, chiar o intimitate ca între torționar și victimă. Simt că îi aparțin lui “Ruxi”. Poate să facă orice cu mine.

Se duse la baie și vomită. Un pic de cafea și de stixuri. Se târî apoi până în cameră și, strângând spasmodic perna în brațe, se chinui să adoarmă. Se zbătu până pe la șapte dimineața, dar nu închise un ochi. Când afară se lumina deja, adormi în sfârșit.

Legat în lanțuri, în fundul unei peșteri... Sclavul lui Ruxi, evident. Am și un semn tatuat pe mâna stângă. E întuneric și frig, nu văd prea bine semnul. A, scrie „RS” (cred că înseamnă „Researcher Slave”), ea mi l-a făcut. E și ea aici, lângă mine. Unde în altă parte să...? Mă privește cu ochii ei spălăciți, căprui-gălbui, cu buzele vineții strânse, fără să-mi spună un cuvânt. O privire uimită și ușor pierdută. Îmi flutură în față un vraf de chestionare tăiate cu roșu. Dar, vai, tăieturile roșii se fac clești de fier înroșit în foc cu care ”stăpâna” îmi strânge penisul și testiculele. Mă zbat, dar nu scot niciun sunet. Îmi aruncă apoi în față chestionarele. Literele și cifrele se deformează bizar, se preschimbă în viermi, râme și omizi care se urcă pe mine, mi se bagă în gură, îmi intră în carne, umflându-mi și cangrenându-mi corpul. Încep să mă descompun. Încerc să urlu, dar înghit o omidă și mă înec, iar mâinile albe, grăsuțe, pufoase ca niște pernuțe ale Anei îmi apasă gura. „*Avalez, mastiquez*”. „Înghițiți, mestecați. Înghițiți, mestecați. Înghițiți, mestecați”... Sunt o ”victimă a datoriei” la fel ca și voi.

Mai pot continua așa? Sau trebuie să-mi sfărâm lanțurile ca-n „Mitul peșterii” al lui Platon și să mă înalț în lumină? Dar sunt eu pregătit pentru lumină? Nu m-ar orbi oare?

După numai trei ore de somn, Radu se trezi gemând. Se duse amețit la bucătărie, ținându-se de pereți și de mobilă, bău o cafea, fumă o țigară, apoi încă una și se instalează la calculator să pregătească noua versiune de chestionar. Reciti mailul de la Ruxi pentru că fusese prea obosit pentru a putea procesa ceva cu o seară în urmă. Deschise apoi ultima versiune de chestionar (a noua), actualiză numărul variantei (zece) și data. Se uită în gol câteva minute la ultima versiune, apoi la mail. Nu înțelegea nimic. Nu era capabil nici să citească titlul. Nu mai avea putere să apese pe mouse, îi înțepenise mâna și-l durea. Își aprinse încă o

țigară chiar la birou, cu riscul de a-l surprinde Laura și a-i face scandal că nu fumează în bucătărie.

Nu are rost. Nu mă pot concentra. Îmi tot vine să mă uit la încheietura mâinii stângi. Și dacă mă uit, o să dispară? Nu, nu am ce să fac. Pot să-mi pun și un plasture deasupra, tot se observă. Semnul de „Researcher Slave” e acolo. Oare chiar nu mai am resurse să lupt? În loc să mă lamentez, mai bine așa... Și ce anume așa putea să fac? Pentru început, așa putea să-i dau o dedicație „stăpânei”... „*Master of Puppets*”.

Căută febril melodia în fișierul cu muzică. Un val de energie și de furie descătușată îl invadează ca pe vremuri în liceu, în clasa a noua, când ascultase prima oară Metallica. Avusese atunci un șoc. I se zburlise părul, iar pulsul i-o luase razna. Scutură din cap și fredonă: „*Master of Puppets I'm pulling your strings / Twisting your mind and smashing your dreams / Blinded by me if you can't see a thing / Just call my name 'cause I hear you scream / Master, Master!*”.

Deși noua variantă de chestionar fu gata sâmbătă noaptea, Radu o trimise abia duminică după-amiază, pentru a evita întâlnirea cu „stăpâna”. Era oare asta o rebeliune? Nu-și mai făcea datoria? Atitudinea lui denota lipsă de respect față de clientă? Avea repercusiuni negative asupra proiectului? Sau era prea puțin ce făcuse și se lăsase îngenunchiat încă o dată, lucrând din nou în weekend la modul absurd, sisific? Își simțea sufletul sfâșiat de îndoială.

”Clientul nostru, stăpânul nostru”. Sunt, în principiu, de acord, numai că nu ar trebui să existe o limită? Și, dacă da, care e aceea? Limita rezistenței mele? Și cum pot eu anticipa care e limita mea de suportabilitate și când ar trebui să mă opresc? Nu suntem mereu încurajați să ne depășim limitele? ”Fiți realiști... faceți imposibilul!” La urma urmei, limita suportabilității e un concept prost, prea general și confuz, imposibil de măsurat și evaluat. Să încerc să-l operaționalizez ca să cuantific, așa procedează cercetătorii... Până crăp cu laptopul în brațe? Mare lucru dacă o să crăp! Oricine poate fi substituit. Se poate găsi

oricând alt angajat care să facă exact ce fac eu. De fapt, un angajat poate fi înlocuit, dar un om niciodată. Însă mai există oameni? Mai sunt eu om?

Mă pot consola că, într-un final, și ”stăpâna” e o ”sclavă”, chiar dacă nu muncește ca mine până la patru-cinci dimineața? Muncește și ea și seara și în weekend, e și ea sub presiunea ”stăpânilor” ei. ”Muncește”, bine zis, nu ”lucrează”, căci munca are conotații infernale (”muncile iadului”), pe când ”lucrarea” e a lui Dumnezeu. Nu, eu nu vreau să văd lumea ca pe un infern populat exclusiv cu ”stăpâni” și ”sclavi”, eu îi tratez uman pe ceilalți și aștept ca și ceilalți să se poarte cu mine uman. Ce tâmpenie! Nu trebuie să aștept nimic. N-are sens. Nu depinde de mine nimic. Nimic. Ba da, depinde felul în care reacționez eu însumi. Trebuie să încerc să-mi păstrez bruma de umanitate care mi-a mai rămas, și, dacă nu o mai am, s-o reinventez.

Din fericire, chinul chestionarului se sfârși luni seară. Șefa „stăpânei” intrase în panică pentru că nu avea chestionarul confirmat de atâta vreme și terenul încă nu începuse, așa că îi trimisese ea personal lui Radu un briefing pe mail (bineînțeles, diferit de ultimele obiective și teme primite vineri noaptea) și aprobase chestionarul chiar în seara respectivă. În sfârșit, exista o speranță că lucrurile vor avansa.

Radu făcu toate pregătirile pentru demararea imediată a culegerii datelor. Odată ce terenul porni, Ruxi începu să-l sune de zeci de ori pe zi pentru a-i cere situația completării interviurilor și pentru a-și exprima temerile că unele cote mai dificile nu vor fi atinse, cu toate că Radu îi trimitea zilnic un raport de field cu situația exactă din teren și o asigura că toate cotele vor fi respectate.

După încheierea interviurilor și introducerea datelor, Radu primi baza, o verifică și se apucă de raport. Nu apucase să-și facă un format de raport, avea mai multe proiecte în lucru, iar „stăpâna” îl agasa cu telefoane la orice oră. Își impusese însă să nu mai răspundă duminica și după ora zece seara în restul săptămânii.

Raportarea mergea destul de bine, în ciuda telefoanelor dese și inoportune. În sfârșit, avea senzația că avansează, că lucrurile încep să se ordoneze și se face lumină. Aproape că simțea iar satisfacție lucrând.

Când trimise raportul în PowerPoint, vineri noaptea, se simți cu adevărat eliberat. Era gata să sărbătorească. Două nopți dormi chiar liniștit. Începea să recupereze. Dar, duminică, tot în jurul orei opt jumătate seara, ”stăpâna” reveni cu feedback: vroia medii, nu procente peste tot, bineînțeles, cu testele statistice aferente, font Arial de 10 în grafice, dar de 14 în comentarii/întrebări, toate comentariile să apară într-un cadru mov, să recodifice variantele de răspuns de la întrebările deschise și să fie concluziile mai specifice, nu așa generale etc. Acum! În seara asta! La fel de presantă la termene ca Luca la Noriel.

Radu se chinui să facă rapid versiunea actualizată de raport pe care o trimise în noaptea respectivă sau mai bine zis, în dimineața următoare, pe la cinci. Rupt de oboseală, se băgă în pat îmbrăcat (era cât pe-acți să-și uite și ghetele în picioare) și dormi, foarte agitat, doar două ore. Nu ar fi putut să se ridice deloc din pat dacă Luca nu l-ar fi bombardat cu perne la opt fără un sfert, înainte de a pleca la școală. Ochii i se lipiseră, picioarele îi erau grele ca plumbul și avea senzația că se prăbușește la fiecare pas.

Pe drum spre serviciu, se rugă să nu mai primească niciun semn de la „stăpână”, cel puțin în ziua respectivă. La birou, făcu eforturi să-și îndeplinească sarcinile urgente măcar minimal. Nu, nu sunt eu omul care să cedeze. Parcă e prima dată când mă simt rău! Voi fi cât de se poate de atent. Voi vorbi la telefon doar strictul necesar. Voi verifica de zece ori fiecare mail ca să nu greșesc din cauza oboselii. Chiar dacă fiecare cuvânt și fiecare cifră îmi absorb ore, zile, ani, decenii din viață... Chiar dacă două cuvinte îmi sug toată viața. Nu-i nimic, sunt pe drumul cel bun: avansez.

„Stăpâna” răspunse, în stilul ei, printr-un mail, pe la opt seara: vroia să dispară termeni precum „semnificativ statistic” pe care lumea nu-i înțelege (atunci de ce oare mai făcuse teste



statistice?!), font Times New Roman de 12 în grafice și de 16 în comentarii/întrebări, toate comentariile încercuite cu bleu, să recodifice din nou întrebările deschise, să mai facă niște corelații cu socio-demograficele, iar concluziile să fie mai generale pentru că, așa cum erau, nu se puteau urmări. Acum! În seara asta!

De ce nu spune nimic în timpul zilei și se trezește abia seara? Nu se mai termină odată? Nu are nicio limită?! Și eu... ce trebuie să fac? În niciun caz să dau cu capul de calculator, ca data trecută. Calmează-te, controlează-te, Radu. Calmează-te, controlează-te.

Își făcu o nouă cafea și se apucă de modificat raportul. De data asta ceva mai superficial, căci era sleit de puteri și procesa cu greu informațiile. Pleoapele îi cădeau, tâmplele i se zbăteau, ochii i se înroșiseră și îi lăcrimau, mâinile îl dureau și îi înțepeniseră pe mouse. Creierul îi era gata să explodeze, iar durerea de stomac îl făcea să se strângă ca un ghem pe scaun. Era atât de istovit, că nu mai avea putere nici să sune acasă, să anunțe că întârzie.

Dar parcă mă mai așteaptă cineva pe mine acasă? Ei, dacă sunt așa de obosit, atunci să îmi iau o pauză! Nu spunea Jerome K. Jerome că o pauză poate fi savurată cu adevărat doar de oamenii foarte ocupați? Să-mi comand o pizza și o bere... și să fumez în birou. Să-mi fac de cap! Șeful a șters-o, oricum, la ora nouă.

Comandă o pizza "Prosciutto e funghi" de la Trenta Pizza, o bere Tuborg și sos picant. Pizza era aproape caldă când ajunse curierul la birou. Mirosea bine. Dură însă aproape un sfert de oră până când Radu reuși să deschidă ambalajul căci mâinile îi erau aproape complet înțepenite și-i tremurau.

În sfârșit! S-a răcit, dar ce mai contează. Să iau o gură, mor de foame. Totuși... ciudat mai arată pizza asta! Șunca seamănă teribil de mult cu fălcuțele Anei, iar ciupercile cu buzele lui Ruxi. Ketch-up picant mai lipsea. Iute. Necruțător. "The unforgiven". Sau asta e mai curând sângele meu înghițit de o serie de fălcuțe și buze, repetate la nesfârșit ca portretele de vedete ale lui Andy Warhol? Și, oricum, sunt prea obosit. Nu pot să mestec și să înghit.

Evitând șunca, ciupercile și ketch-up-ul, Radu ciuguli un pic din crusta crocantă a pizzei (înmuiată în bere, căci altfel nu o putea mesteca), pentru că-l durea stomacul și trebuia să mănânce ceva. Apoi bău o gură de bere și-și aprinse o țigară la birou. Se înecă și tuși.

Și berea arată ciudat. Un urocultor plin cu probele pentru analiză ale ”stăpânei”. Desigur, are cancer. Stați, cancerul nu se depistează așa. Ei, dacă nu cancer, măcar o infecție urinară... Nu-i nimic, dacă nu merge cu berea și cu pizza, voi căuta altă metodă de detensionare. Am la mine o revistă Playboy, numărul cu Daniela Crudu. Nu sunt eu cine știe ce fan, am luat-o mai mult ca s-o enervez pe Laura și s-o fac geloasă, deși încă nu am observat efectul. Mă duc la budă să-mi fac una mică... Dar nu mai am putere nici să mă ridic în picioare, darămite să merg. Ce dacă, îmi imaginez țâțele Danielei Crudu.

La două, Radu încă ”își făcea de cap” la birou. Se chinui să termine ajustările și trimise raportul în noaptea respectivă, pe la trei. Când ajunse aceasă, toți dormeau. Nici măcar pisica nu se dădu jos de pe fotoliul ei ca să-l întâmpine, frecându-se de picioarele lui ca de obicei.

Stă acolo, pe fotoliu, fără să-mi arunce o privire, fără a scoate vreun sunet, nici cel mai slab mieunat. Pur și simplu, parcă nu aș exista. Nu-mi doresc decât să dorm și să nu mă mai trezesc niciodată. Să mă dizolv în întuneric.

Se trânti din nou îmbrăcat în pat și-și trase cearceaful peste cap. Dar nu putea adormi. Scoase capul de sub cearceaf și se uită câteva ore vrăjit la umbrele care alunecau pe pereți. Sclipiri fulgurante. Curgeau într-una, repede, halucinant, fatal ca nisipul din clepsidră, precum cascadele de lumini din Parcul copiilor ori ca fulgii albastrii din presse-papierul cu delfin al lui Luca. Oare nu sunt și eu una dintre umbre?

Adormi când se luminează de ziuă și se trezi la unsprezece și un sfert. Nu am auzit alarma! Alarma cu Inna - ”*Sun is up*”?! Imposibil! Dar oare am mai pus alarma?

Îngrozit, Radu se duse val-vârtej la baie, se spală pe față cu apă rece, vru să-și pună hainele, dar realizează că era îmbrăcat deja (ce noroc pentru el, câștiga zece minute!), apoi căută disperat cheia de la mașină și descoperi, în cele din urmă, pisica jucând fotbal cu ea, periculos de aproape de tăvița cu nisip. Ajuns la birou, Radu îngăimă un salut pentru toți, fără să se scuze sau să inventeze un motiv de întârziere. Șeful nu spuse nimic, dar îi aruncă o privire ucigătoare. *Oops*, m-a tranșat.

Cât putu de repede, se duse la toaletă ca să pună la loc bucățile despicate de privirea șefului. Acum ar fi indicat să mă cheme „stăpâna” să discutăm despre raport... Cu ghețele prăfuite și hainele lipicioase, neschimbate de trei zile... Nebărbierit... Cu buzele vinete... Cu ochii tulburi și injectați... Cu fața albă ca varul pe care se văd cearcănele astea mari, negre de parcă aș fi un Panda subnutrit. Țsta sunt eu? Radu ăla de care erau îndrăgostite cândva toate fetele?

Ca de obicei, seara, primi instrucțiuni pentru a patra versiune de raport: alte modificări de editare, alte recodificări și corelații, din nou procente și nu medii, concluzii mai specifice. Sfârșit de puteri, Radu își aprinse țigara chiar la birou, fără să mai meargă la locul de fumat. Nu mai era, oricum, nimeni care să-l vadă. Șeful plecase cu mai bine de o oră în urmă, fără să-i arunce vreo privire. De altfel, dacă ar fi fost vorba de o privire la fel de prietenoasă ca cea de azi dimineață, mă pot lipsi de ea. Hm, ba nu! Dimineață (adică pe la douășpe jumate, când am ajuns eu), după multă vreme, șefițu’ m-a băgat în seamă, azvârlindu-mi privirea aceea tăioasă, ucigătoare. Prefer să se uite urât la mine, să urle, să mă înjure, să mă bată, orice, numai să nu mă ignore.

Fumul de țigară îl făcea să lăcrimeze și mai tare. Tasta la calculator aproape fără să vadă, cum cânta pe vremuri la pian melodiile învățate pe dinafară și repetate îndelung, fără să se uite la note sau la clape. Dar fiecare atingere a unei taste îl ardea. Se simțea ca o nimfă sufocată în coconul ei, fără să mai apuce să-și ia zborul. Fără să deschidă măcar aripile.

Ajuns acasă devreme, pe la unu, Radu adormi relativ repede, după doar două ore. Se trezi din nou în peștera ”stăpânei”... Iar aici, încă puțin și mă simt ca acasă. Ruxi ține în mână ceva... a, sunt probele de urină din urocultor pentru analize. Îmi aruncă privirea ei mirată și dezorientată. Buzele - tot strânse, subțiri și vineții precum ciupercile din Trenta pizza. Se apleacă peste mine și-mi duce la buze conținutul urocultorului. Îmi vine să vomit, dar nu schițez niciun gest de refuz. Încerc să iau o înghițitură. Mă înec și scuip. Ruxi insistă, urocultorul nu s-a golit nici pe sfert. Vlad mă urmărește. Ochii lui azvârlă săgeți de laser. Mă tranșează.

Radu țâșni din pat, urlând. Laura și Luca băgară capul pe ușă aproape instantaneu:

- Ce e, tati? întrebă Luca, zburlit și amețit de somn.

- Ce pizda mă-sii faci la ora asta? Ți-ai găsit cel mai inspirat moment să te faci auzit. Cu siguranță, te știe acum tot blocul, zise Laura pe un ton tăios, aruncând săgeți din priviri.

- Lăsați-mă-n pace! Cărați-vă! strigă Radu din nou, aruncând cu telefonul mobil după ei.

Ce au toți cu mine? De ce nu mă lasă în pace? De ce sunt toți așa ostili, chiar și acasă? Toate obiectele și ființele din jurul meu sunt invariabil contondente, mă taie, mă rănesc fără milă. M-am săturat să fie tranșat de privirea șefițului sau de a nevastei. Nu, nu aștept empatie, înțelegere, suport, dar măcar să mă lase în pace. Să urlu și să mă tăvălesc pe jos dacă vreau.

Cum alunecă umbrele astea pe pereți... M-aș putea uita la ele la nesfârșit. Ele au o grație anume, scânteiază o clipă și apoi se sting în întuneric. Cu demnitate. Discret. Fără spaimă, fără regrete. În timp ce eu dau un spectacol de bâlci, numai bun pentru OTV: mă zvârcolesc și zbier - în direct. ”Dragi telespectatori, este senzațional, uitați-vă la Radu, să vedeți ce face munca din om, fiindcă voi n-aveți de muncă și nici nu e cazul să vă mai căutați, oricum, vă dă Senzaționescu 20.000 de Euro la fiecare! Votați când crapă Radu cu laptop-ul în brațe: azi sau mâine și puteți câștiga o Dacia Logan ultimul tip! Deocamdată, scorul este de

75% pentru primul răspuns. În direct, numai la OTV! Nu uitați să vă uitați și să votați, fiindcă nici nu știți ce pierdeți!”

În a cincea seară, Radu se trezi cu alte comentarii din partea „stăpânei”: schimbări de editare, alte recodificări și corelații, procente și medii, concluzii mai generale. Le citi de cinci ori ca să se asigure că recepționase mesajul. Mai are sens să continui? Ce vrea, de fapt, „stăpâna”? Nu e doar oboseala asta, pur și simplu simt că înnebunesc. Nu mi s-a mai întâmplat niciodată așa ceva, de regulă, clienții erau încântați de raport și cereau, cel mult, modificări mărunte, de bun simț. Acum totul a luat-o razna.

Iar lui șefițu’ nici nu-i pasă. De câte ori n-am încercat să stau de vorbă cu el, chiar de la începutul proiectului și să-i spun cu ce probleme mă confrunt! Nu am reușit niciodată. Vlad fie se baricadează în birou și nu lasă pe nimeni să intre, fie dispare pur și simplu din firmă și e necontactabil. Așa că mă simt complet abandonat. Am mai avut șefi care m-au tratat arogant și disprețuitor, dar le-am câștigat până la urmă respectul și încrederea. Dar acum nu mai există niciun șef.

Vlad a vorbit cu mine doar când a trebuit să predau prima variantă de raport și asta numai sub presiunea evenimentelor. Ruxi îl sunase pe la cinci jumătate ca să întrebe de raport. Cu zece minute înainte, îmi telefonase și mie. O asigurase că-i voi trimite raportul până la sfârșitul zilei. Atunci, Vlad m-a chemat în birou și mi-a cerut să-i dau imediat raportul lui Ruxi. Clienta îl aștepta „într-un business time rezonabil”, adică până la ora șase p.m. Uau, ce revelație, dar eu muncesc într-un „business time rezonabil?” Am făcut eforturi supraumane ca să finalizez prima variantă în ziua respectivă. Am trimis-o pe la două noaptea. Ar fi trebuit să nu-mi reproșeze nimic, ci, dimpotrivă, să-mi mulțumească. Amândoi.

Cu toate astea, nu există decât o cale. Exact cea pe care o aplic mereu, aparent fără ca șefițu’ sau clientul să observe. Tehnica sacrificiilor și a eforturilor supraumane. Nu a dat niciodată greș. Dacă am reușit de atâtea ori, o să izbutesc și acum. Trebuie să continui, indiferent cât de greu ar fi, chiar dacă ar

trebui să pun la bătaie ultimul neuron rămas intact. Ia uite, am scris același rând de douăzeci de ori și sună tot aiurea. Ei, dacă e mai dificil cu comentariile și concluziile, mai bine fac întâi modificările de editare, astea, în mod obișnuit, merg mai ușor. Dar nu mai reușesc nici măcar să pun alt font sau să redimensionez o etichetă. Nu, nu are niciun sens. Ochii îmi sunt încețoșați, mâinile nu mă mai ascultă, iar gândurile mi se rățăcesc ca săgețile Omului-Indicator din „Pădurea fără rost”. O avalanșă de idei banale, standardizate, preluate din „fast-food”-ul gândirii, înfulecate dintr-o înghițitură și prea puțin digerată, pe deasupra prost țintite și risipite în „Pădurea fără rost”. Măcar Oblio, rătăcindu-se, se descoperise pe sine. Și aflase că e interesant să fii altfel. Dar eu am fost înghițit de „Pădurea fără rost”.

Nu mai pot să lucrez. Mi-e scârbă. Greața psihică s-a convertit într-una fizică. Iar eu nu pot să lucrez în silă. Nu epuizarea fizică e cel mai mare obstacol, ci absența plăcerii. Chiar mai mult, greața.

Radu se târî până la toaletă și vomită. Un pic de cafea și de stixuri, ca de obicei. Apoi, sprijinindu-se de pereți și de birouri, se întoarce la calculator. Strângând disperat mouse-ul ca pe un șirag de mătănie, Radu închise ochii și se rugă lui Dumnezeu să facă să dispară scârba și să-i redea plăcerea. Se rugă mai întâi în gând, apoi cu glas tare, deși aproape că nu-și mai auzea vocea.

Senzații contradictorii... Îmi e urât să stau pe întuneric, dar lumina becurilor fluorescente mă rănește și mă orbește. Mă doare stomacul de foame, dar îmi vine, în același timp, să vomit. Sunt anchilozat, incapabil să mai schițez o mișcare, dar simt furnicături în tot corpul. Tresar, scuturat de frisoane și apoi ard, cuprins de febră. Fredonez un impromptu de Schubert, dar, vocea „stăpânei” se suprapune peste el. Mă bucur de o idee interesantă care începe să se contureze, dar, imediat, aceasta devine una din săgețile Omului-Indicator din ”Pădurea fără rost”. Cum să fac să dispară scârba?

Își scoase căștile împreună cu cablul lor de conectare și reglă sonorul calculatorului la maximum. Apoi căută pe Youtube valsul

din "Coppelia". Se ridică cu mari eforturi de la calculator și începu să schițeze pași de vals, la început greoi, împiedicați, apoi din ce în ce mai eleganți și grațioși. Clipi de câteva ori din ochii înroșiți și încetoșați și zâmbi. Lumina brutală a becurilor fluorescente se transformase în strălucirea diafană a candelabrelor de cristal, iar biroul - într-o sală de bal. Scânteierea colierelor de diamant, sclipirea fulgurantă a lornioanelor, murmurul glasurilor, foșnetul evantaielor și al rochiilor de satin... Muzica vibra, iar el se învârtea din ce în ce mai repede, cu mișcări tot mai precise și mai complexe. Făcea piruete și se simțea atât de ușor - ca un strop de șampanie picurat în decolteul unei domnișoare roșcate frumoase, îmbrăcate într-o rochie albă, vapoasă, cu crinolină. Dansa ca și cum ar fi pentru ultima oară. La un moment dat, binele și răul, frumosul și monstruoșitatea, plăcerea și sila, ordinea și haosul se contopiră. *Coincidentia oppositorum*. "Dincolo de bine și de rău", într-o sferă de amoralitate. Imponderabilitate. Apoi o explozie, Big Ben, orgasm mental...

La a șasea versiune de raport, Radu nu mai avu niciun blocaj, dar greața persista. Așadar, contrar credințelor și așteptărilor mele, pot lucra în silă. Nu spunea Malraux că singurul lucru insuportabil este că nimic nu este insuportabil? M-am convins acum că pot suporta scârba. Și, în plus, mă chinuie senzația de părăsire absolută. Șefițul s-a retras ca un *deus otiosus* în sferele sale înalte, inaccesibile. Iar eu îl chem, mai exact îl invoc, zadarnic.

Plutesc în derivă ca un satelit avariat, captiv în stratosfera unei planete moarte. Văd totul atât de clar acum. Cu o limpezime de cristal. De departe, dar până în cel mai mic detaliu. Un birou luminat de becuri fluorescente reci, impersonale și brutale, la care stau cocoșați și pietrificați în fața calculatoarelor zeci de angajați... Mumificați, înfășurați în giulgiul mailurilor, telefoanelor, datelor și rapoartelor. Tastând mecanic, din inerție, la nesfârșit mesaje. Unul dintre ei sunt și eu. Mă văd de departe și totuși atât de limpede. Nu mai simt nimic, dar văd totul. O rețea iluzorie, dar din care nu poți evada... Maya, "vrăjitoarea

cosmică”, stăpâna iluziilor de aici, din lumea aceasta. Sau mai bine zis, Matrix. Iar dincolo de Matrix nu e nimic. Pur și simplu, neantul.

Noaptea, după ce trimise a șasea variantă de raport, Radu se prăbuși în pat îmbrăcat și încălțat, dormi doar trei ore și se trezi zvârcolindu-se ca un epileptic și urlând: “Vlad, Vlad, *lama sabactani!*?” Șefițu’, șefițu’, de ce m-ai părăsit!? Cât de bine înțeleg acum ce a simțit Iisus pe cruce atunci când l-au abandonat toți, inclusiv Tatăl lui! Asta da, e insuportabil să fii singur pe cruce. Sau și de data asta are dreptate Malraux?

Ce ciudat, încerc să clipesc, dar ochii mi-au rămas imobili, larg deschiși și nu mă mai ascultă. Încerc să mă zbat, dar corpul mi-a devenit rigid și nu mai răspunde niciunui semnal. Fixez în transă umbrele de pe pereți. Sunt la locul lor, dar nu mai alunecă. Au încremenit în forme supradimensionate, stranii: șefițu’, ”stăpâna”, nevastă-mea și... uite-mă și pe mine - contorsionat și țepăn de parcă aș fi rămas blocat în mașinăriile defecte, scăpate de sub control, din ”Timpuri noi”, filmul lui Chaplin.

Urlu, dar niciun sunet nu-mi iese pe buze.

“Strigățul” mut al lui Munch. Urletul galben al statuilor lui Mircea Cărtărescu. Suspinul lui Prometeu, înlănțuit pe Elbrus, cu un piron înfipt în piept, bătut de viscol, mușcat de erinii și cu ficatul sfâșiat de vultur, privind pierdut, în fiecare noapte, luminile focurilor din vale... Focurile pe care el le-a aprins, dar care nu îl vor încălzi niciodată. Au trecut mii și mii de ani și nimeni nu-și mai aduce aminte de el. Nici măcar Zeus care l-a pedepsit.

Țipătul lui Winston din “1984” că doi și cu doi fac patru! Patru, nu cinci, cum vroia să-l facă să creadă O’Brien, torționarul său. Patru, patru, patru, patru, sunt de acord cu tine, Winston. Doi și cu doi fac patru. Vreau să strig asta, dar cuvintele îmi îngheață pe buze. Unde e ultimul om? Clopotele de la St. Clement’s nu mai cântă ”Portocale și lămâi”? ”*Oranges and lemons say the bells of St.Clement’s*”. Foșnetul rochiei mamei tale, Winston, atingerile ei blânde ca ploaia de vară, zâmbetul ei - o lumină



dintr-o altă lume... O altă lume! Unde e lumea aceea veche din fotografiile gălbui, ferfenițite, lumea aceea răvășitor de tandră, cu poveștile ei romantice și muzica ei dulce-mângâietoare? A dispărut când agenții au spart presse-papierul de cristal cu coral și te-au arestat pe tine, Winston? Nu putem găsi măcar un ciob de cristal prin care s-o mai vedem o dată?

Sfâșierea aceea atroce din filmul ”Melancholia” al lui Lars von Trier, pe muzica lui Wagner, ”Tristan și Isolda”... Eforturile disperate de a rezista disoluției, mișcarea în gol, neantul care te absoarbe lent și implacabil, lumea care se prăbușește clipă de clipă... Mireasa încolăcită și strivită de copaci mișcători, monștruoși și cu trena sfâșiată de ramurile lor diforme, copilul care încearcă la nesfârșit să descojească un băț, calul care se zbate zadarnic să înainteze un singur pas... Rotocoalele de fum pe care le-am suflat chiar eu acum trei ore, când am fumat pe ascuns în cameră și care au rămas încremenite deasupra patului meu. Smocul din blana lui Kim care planează asupra mea gigantic, ca o planetă desprinsă de pe orbită, gata să mă strivească. Apa din cana mea - nemișcată, solidificată, limpede și dură precum cristalul, în care lingurița se îndoiaie, contorsionându-se inexplicabil. Cearceaful meu înghețat în toiul verii și perfect întins, ca un giulgiu. Efortul cumplit de a face cel mai mic gest. De a clipi. De a vorbi. De a respira. Tristețea insolubilă nu pentru că urmează o coliziune cu o planetă, ci pentru că sufletul tău e înfrânt și se descompune lent, dar ireversibil. De ce mi-ar păsa de sfârșitul lumii? Poate doar de sfârșitul lumii... mele.

La naiba cu toate, „*The show must go on!*”. Nu contează cum. Important e să-ți păstrezi zâmbetul de scenă. Rânjetul ăla fals, trist și obscen. Ne continuăm reprezentația, orice ar fi. Thomas Buddenbrook și-a pierdut pentru o clipă masca tocmai în fața fiului său, Hanno, iar acesta i-a văzut figura descompusă. Vălul ridicat de pe portretul lui Dorian Gray! Șocul descoperirii, trauma imposibil de depășit. Hanno nu și-a mai dorit să trăiască după ce a văzut chipul tatălui său fără mască. Nici muzica nu l-a mai putut consola. Ce mai poate exista atunci când muzica nu mai are nicio

putere, ”when the music’s over”? „Lumina stelei ce-a murit/Încet pe cer se suie/Era pe când nu s-a zărit/Azi o vedem și nu e.” Suntem stele care au murit, dar lumina lor încă ne trasează, de la distanță, zâmbetul de scenă. ”Smiling faces” stupide și ridicole. Nu, nu ne vom pierde masca, nici n-o aruncăm, rămânem pe scenă cu ea. Doar că masca ne arde fața precum acidul sulfuric.

A doua zi fu control medical la birou și Radu avu tensiune mare, 17 cu 11. Le spuse medicilor că era foarte obosit și stresat, iar aceștia îi sugerară să-și facă analize și să se menajeze, mai ales că avea familie. Cu tensiunea nu era de glumit. Și nu-i ridica nimeni statuie. Ce-și dorea el? Nu, nu vroia să moară la birou, erou al muncii capitaliste, ca Ramona Câciu, programator la IPSOS, ca Raluca Stroescu, manager de audit la Ernst & Young, ca directorul de vânzări de la Realitatea, Alexandru Miriștea, ca Mădălin Groza, director de magazin Orange ori ca Sorin Dănilescu, directorul diviziei online a trustului Intact.

A șasea versiune a fost, în final, aprobată căci clienta trebuia să susțină prezentarea rezultatelor. Dar emoțiile nu se încheiaseră. Directorul firmei care comandase studiul își aduse aminte subit că el nu validase chestionarul final și că ar fi preferat altă variantă. Radu înlemni. Inima îl înțepa și simțea o apăsare puternică în piept. Dar de ce se mai temea?! Greșeala era a lor, iar nu se sincronizaseră. El își făcuse datoria, primise aprobarea șefei ”stăpânei”, avea toate mailurile salvate, era acoperit.

Atunci își aduse aminte din nou șeful de el. Vlad îl chemă la el în birou și-l întrebă ce se întâmplase. Radu profită de ocazie să-i povestească, pe scurt, ce probleme întâmpinase încă de la începutul proiectului. Era hotărât să nu plece fără să-i spună, chiar dacă era epuizat, se concentra și articula greu cuvintele și-i era scârbă. Vlad ascultă povestea lui Radu, dând din cap și zâmbindu-i aproape prietenește. La sfârșit, îl încurajă:

- Nu-i nimic, Radu, o să te obișnuiești!

Radu rămase siderat, incapabil să rostească vreun cuvânt. Ieși din biroul lui Vlad și mai zdruncinat decât înainte. Să te

obișnuiești?! Să te obișnuiești cu răul? Cu haosul, abuzurile și absurdul!? I se pare normal?

Chemă un taxi, căci nu mai putea să conducă. Acasă, zăcu toată noaptea de vineri cu ochii larg deschiși, privind în gol. O stare cataleptică. Complet anesteziat. Pentru următoarele cinci minute, cinci zile, cinci ani sau cincizeci de ani... Plăcerea ține câteva secunde, durerea câteva ore sau zile... În schimb, starea asta durează... poate la nesfârșit. Sunt un cavaler Jedi în comă, pe care Forța l-a părăsit. Cu sabia frântă.

Spre dimineață, adormi și nu se dădu jos din pat până duminică, la trei după-amiaza. Pur și simplu nu avea putere să se ridice din pat. Luca sări peste el în pat și începu o bătaie cu perne. Dar Radu nu avea niciun chef.

- Dormi de două zile, zise Laura printre dinți. M-ai lăsat singură cu casa și copilul. Ești un adevărat gentleman. Și ce zic eu două zile, m-ai abandonat de vreo lună jumate!

- Iartă-mă, iubito! Eram foarte obosit, mă simțeam groaznic de rău. Proiectul ăsta m-a stors de puteri.

- Și eu am serviciu, dar mă organizez altfel, ripostă Laura.

Radu se dădu jos din pat, clătînându-se. Se simțea foarte amețit. Îl dureau toți mușchii. Se anchilozase. Se târî până la bucătărie și-și făcu o cafea. Mâncă și două felii de pâine prăjită cu unt, apoi își aprinse o țigară:

- Iubito, am trecut printr-o experiență traumatizantă, dar cred că m-am mai maturizat, zise el, zâmbind silit.

- Adică ai crescut de la doi ani la trei. Cam așa ceva. Voi, bărbații, nu vă maturizați niciodată, spuse Laura, suflându-i fumul în nas.

- Haide, iubito, ai și tu prejudecăți. Ce tot generalizezi „voi, bărbații...”? Și ai putea fi, dacă nu mai tandră, măcar un pic mai politicoasă.

- Poate ai dreptate. Nu spunea Steinhardt că politețea este una din valorile de bază ale civilizației moderne, mă rog, occidentale și că ar trebui să se regăsească în toate raporturile umane? El se

referea în special la perioada de închisoare când a înțeles cu adevărat importanța politeții, zise Laura, înroșindu-se ușor.

- Și eu am simțit din plin acum ce înseamnă să fii tratat constant ca un jeg de „stăpânu” sau „stăpâna”. Fără niciun fel de menajamente. Criza nu poate justifica absența politeții în relațiile interumane. Mi-a fost atât de dor de ea! Ah, am fost atât de șocat la început, încât nu eram capabil să reacționez. Pur și simplu nu mi venea să cred că „stăpâna” se putea purta așa cu mine... Îmi spuneam că nu-i adevărat. Și, din păcate, abuzurile au fost dublate de incoerență și de haos, suspină Radu.

În ochii lui mari, verzi se aprinsese din nou o lumină. Laura îl privi aproape înduioșată.

- Ei, lasă, tot ce nu te omoară, te întărește, șopti ea încurajator.

- Dacă nu te omoară... Dar cel mai rău m-a afectat indiferența lu' șefițu'. Ah, mi-am dat seama acum că indiferența e mai chinuitoare decât ura. Indiferența îți neagă complet existența. Pur și simplu nu mai exiști. Ura, în schimb, poate chiar să presupună un anumit respect pentru adversar. Indiferența te demoralizează, te distruge ca picătura chinezească, în timp ce ura te motivează, te face mai puternic și mai demn și te stimulează să ripostezi. L-am preferat pe șeful care mă ura sau mă disprețuia celui căruia îi eram indiferent.

- Prima oară am crezut că te referi la mine, da', bine, dacă e vorba de șefu' tău, se schimbă treaba, pot să empatizez, râse Laura.

Luca veni în bucătărie, i se așeză pe genunchi lui Radu și-l cuprinse cu mâinile după gât. Radu se gândi că Luca venise să ceară bani pentru al treispelea titirez "Bay Blade", dar copilul îi spuse:

- Ce e, tati? Te simți bine, tati?

- Da, Luca. Cu atât mai bine că ai venit să mă vezi.

Îl strânse și el în brațe. Mănuțele lui calde și delicate îl mângâiau ca o ploaie de vară.

- M-am simțit de atâtea ori abandonat în ultimele săptămâni... continuă Radu cu un tremur în glas. I-am scris lui Vlad mailuri

peste mailuri, l-am sunat, am bubuit la ușa lui și nu m-a băgat niciodată în seamă. Dacă reușeam să intru în biroul lui (eventual când era la budă), mă scotea imediat afară. Exact acum, când mă luptam cu proiectul ăsta epuizant și aveam mai mare nevoie de ajutorul lui, m-a ignorat complet. Cred că am înțeles ce a simțit Iisus pe cruce când i se părea că însuși Tatăl lui L-a părăsit. Am și strigat într-o noapte: „Vlad, Vlad! Vlad, *lama sabactani!*?” Eram captiv într-un coșmar, vă rog să mă iertați dacă v-am deranjat. Proiectul ăsta m-a dat peste cap... Și știți ce mi-a zis Vlad când m-a chemat la el în birou pentru altă problemă legată de proiect? I-am povestit ce s-a întâmplat și a zâmbit. A încercat să mă „încurajeze”. Mi-a spus: „Nu-i nimic, Radu, o să te obișnuiești”. Am rămas fără replică. E normal? Să ne obișnuim cu răul? Cu haosul, abuzurile și absurdul?! M-a bulversat și m-a durut abordarea lui.

- Da, e destul de dezumanizant, dădu din cap aprobator Laura. Dar *tu* ce faci? Îi lași pe ”șefițu” sau pe ”stăpâna” asta să gândească și să acționeze pentru tine?

- Uneori sunt atâtea bariere... Chiar datoria e una dintre ele.

- Datorie nu înseamnă să te... „obișnuiești” cu orice, nici să te lași călcat în picioare de „stăpâna” ta, chiar dacă e client.

- Ți se pare că am acceptat prea multe umilințe, nu? Prea mult căcat? Poate sunt doar o cărămidă în zid, „*just another brick in the wall*”, știi tu, că ascuți mereu Pink Floyd. Și încă una pe care o râcăie constant „stăpâna”, oftă Radu.

- Nu, Radu, nu ești *doar* o cărămidă. Simplul fapt că-ți pui astfel de întrebări îți dă o șansă, îi spuse Laura, sincer mișcată.

- Crezi? Crezi că mai există o șansă pentru mine? Poate ar trebui să-mi dau demisia. Acum. Oricum, o să fie infernal. Un coleg a plecat și el zilele astea, iar o altă colegă intră în concediu de maternitate. Fără noi o să le fie greu. Va rămâne Vlad aproape singur, fără oamenii de bază. Hm, ce-ar fi să mă duc la Vlad și să-i spun: „O să vezi, șefu”, ce înseamnă să fii singur pe cruce! O să te obișnuiești!”. Ar fi tare ca replică de adio!

- Foarte tare, Radu, dar ai copil și rate. Și mai e și criză. Ai înnebunit? Nu poți să pleci așa, bătând din palme. Caută-ți măcar altceva.

- Când, iubito? Nu mai am timp nici să duc gunoiul.

Radu se întunecă la față. Laura îl bătu pe spate ușor.

- Lasă, Radu, că se mai schimbă lucrurile, rosti Laura. Dar gândește-te bine înainte. Nu face bungee-jumping cu viața ta și a noastră. Pentru început, poți să-ți schimbi un pic atitudinea. Să nu înghiți orice căcat... cum zicea cineva: pot să înghit tot felul de insecte, broaște râioase, dar nu și porci. Mai bine evităm porcii. Să-ți fixezi niște limite. Nu știi... să nu răspunzi la orice oră din zi și din noapte, chiar și în weekend, hachițelor unei scorpії, să-ți iei o pauză, să te odihnești... Cum spunea madam Georgescu: „Poți, să nu zici că nu poți, știu că poți, trebuie să poți!” Na că mă pricep și eu la teatru, am jucat în scenete la școală. Am văzut că ai făcut deja progrese.

- Și totuși, era o replică bună, nu-i așa? „O să vezi, șefu’, ce înseamnă să fii singur pe cruce! O să te obișnuiești!”, repetă Radu încântat.

- Da, tati, ești foarte tare. Ai talent, îl sărută Luca mândru.

Figura lui Radu se luminează din nou. După mai bine de o lună, răsese din nou, din toată inima și-l strânse pe Luca în brațe. Nu îndrăzneala însă s-o atingă pe Laura, de frică să nu fie respins brutal.

- Ar trebui să exersezi și la oglindă. Mă ajuți, Luca? Tu vei fi regizorul.

#### IV. Iubirea, un cimitir de aripi frânte, dar încă fâlfâind

Laura știa să se organizeze mai bine ca Radu sau, cel puțin, așa își imagina. Nu își pierdea nopțile, nici weekendurile la serviciu. Se confrunța și ea cu perioade mai încărcate, la sfârșit de lună, când avea închiderile de balanță contabilă și trebuia să stea peste program, dar atunci îl lăsa pe Luca la mama o săptămână, iar copilul nu era afectat.

Își planifica fiecare activitate aproape la secundă. De la șapte dimineața la douăsprezece noaptea, totul era dinainte prestabilit și aranjat în așa fel încât să nu piardă timpul niciodată. La șapte și un sfert îi dădea micul dejun lui Luca (cereale Nestle Duo cu lapte), verifica apoi apa și mâncarea pisicii (hrană uscată Purina pentru pisici sterilizate), iar la opt fără douăzeci plecau la școală. La opt, Laura era deja pe drum spre serviciu, unde ajungea, în general, cu un sfert de oră mai dvreme, așa că apuca să-și facă o cafea și să fumeze o țigară. Apoi își închidea telefoanele mobile personale ca să n-o deranjeze nimeni căci, de la nouă la treisprezece, se concentra asupra muncii, aproape fără să respire. La treisprezece, lua prânzul, indiferent de problemele de la serviciu. Își impusese să respecte ora de masă. La optprezece fix (cu excepția sfârșitului de lună când avea închideri) părăsea biroul și se îndrepta spre maică-sa, unde se ducea Luca după școală. Cel târziu la ora nouăsprezece îl lua pe Luca de la mama și mergeau împreună acasă. Luau împreună cina pe la ora douăzeci. Până la ora douăzeci și unu - douăzeci și unu și jumătate, Laura verifica temele, apoi îl trimitea pe Luca la baie și la culcare. Dacă Radu nu era acasă (ceea ce se întâmpla frecvent), îi citea sau îi zicea ea povești lui Luca, stăteau de vorbă, se mai jucau un pic, spuneau rugăciunile și apoi Luca adormea, sărutat și mângâiat de ea. După aceea, la ora douăzeci și două și jumătate îi

punea din nou mâncare și apă pisicii și îi curăța nisipul. Apoi mergea la bucătărie să facă mâncare sau un pic de curățenie. Dacă Radu venea între timp, îi lăsa și lui ceva de mâncare. Din când în când, trebuia să calce de urgență niște lucruri pentru Luca, dar, de obicei, lăsa asta pe sâmbătă. La ora douăzeci și trei și patruzeci și cinci de minute se ducea la baie, apoi la culcare. Era așa de obosită, că adormea imediat, de multe ori, înainte de a apuca să-și deschidă laptopul și să-și verifice mailurile personale sau să se uite la știri (căci nu le putea urmări pe Disney Channel, singurul canal TV deschis cât era treaz Luca). Dacă era o urgență la serviciu, o suna șeful sau îi trimitea un SMS, doar așa mai deschidea laptopul și mailurile. Întotdeauna, indiferent de cât de puțin timp ar fi avut la dispoziție, își lua o carte cu ea. Avea o normă minimală de o pagină pe zi. În general, profita de drumul cu metroul (dacă găsea loc) pentru a citi.

Sfârșitul unei zile obișnuite. Ora 00:48: așa afișează ceasul electronic al televizorului Samsung cu ecran LCD. Ecranul deja s-a zgâriat. Poate e opera lui Kim. Cam târziu... ce se întâmplă cu programul meu imbatabil? Ar trebui să las cartea și să merg la culcare. Ghemuită ca un arici pe scaunul ăsta vechi, scârțâitor, mă încăpățânez să strâng în brațe cartea. Cu ultimele puteri. Nu vreau să-i dau drumul. Ce coperti fine, lucioase are! De la Humanitas, din mall. E și mallul bun la ceva. În copilăria mea, cărțile aveau copertile aspre, dar în același timp fragile. Se îngăbeneau și se rupeau imediat. O bibliotecă de cărți ferfenițite, pline de praf. Dacă le atingeai, se descompuneau. *Vanitas vanitatum et omnia vanitas*. Un cimitir de aripi frânte, dar încă fâlfâind. Ascultam freamătul lor halucinant, obscur, neîntrerupt. Acum aud doar scârțâitul scaunului. Doar zgomot, nu muzică. Prea obosită ca să mai merg la bucătărie să fumez. Nu mai pot să citesc niciun cuvânt, nu mai înțeleg nimic. O pagină se desprinde și cade pe parchet. O alunecare fatală și fantasmatică. Nu-mi pot desprinde privirea de la ea. Radu va călca pe ea cu picioarele goale, ude când iese de la baie, Luca o va transforma într-o gălușcă din supă,



Kim va juca fotbal cu ea și-o va duce invariabil în lădița ei cu nisip. Poate chiar eu o voi arunca la gunoi din greșeală.

Astăzi am reușit să citesc o pagină și 7 rânduri din cartea cea nouă - "Să nu pronunți noapte", de Amos Oz. Deprimant. Degradare continuă, pierderea vitalității, a energiei, a viselor. Proiecte înghețate. Descompunere lentă a cuplului. Agonie lungă și dureroasă. Ultima zvâcnire de viață înghițită de deșertul obscur, fără margini. Ineluctabil. Parcă suna foarte cunoscut. Și de ce citesc ceva deprimant în loc să caut să mă înveselesc? Mai bine așa, e mai autentic și mai empatic. M-am săturat de indiferență și de minciuni.

Înainte eram mândră de mine pentru că reușesc să-mi planific atât de bine lucrurile. Nu fac decât lucrurile care ar trebui făcute și asta foarte riguros, fără abateri de la plan și cu maximum de eficiență. Nu sunt eu, după standardele generale, o femeie împlinită? Nu am eu tot ce și-ar putea dori o femeie obișnuită, adică o casă, o mașină, un soț, un copil și un job? Stați, ordinea nu e tocmai bună, ar trebui reformulat: un copil, un soț, un job, o casă și o mașină... De ce-am pus înainte lucrurile materiale? Eu am ales eu asta și trebuie să-mi asum răspunderea. Poate cândva am optat, într-adevăr, pentru viața asta, dar acum mai sunt deciziile de atunci valabile? Nu pot alege acum altceva?

Mereu "trebuie", niciodată "vreau"! În liceu, eram una dintre cele mai nonconformiste tipe, chiar dacă învățam foarte bine și mergeam la olimpiade la română și la engleză. Nu mă duceam decât la orele la care vroiam să merg. Veneam la școală (și chiar la examene, inclusiv la BAC) cu unghiile lungi, vopsite cu oje neagră, cu fustă scurtă, mulată și cu o bluziță care abia îmi acoperea sânii, lăsând să se vadă buricul. Era chiar să nu fiu admisă la BAC din cauza ținutei. Femeia de serviciu făcuse tot posibilul să mă împiedice să intru la examen, încercând să mă redirectioneze spre bordel (care nu era foarte departe de școală și poate mi-ar fi oferit perspective mai bune de viitor). Mergeam la petreceri, prin cluburi și lipseam noaptea de acasă când aveam chef. Fugisem chiar de câteva ori de acasă. Fumam tot ce găseam,

de la țigările More mentolate la chiștocuri de Carpați (în serile cu foc de tabără și cântece de chitară, la munte, când se trecea de la ceai cu rom la rom cu ceai). Beam mai des vodcă și ocazional bere în Lăptărie, mergând pe principiul arhicunoscut: „Nu te simți bine dacă nu te simți rău”. În ce privește băieții, preferam să-i provoc și să-i țin la distanță. Cel mult, aveam din când în când aventuri de-o noapte. A doua zi nu mai vroiam să văd pe nimeni. Preferam să nu mă implic. Așa nu aveam să sufăr niciodată.

Ce vremuri frumoase! Citeam mult, scriam poezii, evadam în lumi fantasmatică, interzise. Mă plimbam la orice oră din zi și din noapte, colindam, exploram, rătăceam... Mă rătăceam. Și atunci mă simțeam mai mult ca oricând eu însămi. Nu mă săturam niciodată să contemplan natura. La munte, mă întindeam pe pământul rece și zgrunțuros, firele înalte și aspre de iarbă mi se încolăceau de picioare, pietricelele îmi intrau în carne, insectele mă devorau lent. Culcată în iarbă, priveam parcă la nesfârșit ceața care învăluia crestele munților, crenelate ca turnurile unei catedrale. Ceața aceea de un alb imaterial ca vâlul unei mirese sau ca un giulgiu. Simțeam mereu nevoia irezistibilă de a plonja acolo, în valurile albe, imaculate...

La mare, în nopțile răcoroase de vară, rătăceam singură pe plajă. Priveam ore în șir valurile spărgându-se de țarm. Ascultam murmurul lor continuu, ca o incantație. Spuma lor ușoară, străvezie, luminoasă, în contrast cu întunericul greu, dens, aparent atotcuprinzător. Orbitale ochilor unui orb. Cel care vede dincolo de simțuri, profetul orb, Tiresias. Închideam ochii și spuma dispărea, înghițită de întuneric. Deschideam ochii și spuma reapărea pe crestele valurilor. Cât ai clipi. Atât de fragilă și totuși de neînfrânt. Mica Sirenă, puterea ascunsă a spumei. Sacrificiul. Moartea și reînvierea. Rotirea neîntreruptă. Cântecul stelelor, mesaje din alte lumi, niciodată înțelese și totuși mai aproape de mine decât zumzetul van de pe pământ. Calea de lumină a lunii țesută peste ape... Mă înspăimânta și mă atrăgea hipnotic de când eram mică. Frisonantă. Atunci nici nu îndrăzneam s-o privesc decât printre degete. O punte spre o altă lume? Sau o ispită? O

plasă de iluzii? Un refugiu imaginar? Și, din nou, nevoia disperată de a mă arunca în valuri și de a urma-o.

Acasă, pierdută în fumul de țigară, stăteam ore la rând la măsuța din lemn detrandafir, cu mușcate de pe balcon să privesc norii alunecând. Mă fascina în special momentul de dinainte de furtună: contrastul halucinant între norii aceia violet, întunecați, vibrând de electricitate și cerul de un galben imperial, solemn și distant. Culori complementare, *coincidentia oppositorum*. Le priveam în transă în timp ce unghiile mele întunecate ca norii sfâșiau febril pielea mea alb-gălbuie ca de ceară. Momentul acela unic, sfâșietor de frumos, dinainte de furtună, al echilibrului: când lupta încleștată a elementelor capătă forma unui dans simultan calculat și pasional, rece și fierbinte, aristocratic și plebeu, tangoul. Uniune mistică. Depășirea tensiunilor și a contradicțiilor.

Dar acum? Programul continuă să-mi dea „*not responding*”. Nu mai apuc să citesc (decât alea câteva pagini pe săptămână), să văd un film ori o piesă de teatru sau să ies în oraș. La plimbare merg doar cu Luca, o dată pe săptămână, iar copilul preferă „plimbările” la mall sau la hypermarket. Nu mai știu când am privit ultima oară cerul, cu câte luni sau cu câți ani în urmă. Parcă stau mereu cu ochii în pământ, mai bine zis în laptop. A, cred că ultima oară a fost de 1 Mai în Vamă, când mă uitam la baloanele de hârtie aprinse. Măcar o dată la cinci ani să privesc și eu cerul. Să-mi fac o normă minimală, așa cum am pentru citit: cel puțin o pagină pe zi. Degeaba. Nimeni nu face nimic pentru a-mi debloca programul sau pentru a-i da „*restart*”.

Niciodată nu mă simt atât de singură ca atunci când sunt împreună cu Radu și Luca, în familie. Este insuportabil să fii singur în mijlocul familiei tale. Sunt lângă ei, îi ating, fac dragoste și parcă mă aflu la zeci de mii de ani lumină distanță. Sigur, asta li se întâmplă celor mai mulți dintre oameni, dar eu, vorba lui Radu sau, mă rog, a lui Vlad, pot să mă obișnuiesc?

Trebuie să mă controlez non-stop, chiar și în somn. Desfă picioarele, Laura! Mai larg! De ce ești așa crispată? Acum spală-te, dar lasă-mă pe mine la baie mai întâi. Și nu uita să-mi iei

șoseta din cadă și chiloții din chiuvetă. Verifică și în WC, poate a căzut ceva. Dă-te mai la margine, nu trage cearceaful, stai pe perna ta, nu da din picioare, nu te mișca, respiră mai încet, nu așa zgomotos și sacadat! Laura, mă deranjezi! Respiră mai ușor. Nu mai scoate niciun sunet. Nici când facem sex. E oribil, ne aud toți vecinii. Ești o curvă. Mai bine nu ai mai respira deloc. Nu mai apăsa clanțele, nu mai pune ibricul de ceai pe foc, nu mai deschide robinetele, nu mai târși papucii, nu te mai fâțâi. Nu trage apa la WC noaptea și nu te mai spăla pe mâini, mai bine abține-te. Nu mai atinge nimic. Nu fâșâi, nu țacăni, nu zornâi, nu bazâi, nu sforâi, nu pârâi. Dă-ți mobilul pe *silent* și nu pune alarma, te va trezi oricum Inna cu "*Sun is up*". Nu uita să pui căștile, chiar dacă nu ascuți nimic, să nu se audă sunetele alea enervante de la deschiderea laptopului. Scoate-ți brățara aia zăngănitore când te așezi la calculator. Ce tot bombăni? Taci și bagă-ți nasul înapoi în laptop.

Laura, nu căsca, nu uita de ruj, rimel, fard de obraz și anticearcăn, nu lăsa să-ți cadă capul pe masă sau pe laptop, nu ofta, nu sta bosumflată și mai ales nu plânge! Nu ai voie să fii obosită. Nu ai voie să fii tristă. Trebuie să te distrezi, la fel ca și noi. Trebuie să fii recunoscătoare pentru tot ce ți-a oferit viața.

Ești condamnată la fericire.

Ești un Zombie cu "*smiling face*".

Zâmbește, Laura, spectacolul continuă!

O păpușă voodoo trasă în țepă noaptea la trei, de vrăjitoarele Melissa și Vanessa, Radu și Luca, împreună cu Oana și Pepe, Moni și Iri, Bahmu și Prigo și alte vedete. O horă sălbatică, un ritual exotic, dar și cu o anumită culoare locală. Nu jucau așa și ielele? Trebuie să dansezi și tu, Laura! Mișcă-te! Ridică brațele, dă din picioare, unduiește-ți șoldurile. Mișcă-ți curul. "Binidităt". Hitul verii. În convulsii, cu spume la gură, dar fără să-mi pierd "*smiling face*"-ul...

Totul e fals. Trăiesc oare în "Casa Păpușilor" a lui Ibsen, sunt Nora, femeia manipulată și captivă în familia ei "fericită"? În ce secol și-n ce lume mă aflu? Am nevoie de o gură de aer proaspăt.

Ca George Bowling din romanul lui Orwell, "O gură de aer". Mai pot eu oare evada în copilărie ca George care visa, de pildă, să meargă la pescuit? Prea târziu. Și pentru mine și pentru George. Inevitabil. Oameni "împliniți". Gata să explodeze. Simt că mă sufoc. Mă sting ușor, în tăcere. Mă usuc lent și discret ca o panseluțele din ierbarul lui Luca. Nu, de acum încolo, nu o voi mai face fără zgomot. Voi țipa și mă voi zvârcoli. Oricum, indiferent cine trage sforile mele de "păpușă" sau de "Zombie", nu sunt complet neajutorată. Aș putea să le tai oricând. Nora așa făcuse. Să-mi abandonez casa, soțul și copilul?! Da, foarte simplu, aș putea să-mi tai sforile sau să mă sufoc în continuare. Și, dacă aș avea remușcări după ce le-aș tăia, m-aș putea spânzura cu ele pe scenă. Ce ironie, cu propriile mele sfori.

Trasă pe sfori sau mișcată de la distanță cu telecomanda... Un Zombie cu "smiling face", vesel și prietenos. Ce fericită sunt! Uau, o nouă "plimbare" la supermarket"! Mă bucur cu un entuziasm infantil. Precis vor fi promoții noi, irezistibile. O masă încărcată cu hălci de porc și de vițel. În sânge. Arată perfect. Îmi voi alege și eu câteva. Să vin mai aproape să le văd mai bine. Ce caraghios, una seamănă cu un chip - fardat puternic cu sânge peste albul ca de ceară, cu ochii săriți din orbite, atârând ridicol ca la monștrii de Halloween, alta reprezintă o coapsă cu ceva celulită și cheaguri de vase sparte, alta o burtă cu vergeturi de la sarcină, alta un picior cu unghii mâncate de micoză, dar lăcuite cu oje sidefată, alta - un vagin neepilat, sârmos ca niște buruieni, alta un sân ușor lăsat, alta o mână cu un portofel tricatat, negru cu galben. Întind mâna să iau o bucată, dar numele produsului, scris cu litere mari, roșii mă face să tresar: "Promoție! Laura Niculescu. 70% discount". Are și un cod de bare. Dungi albe și negre, zeghe de pușcăriaș. Hălci din trupul meu. Radu strânge unul dintre sâni până îmi curge sânge din sfârcuri. Sânge, nu lapte. Apoi Radu îmi bagă mâna în vagin. Pizda la datorie! Ce pizdă uscată! Ce pizdă putredă! Și totuși se descheie la pantaloni. Între timp, Luca trage disperat portofelul din mâna dreaptă. Un nou titirez original Bay Blade sau o nouă consolă? Dar mâna mi

se încheștează pe portofel, nu o să-mi scape. Capul meu repetă în neștire, pe ritmuri de house: ”Am depus declarația de consum, am depus declarația de consum, am depus declarația de consum”... Doar ritm, nicio muzică. Hăcuită. Devorată, nu savurată. Nu, nu de data asta! Ochii mi se desprind complet, alunecând pe podeaua proaspăt spălată, iar capul însângerat începe să se topească. Lichefiere dureroasă. Descompunere totală sau reorganizare? Poate că doar se modifică structura moleculară. Atomii și moleculele se combină și se conectează în mod neașteptat. Geometrizare. Simetrie. O nouă ordine. Capul meu devine un uriaș cristal. O limbă fierbinte, de cristal lichid plonjează și-i înghite într-o fracțiune de secundă pe Luca și pe Radu. Capul gigantic al vrăjitorului din Oz. Bolul de cristal al vrăjitoarelor. Ia, ghicește, Laura, în el ce te așteaptă!

Atunci, să o luăm sistematic, că așa am procedat întotdeauna. Mai întâi, relația cu Luca, că e mai simplu. Ce-mi cere Luca? Foarte clar: bani pentru jocuri, jucării, gadget-uri și ”pupici” la culcare. Nevoi materiale și afective. Doar cere. Nu pare să ofere nimic în schimb. Nu pare niciodată receptiv la problemele mele personale sau profesionale atunci când încerc să le discut cu el și nu-și oferă niciodată spontan ajutorul. Eu trebuie să-l ”pună să facă” diverse lucruri legate de școală sau de casă și, de cele mai multe ori, Luca ”uită” ce are de făcut sau cere ceva în schimb. A început să recurgă și la șantaj emoțional foarte dur: ”Mami sau... vaco, dacă mă mai pui să-mi iau titirezul din castronul cu cereale, fug de acasă. Dacă nu-mi iei chipsuri Lays cu paprika, mă sinucid, proasto”.

Devenise tot mai fișos din cauza școlii pe care o frecventa, unde erau mai mult copii de bani gata. Și trecea abia în clasa a patra. Încă din clasa întâia, colegii lui nici măcar nu apucau să deschidă ambalajul unei jucării că se și plictisiseră deja și vroiau o versiune upgradată. Și Luca le urma exemplul. Dacă ”toți copiii” făceau așa, trebuia să țină pasul cu ei, nu? Într-a doua, ajunsese la ei în clasă Mircea, un copil de la orfelinat care fusese dat în îngrijirea unei asistente maternale și avusese șansa unică,

nesperată de a studia la o școală de prestigiu. După doar câteva săptămâni, Mircea spunea că se săturase chiar și de vacanțele în Caraibe sau Seychelles. Mai mult, când Luca îi dăduse jucării și haine de la el (erau în bună stare, le verificasem personal), Mircea le luase pe toate și le aruncase la gunoi pentru că mulți colegi râseseră de el și îi spusese că erau niște „jafuri, mizerii, porcării”. Bietul copil nici nu apucase să termine clasa a doua, fusese transferat de urgență la altă școală. Foarte blazați copiii ăștia, încă din primele clase... Un spleen general care le absorbea bucuria, încrederea, pofta de viață... Copiii ăia din Africa (din documentarul de pe National Geographic pe care l-am văzut mai demult) pășteau vaci, spălau vasele cu pișat de vacă (căci n-aveau apă) și „mâncău” un pahar de lapte pe zi (eventual amestecat cu sânge de la animale pentru a crește aportul nutritiv), dar păreau mult mai fericiți: trăiau și se jucau în aer liber, nestingheriți, aproape de natură, învățând să respecte mai mult mediul și oamenii.

Luca se plictisise și de excursiile cu părinții în afara țării: vizitase aproape toate capitalele europene și alte localități din Europa... Barcelona, Veneția, Florența, Platamonas, Nisipurile de Aur, Zermatt, Alpbachtal plus Istanbul, Bodrum, Ierusalim, Bethlehem, Tel Aviv, Haifa, Cairo, poate și altele, nu mai știu. Se săturase atât de tare de excursiile cu părinții că amenința să ne reclame pe amândoi la „Protecția copilului” dacă aveam să-l mai târâm cine știe pe unde. De ce să se mai deplaseze dacă se putea uita pe Google Maps? Acolo putea găsi orice. Și eu, cât de mult îmi dorisem să călătoresc în copilărie și cât de fericită eram dacă ajungeam, o dată pe an, o săptămână la munte, la Sinaia și una la mare, la Mamaia! Prima excursie în străinătate, la Budapesta, fusese în clasa a unsprezecea: un premiu pentru rezultatele la olimpiadă.

La masă, la fel, Luca face mereu figuri: nu mânâncă decât pizza, supă cu găluști, șnițel de pui și cartofi prăjiți. Ori mai bine chipsuri (Lays cu paprika). Cu cine naiba seamănă? Ta-su e disperat după pizza. Uneori poftesc și eu la Pizza Europeană, la

Pizza Hut... dar mai mult ăsta e un pretext pentru ei amândoi ca să mă scoată ”la plimbare” la mall. A, și pâine prăjită. Și câteva legume: ardei și morcovi care însă trebuie puși separat, pentru a nu se atinge de restul mâncării și a contamina gustul. E un adevărat „Nazzy” la masă: totul trebuie să fie pur, nimic să nu se amestece. Găluștile sunt mereu ori prea tari ori prea moi, ori prea mari ori prea mici, ori prea galbene ori prea albe, ori prea zgrunțuroase ori prea pufoase. Supa e și ea spionată, uneori chiar refuzată pentru că Luca o suspectează constant de prezența cepei ori a țelinei (deși nu-i las în castron decât găluștile și morcovii). Chiar și când Luca se convinge că nu există nici urmă de ceapă, de multe ori găsesc mâncarea neatinsă sau storcită, după cum are el chef. Iar eu sufăr pentru că nu suport să arunc mâncare. De obicei, Luca lasă zeama de la supă neatinsă: poate că vrea, totuși, să nu ajungă până la desenele kitsch, oribile de pe castroanele luate de Radu de la mall. Nici eu n-am habar ce reprezintă. Seamănă oarecum cu spicele din vechea stemă comunistă, dar aduc și a mături, omizi, penisuri de câțel sau vârcolaci, totul pe un fond roșu-turbat de ”Vodafone”.

Luca se pricepe și la decorațiuni interioare: îi devansează fără probleme pe devastatorii profesioniști de la unele formații rock, ar putea să dea lecții. ”Cursuri de devastat camere. Trainer de excepție: Luca Niculescu. Tarife promoționale doar luna aceasta”. Senzații tari, gratis, de ce să mă mai plâng!? Când mă aventurez să intru în baie, găsesc mereu un fum negru, greu, ca de pucioasă ridicându-se din cadă, iar WC-ul e înfundat de monștrișori de Halloween și de extraterestrii Ben 10. Găluștile se transformă în titirezi și zboară implacabil spre canapeaua ”Purple” de la Ikea, în timp ce bombele puturoase aterizează în tigaia cu șnițele. Podeaua e alunecoasă de la uleiuri de baie amestecate cu untdelemn, oțet, supă și... apă de toaletă (la propriu), de-ți rupi gâtul. Mi-a decorat până și laptopul cu ”gelatina groazei” și bucăți de monștrișori: năsucuri, ochișori, mânuțe, piciorușe, cornițe și codițe grațioase. De atunci, tot ”*not responding*”. Amestecă frecvent crochetele din mâncarea pisicii cu cereale



Nestle și rahat de mătă, până devin inconfundabile și apoi ne servește cu astfel de compoziții originale, privindu-ne cu ochii lui mari, negri și inocenți. Ochii de copii din tablourile lui Tonitza.

Iar în patul lui... ce comoară! ”*My precious*”... cum spunea Golum despre ”Inelul Puterii” în ”Stăpânul inelelor”! Nu îndrăznesc s-o ating. Descopăr acolo de la tuburi de cerneală pe jumătate consumate și pixuri dezasamblate (mai puțin cele de farsă, cu șocuri electrice!) la chipsuri, cereale, bucăți de cornuri mucegăite și triunghiuri de lapte expirat, lucrări de control corectate cu roșu și semnate de mine, pagini smulse și mâzgălite din manuale, chei, titirezi, extraterestri Ben 10, tamagotchi morți și neresuscitați, DVD-uri de la jocuri video fără carcasă, cabluri de la încărcătoare, baterii, cămăși pătate, chiloți murdari de căcat, șosete dispartate, rulate și la fel de aromate ca niște gogoși ”înfuriate” de la chioșcul din parc. Asta doar în pat, restul e un dezastru indescritibil.

La maică-mea, Luca petrece ore în șir la televizor pe Disney Channel. Când, în sfârșit, închide televizorul, se mută la consola Wii sau la PSP pentru a se delecta cu ultimele jocuri Naruto. Singura carte pe care a citit-o a fost ”Jurnalul unui puști”. A ajuns pe la volumul 27, are toată colecția. Pe astea le devorează în câteva minute, în mașină, pe drum spre mall. Supradoze de umor facil și de stereotipuri... și la Disney Channel, și-n ”Jurnalul unui puști”. ”Ce nașpa e că n-am ultima versiune de iPhone sau ultimul model de consolă Xbox, reao! Poate că trebuie să-mi vând un rinichi pentru asta, în China, toți copiii fac așa, tâmpito. Ce nașpa sunteți voi, profii și părinții! Bine că există măcar Disney Channel! Poate ajung și io vedetă, o să fiu popular și-o să-mi iau iPhone 98 fără să-mi vând rinichiu!”

Pe canalele astea ”pentru copii”, pe bune, chiar nu vezi altă meserie decât cea de ”vedetă”! Din show-biz, normal. Toată lumea se face vedetă. Și acasă, imediat ce ajungem, Luca devine stăpânul absolut al telecomenzii. Dă pe Disney Channel și se uită până la ora culcării. Trebuie să urmăresc și eu, oricum, e mai bine așa decât să vizioneze copilul emisiuni destinate adulților ori știri

catastrofice. Imediat ce îl trimit la spălat, ia PSP-ul și, uneori, nu iese cu orele din baie. Se joacă pe PSP chiar și pe WC sau în cadă. La culcare, tendința lui e să deschidă din nou PSP-ul și să butoneze febril, fie și sub plapumă. Dar îl supraveghez și încerc măcar acum, la culcare, indiferent cât sunt de obosită, să schimb câteva cuvinte cu el, altceva decât despre seriarele Disney sau jocurile Naruto de pe PSP.

Și acum, Radu... Mai bine nu. Ba da. Dacă, din ce în ce mai mult, comunicarea cu Luca e dificilă și bruiată de alți factori, cea cu Radu e aproape absentă. Cu Radu nu mai poți să vorbești nimic. Evită să discute orice problemă, de la vasele nespălate și șosetele aruncate pe te miri unde la relația noastră. Dacă nu abordezi o problemă, nu înseamnă că se rezolvă de la sine. Dar poate că așa-s bărbații. Iar când, în sfârșit, atacă o problemă, mă critică mereu pe mine, orice așa face. Miștouri tot timpul. Tonul ăla condescendent. Zâmbetul ăla irefutabil. Nu mai aștept să mă înțeleagă sau să-mi fie alături, dar măcar să mă lase în pace. Chiar dacă proiectele mele sunt pură "Fata Morgana" în deșert, vreau să mă lase să greșesc, e dreptul meu să greșesc!

Dar chiar și miștourile astea sunt destul de rare în ultima vreme. De obicei, Radu vorbește despre cumpărături, chitanțe, facturi, rate, întreținere, fondul școlii, declarații de consum, iar eu sunt, oricum, suprasaturată de calcule. Îmi vine să-l iau la palme. Aș fi vrut să comunice despre orice altceva, să vedem împreună un film sau o piesă de teatru sau să ieșim în oraș. Dar Radu, de mult, nu mai face astfel de lucruri. În cel mai fericit caz, mă duc la teatru sau la film cu vreo prietenă, din an în Paști, iar atunci Radu îmi reproșează că-mi pierd timpul și-mi dă zeci de telefoane care mă exasperează. Eventual, face și o mică scenă de gelozie. Condimentează relația, nu? Demonstrează că nu și-a pierdut interesul, așa se spune. Poate m-am combinat cu vânzătorul de bilete, cu nașu' de autobuz, cu portarul sau cu cerșetorul din stație. De ce să ratez ocazia? Nu sunt eu cea mai mare fană a sexului ocazional? Ce scârbos, ce nevoie să am de alt bărbat? Pentru mine și unul e prea mult.

A, da, Radu și-a deschis inima să vorbească despre experiențele lui ”traumatizante, dar maturizante” de la serviciu și aproape că mă înduioșase. A fost o slăbiciune din partea mea să-i răspund cu empatie și afecțiune. Ce proastă sunt, are dreptate Luca! Din păcate, confesiunile astea sunt doar o excepție, nu regula. Și, să fim serioși, ce anume l-a făcut pe Radu să comunice? Vreo problemă de-a mea, vreo nevoie de-a mea, vreo dorință de-a mea? Nici vorbă de așa ceva, numai alienarea LUI, durerea LUI, disperarea LUI.

În ultima lună, Radu nici nu mai călcase pe-acasă. Venise cel mult să doarmă. Vorba vine, să doarmă. Mai mult bântuia prin casă ca o stafie sau avea coșmaruri care mă răvășeau și pe mine. M-a lăsat să mă descurc singură cu toate. Nu mai arunca nici măcar gunoiul. Iar eu nu mai puteam să facă față. Nici acum. Nu mai pot. Tot timpul mi-e rău și simt că mă prăbușesc. Iar lui Radu puțin îi pasă.

Bine, Radu a avut un proiect dificil și epuizant. Nu e tot timpul așa. În alte perioade, când nu e foarte obosit sau stresat, insistă să facem sex. Indiferent cum mă simt eu. Ți-e rău, Laura, ești obosită, ai vreo problemă? Nu-i nimic, știi cea mai bună terapie: să facem sex! Acum! Asta înseamnă comunicarea și grija pentru el, sex. De altfel, îmi spune ”te iubesc” doar atunci când facem sex. Așa sunt bărbații. Asta constituie pentru ei o relație. Iar eu nu mai am chef de sex și nu mai vreau să mă supun acestor practici conjugale. Mi se face silă când Radu se apropie de mine și-mi pune mâna pe fund sau pe sâni, când încearcă să mă dezbrace sau când umblă el însuși, ostentativ, în pielea goală în fața mea, chipurile pentru a-mi trezi interesul. Sunt oare obligată? Dacă nu, de ce mă provoacă și mă hărțuiește mereu?

Și culmea, eu mă simt, la rândul meu, vinovată față de el. Îl neglijez constant prin faptul că-i refuz sexul conjugal obișnuit. Asta e teribil de frustrant pentru el, ca bărbat. E o încălcare a drepturilor sale de soț. Nu înțelege și suferă în tăcere. Și dorința aia disperată, necontrolabilă... Parcă îi vine să se urce pe pereți.

Cum se poate să-l respingi sexual pe Radu? Toate colegile și prietenele mele îl percep pe Radu ca pe „bărbatul ideal”, „Mr. Perfect”, „Făt-Frumos”. Arată, ce-i drept, încă foarte bine: înalt, zvelt, ușor încărunțit, dar cu ochii săi verzi la fel de luminoși și de cuceritori ca altădată. Și atât de șarmant și de politicos... Un adevărat gentleman. Nicio altă femeie nu poate rezista privirii lui, toate sunt topite. Cu excepția mea. Ea sunt altfel. Și am alte așteptări.

Și dacă Radu trece în public drept un bărbat irezistibil, de ce nu încearcă altele să-l ia ele acasă, să vadă cum e să trăiești cu el? Fetelor, vi-l împrumut! Vi-l dau gratis. ”100% discount”. Nu e vorba de interesul lui pentru sex, căci așa sunt toți bărbații. Dar să vadă cum e să te ocupi singură de toate, cum e să întârzie seară de seară (fără să dea măcar un telefon) în timp ce el te sună de mii de ori dacă te duci cinci minute până afară, la minimarket, cum e să-l vezi vorbind vinerea la douășpe noaptea cu nu știu ce scorpie de clientă, în timp ce pe tine te ignoră complet, cum e să se închidă tot weekendul în birou ca să lucreze sau în dormitor ca să recupereze nopțile nedormite, cum e să aibă coșmaruri pe care să ți le transfere și ție și copilului, cum e să cureți baia și WC-ul după ce el a borât. E, WC-ul încă îl mai pot spăla, nu și petele de vin sau de bere, vărsate strategic pe canapeaua ”Purple” de la Ikea. Canapeaua mea preferată... Canapeaua MEA... E mai rău decât dacă m-ar fi băgat pe mine în apă clocotită sau în ulei încins.

Acasă, Radu e mai neglijent decât Luca cu obiectele (fie ele de valoare sau nu). Nu se șterge pe picioare la intrare și merge desculț prin casă, pe gresie. Inundă întotdeauna baia când intră la duș. Nu-și curăță periuța de urmele de pastă de dinți și de resturi alimentare, așa că aceasta arată ca un pudel abandonat, cu blana țeпоasă și încălțită. Sparge căni și pahare (întotdeauna din greșeală). Mănâncă precum un animal, înfulecând pe nemestecate și ștergându-se cu podul palmei (uneori direct cu degetele din castron). Își aruncă șosetele și chiloții peste tot - odată am găsit un ciorap împuțit într-unul dintre puținele pahare de sticlă care

rezistaseră în bucătărie, arăta mândru precum o umbreluță colorată înfiptă într-un pahar de cocktail. Nu-și șterge hainele cu roller-ul de scame, așa că lasă mai mult păr ca pisica și în locuri unde Kim, sāraca, nu ar fi ajuns niciodată (în frigider, pe aragaz, în sertarul cu chitanțe și facturi etc.). Ba chiar, cu toate că nu prea l-am mai lăsat la mine în cameră, a reușit să verse bere și vin pe canapeaua mea „Purple” de la Ikea. Asta nu o să i-o iert niciodată. Ce să mai zic atunci de Luca? Așa-s bărbații, bestii. Dr. Jykell și Mr. Hyde. Dacă nu în public, cel puțin acasă, iese din ei Mr. Hyde. Și unde mai e Dr. Jykell? Sigur, și o femeie poate elibera din când în când fiara din ea, dar știe să fie și doamnă. Chiar și acasă.

Mai mult, Radu pare să mă monitorizeze non-stop și asta mă scoate din minți. Nu e de ajuns „sistemul”? Am nevoie și acasă de un „Big Brother”? Îmi umblă în calculator, îmi verifică fișierele, se uită dacă sunt CGS sau nu. Urmează să-mi acceseze și mailul personal, să-mi urmărească achizițiile online sau să-mi șteargă vreunul dintre fișierele de muzică și de film neoriginale. Poate a și făcut-o. Calculatorul e strict personal, reprezintă ultima rezervă de identitate și de intimitate pe care trebuie s-o protejez cu orice preț. Nu suport să-l văd apropiindu-se de laptop. Parcă ar fi viola un spațiu sacru. De fapt, chiar așa e: lapatopul este *alter-ego*-ul meu, iar ce face el nimic altceva decât un viol.

Și, la urma urmei, nu doar Radu arată foarte bine. Și eu sunt... adică par foarte în formă. Mi-am păstrat silueta din adolescență și par cu cel puțin 10 ani mai tânără. Uneori, lumea spune că sunt sora lui Luca, nu mama lui. Am câteva fire de păr albe, dar vopseaua le poate acoperi fără grijă. Și părul meu e la fel de fin și de strălucitor ca pe vremuri, în tinerețe. Dar de ce spun „ca pe vremuri, în tinerețe”? E o prostie. Sunt încă tânără și trebuie să rămân tânără. Iar viața asta îmi sugerează tinerețea și forțele ca o gaură neagră, ca proiectul lui Radu la care am luat parte și eu, din nefericire. Eu nu vreau să accept așa ceva. Să mă las înghițită de o gaură neagră, de un proiect absurd!

Aș putea oricând să găsesc pe altcineva, dar nu la asta mă gândesc acum. Nu am visat niciodată, ca alte fete, să mă mărit. Să-mi fâlfâi la biserică stupida și incomoda rochie albă, cu trenă, de care se împiedică, inevitabil, toate miresele. Să schimb inele de aur pentru o eternitate de câteva luni sau câțiva ani. Dimpotrivă, văzând și citind, m-am ferit de măritiş, de fapt, de orice relații stabile. Știam ce înseamnă o relație de cuplu. Cât de dificilă, distorsionată și perversă este comunicarea într-un cuplu și cât de dezumanizantă și convențională poate fi o relație! Variații după gust de la intimitatea „torționarului” și a „victimei”... ori a „stăpânului” și „sclavului” la doi străini, fiecare cu lumea lui și care nu se recunosc nici măcar în dormitor, în pat!

Dar Radu, prin perseverența lui, m-a convins să fac pasul decisiv. A reușit să mă impresioneze prin eforturile pe care le făcea ca să fie persuasiv. Mi-a acoperit patul cu iriși și lăcrămioare de ziua mea. Mi-a luat abonament la festival, la ”Enescu” și la cinematecă. M-a dus în deltă, la Sf. Gheorghe, la festivalul de film ”Anonimul”. Mi-a cumpărat lampadarul chinezesc cu fulgi de aur de la Ikea... cu tot cu noptiera asortată, fără să clipească. Gătea și spăla vasele singur. Curăța WC-ul și nu uita capacul ridicat. Mă ducea în brațe pe scări până la etajul 8. Dormise în mașină sau chiar la ușă în nopțile în care ea mă străduiam să-l dau afară. Se împiedicaseră vecinii de el, iar el nu comentase nimic, el care e atât de sensibil la ce zice lumea. „Tehnica sacrificiilor și a eforturilor supraumane”. Aplicată strict pentru mine. Pentru că atunci părea să n-aibă alt scop în viață în afara mea.

Sam și Jill. ”Sam” din ”Brazil” care se sacrifică pentru a o salva pe Jill după ce ea protestase împotriva sistemului, făcând o reclamație în cazul unei arestări greșite. Sigur, Sam n-are nicio șansă, dar măcar încearcă. Și visează mereu la Jill. De fapt, astea sunt și armele lui, resursele lui de rezistență și de evadare din cotidianul macabru: imaginația și dragostea. Aude chemarea lui Jill, fără ca ea să-și miște buzele. Din iubire pentru prițesa lui rebelă, devine și el prinț. Și se poartă ca un prinț. Luptă

dezinteresat și sublim ca un prinț. Moare ca un prinț. Radu, m-ai convins că ești Sam.

Nu te mai iubesc? Dar te-am iubit vreodată? Poate că doar m-am „obișnuit” cu tine și asta nu-mi place. „Nu-i nimic, Laura, o să te obișnuiești tu cu mine!”, mi-ai zis tu, ”șefițu” Radu, zâmbind. Nu te pot asimila pe tine cu „răul... haosul, abuzurile și absurdul”, cum spui tu, decât în măsura în care fiecare relație de cuplu are această componentă. M-am obișnuit prea mult cu tine? Adică prea mult ca să mă pot desprinde? Sau e timpul să sparg tiparele obișnuinței și să evaderez?

Radu, crede-mă că am încercat! Nebunește, la nesfârșit, în ciuda evidențelor... Am încercat din răspuțeri să fim împreună. Vise, iluzii, speranțe, proiecte... Lupta lui Don Quijote cu morile de vânt. Pentru Dulcinea lui cea Căruntă și Absurdă. Ridicol, absurd, dar sublim. ”Tehnica sacrificiilor și a eforturilor supraumane”. Poate că e timpul să acceptăm un eșec.

Pentru prima dată în viață. Și tu, și eu. Dacă ți-e mai ușor, consideră că sunt eu de vină. Știu că tu nu o să recunoști, nici măcar față de tine însuși, că ai și tu o parte din vină. Culpabilizează-mă, urăște-mă! Te înțeleg. Îmi voi asuma integral răspunderea. ”*Natural Born Killer*”, ”Născut asasin”, mai știi filmul lui Oliver Stone? Eu sunt ”născută vinovată”. *Natural born guilty*.

Dar romanul lui Oz... cum se chema... romanul pe care l-am citit la metrou și la toaletă anul trecut? Iubirea aia imposibilă, devoratoare și eternă între Alex și Ilana. A, ”Cutia neagră”. Cutia Pandorei. Eu sunt Alex cel Depresiv, tu ești Ilana cea Sufocantă și Paranoică, iar Luca - Boaz cel Intelectual. Sunt cel mai depresiv Alex din lume. E poate timpul ca Alex să plece. S-a săturat, a obosit. Chiar și Alex din povestea lui Oz a divorțat. Măcar de-aș muri ca Alex: cu Ilana și Boaz alături, fericit sau măcar împăcat. Ilana îngrijindu-mă în ultimele clipe, iar Boaz citind la căpătâiul meu... Aș da orice să vii la patul meu de moarte, să mă hrănești cu lingurița, răbdător, deși eu mai mult mă înec și scuipe, să mă ștergi la gură, să-mi dai ceai de mușețel cu paiul și să-mi schimbi

plosca. Să mă ții de mână. Boaz să citească la căpătâiul meu. Și ultimul sunet pe care să-l aud să fie foșnetul unei pagini pe care o întoarce Boaz. Fie și din ”Jurnalul unui puști”.

Poveștile astea... Prea mult am crezut în povești. Don Quijote și Dulcinea. Orice Don Quijote trebuie să aibă o Dulcinea, nu? Fie ea și Căruntă și Absurdă. Dar acum e târziu. Sunt un Don Quijote Castrat și fără Vise, fără coșmaruri măcar. O Jill Criogenată, incapabilă de vreo reacție, care îl cheamă în zadar pe Sam, pe un Sam Abulic. Un Alex Depresiv care și-a ratat cariera și care o să moară singur și uitat de lume, fără Ilana lui cea Sufocantă și Paranoică și fără Boaz cel Intelectual. Nu o să inhalez aburul ceaiului de mușețel pe care mi-l aduci tu, nu o să aud foșnetul paginii cărții lui Boaz... E prea târziu. Am crezut în povești pentru că nu puteam trăi altfel. O gură de aer. ”Imaginarul doctorului Parnassus”. Poveștile dau viață, te țin în viață. Fără ele pământul nu se învârtește.

Oricum, nu-ți pare rău că plec, ci că TE las. De fapt, nu-ți pasă de mine. Sunt doar o extensie a egoului tău. O obsesie, o dependență morbidă, perversă. La care nu vrei să renunți. Din obișnuință, din orgoliu, din imposibilitatea de a accepta un eșec. Totul se învârte în jurul egoului tău hipertrofiat. Poate că așa sunt bărbații, dar eu aș fi vrut ca TU să fii ALTFEL.

Ți-am spus de nenumărate ori că divorțăm, de fiecare dată când ne certam pentru vreun lucru mărunț sau mai important, dar tu nu m-ai băgat niciodată în seamă. Râdeai de făceai pe tine. Mă luai la mișto. Nu țineai cont niciodată de voința mea. Te făceai că nu mă auzi, chiar dacă zbieram de se cutremurau pereții și băteau în țevă vecinii. În sfârșit, e momentul să mă iei în serios.

„Nu-i nimic, Radu, o să te obișnuiești fără mine!” Nu, nu pot spune asta, cuvintele sunt prea sadice și se corelează nefericit cu o experiență foarte recentă. Sau să formulez astfel: „O să spulberăm obișnuințele astea și vom începe o nouă viață”. Sună și asta ca un clișeu... mai bine nu-ți mai spun nimic și-ți voi fredona un refren din ”*The Doors*”, că și-așa îți place ție. ”*The End*”, pică la fix:



*"This is the end  
My only friend, the end  
It hurts to set you free  
But you'll never follow me  
The end of laughter and soft lies  
The end of nights we tried to die  
This is the end".*

Să nu crezi că nu-mi pare rău... O să-mi amintesc obsesiv, sfâșiată de o durere dulce-răvășitoare, proiectele noastre înghețate, iluziile noastre pierdute, visele noastre năruite, speranțele noastre risipite. Toate înghițite de deșertul fără margini. Fata Morgana, Atlantida scufundată, Shangri-La troienită de viscol. Un cimitir de aripi frânte, dar încă fâlfâind. Foșnetul unei pagini din cartea pe care Boaz-Luca n-o s-o citească niciodată. O să mă gândesc la fiecare în parte. O să le iubesc încă și mai mult, pe măsură ce timpul va trece. Nostalgia. Am vrut să fie și nu a fost. Știam asta și, totuși, am continuat. Din masochism? Poate, dar nu numai. Dorința imposibilă de a fi salvați. Împreună. Singuri pe cruce, prizonieri în durerea noastră personală, solipsistă, ca într-un glob de cristal impenetrabil, așteptând absurd învierea și regăsirea.

## V. Bestie, crezi că Frumoasa ta va săpa un tunel cu unghiile până la tine?

Vineri seara, Radu venise acasă mai devreme ca niciodată, pe la opt. Laura plecase la cumpărături și, când se întorsese, găsisese cina gata pregătită. Radu îi adusese personal farfuria plină cu cartofi prăjiți și șnițele la masă. Luca era și el la masă, înfruptându-se din șnițele și cartofi prăjiți. Radu o întâmpină foarte vesel, cum nu-l mai văzuse de multă vreme:

- Bună, iubito! Ia loc, te rog, totul e pregătit. Ia ascultă: „O să vezi, șefu’, ce înseamnă să fii singur pe cruce! O să te obișnuiești!”, declamă el, gesticulând teatral. E, ce zici? Sună bine? Am repetat la oglindă. Luca m-a ajutat.

Laura îl privi pe sub sprâncene, zâmbind neîncrezătoare.

- A, și Luca a luat FB la engleză. Și mi-a spus un banc tare cu Bulă. Vrei să-l auzi?

- Terminați cu prostiile, rosti Laura printre dinți.

- Și a desenat niște caricaturi porno foarte reușite. Are talent! A, da’ asta nu știu dacă pot să-ți arăt. Nu cred că e pentru tine, Luca a zis că e „interzis minorilor și scorpiilor frigide”.

- Am zis să terminați cu prostiile, misoginilor! se răsti Laura, încruntându-se. Și, dacă e interzis minorilor, cu siguranță, ți-e interzis și ție. Nu ai mai mult de trei ani și asta după ce te-ai mai maturizat un pic în timpul proiectului ăluia al tău traumatizant.

- Mai bine nu mai spune nimic de el! Nu mi-am revenit încă... Am glumit, iubito, știu că tu ai simțul umorului. Nu, acum pe bune, să știi că fiul nostru e talentat la desen, chit că eu, la vârsta lui, desenam ursuleți și floricele, nu țâțe, cururi, pizde și pule.

- Radu!

- Da, mami, am făcut niște desene super-tari, îți arăt după-masă... Și tati a zis că ne ducem mâine la...

- *Surprise!* La munte! sări Radu. Weekendul ăsta promit că nici nu dorm, nici nu lucrez. Mergem la munte. Ce zici, iubito?

Laura tresări și îi aruncă o privire rătăcită.

- Radu, spune-mi, ai luat apă plată? zise ea cu o voce ușor ezitantă.

- Da, iubito, am luat apă plată, pâine integrală, lămâi, măsline verzi, brânză Feta, cașcaval și unt bio, lapte UHT, tot ce-ai zis tu, o asigură el zâmbind și privind-o tandru cu ochii lui mari, verzi, languroși.

- Bere ai luat?

- Îți aduc acum. Ah, scuză-mă, am pus farfuriile pe masă, dar am uitat berea și paharele.

Radu alergă la bucătărie și se întoarce imediat cu o sticlă mare de bere Ciuc la doi litri și cu două pahare proaspăt spălate. Îi turnă Laurei, apoi lui și lăasă sticla de bere pe masă, fără capac.

- Radu, ai uitat să pui capacul, îl atenționează Laura.

Radu puse la loc capacul și-l strânse cât putu de bine.

- Acum n-o să mai pot să deschid singură sticla, ai strâns prea tare, mormăi Laura.

- Nu-i nimic iubito, sunt aici, la dispoziția ta, zâmbi Radu.

- Hm, parcă bărbații sunt buni numai să deschidă sticlele de doi și de cinci litri! spuse Laura. Și, eventual, să care bagajele de câteva ori pe an! Dar hai să lăsăm asta. Radu, ascultă-mă, trebuie să-ți zic ceva. Mai bine bea ceva înainte.

- Da, iubito, șopti el.

Radu se uită în ochii ei, fără să se atingă măcar de pahar. Părea fericit. Ochii mari, verzi îi străluceau. Laura își întoarce privirea de la el, oftă, apoi lăasă ochii în jos. Își adună forțele și zise cât putu de ferm:

- Divorțăm. Asta vroiam să-ți spun.

Radu pufni în răs.

- Da, divorțăm, spuse Laura din nou, de data asta privindu-l în ochi cu aparentă detașare.

- Ai mai spus că divorțăm de milioane de ori, zise Radu, zgâlțâindu-se de răs pe scaun.

- De data asta e serios. Am vorbit și cu avocata. Îmi iau în seara asta bagajul și plec la mama.

- Nu te cred, nu o să faci asta niciodată, spuse el, râzând cu lacrimi.

- Ba da. O voi face chiar acum.

Laura se ridică de la masă palidă, dar hotărâtă și se duse în dormitorul ei pentru a-și strânge lucrurile. Înainte de orice excursie, împătorea frumos toate lucrurile și le așeza pe categorii, în pungi separate (pe care le verificase anterior să fie în bună stare). Contrar obiceiului, acum le îndesă la întâmplare în rucsac și într-un geamantan, aproape fără să se uite la ele. Radu o privea uluit, fără să poată articula vreun cuvânt. Bărbia îi tremura. În colțul ochiului stâng sclipea o lacrimă, dar poate că era de la criza de râs de mai înainte. În cele din urmă, zise cu glas întretăiat:

- Laura, te iubesc! Și Luca te iubește! Te iubim amândoi! Ce vrei să faci?

- Plec, asta fac. E dreptul meu să plec, spuse Laura pe un ton tăios.

Radu închise ochii. Picioarele i se tăiaseră. Părea gata să se prăbușească. Se așază încet, tremurând ca scuturat de friguri, pe canapeaua Laurei.

- Te iubesc, Laura! Ești sufletul meu. Te iubesc la fel de mult ca-n prima zi, zise el cu vocea gătuită.

- Ești penibil. În prima zi nici nu ne cunoșteam. Ce pizda mă-sii, Radu, ești sociolog.... Lasă clișeele astea de căcat!

- Eu nu pot să trăiesc fără tine! Te iubesc! Dacă mă părăsești, o să mor, șopti el.

- Nu te mai victimiza, e ridicol! Și, te rog, evită să mă culpabilizezi, nu e corect, zise Laura cu o siguranță pe care nu și-o recunoștea.

- Dar e corect ce faci tu?! ripostă Radu, înecându-se. Eu te iubesc!

De data asta nu o să mă oprească nimeni. Respiră, Laura. Inspiră, expiră. Inspiră, expiră. Trebuie să respir. Trebuie să trăiesc.

Își puse rucsacul în spate, aparent fără să le acorde atenție lui Luca și lui Radu. Mai luă un geamantan mic într-o mână și o sacoșă în cealaltă. La urma urmei, se putea descurca și singură, nu avea nevoie de bărbați să-i care bagajele. Se îndreptă spre ieșire, dar Luca se postă în fața ușii.

- Ce e, mami, nu-l mai iubești pe tati?! strigă el, ațintind-o cu ochii lui mari și muștrători.

Laura îl privi o clipă derutată, apoi chipul ei deveni tot mai stacojiu, ajungând precum canapeaua ei „Purple” de la Ikea pe care Radu vărsase bere și vin. Buza de jos îi tremura. Tâmpilele îi zvâcneau, iar ochii păreau gata să-i sară din orbite. Aruncă pe jos geamantanul și sacoșa. Îi dădu o palmă zdravănă lui Luca peste față și-l împinse cât putu de tare, azvârlindu-l la podea. Își luă apoi geamantanul și sacoșa și ieși pe ușă val-vârtej, fără să rostească vreun cuvânt, fără să se uite în urmă. Luca se ridică imediat și se duse la calculator să se consoleze prin căutarea unui nou joc Naruto, dar Radu rămase întins pe canapea, răvășit, strângând spasmodic perna Laurei în brațe.

\*\*\*

„Radu,

Am vrut să divorțez pentru că tânjeam după o schimbare radicală și pentru că mă simțeam vinovată că te neglijam și știam că situația nu o să se schimbe. Nu mai făcusem sex, hai să zicem... dragoste, de luni bune și cred că erai foarte frustrat. Ai avut și tu o perioadă grea la serviciu și poate că eu nu te-am înțeles suficient și nu te-am protejat îndeajuns.

Dar, după ce am luat decizia asta, sperând că mă voi și te voi elibera, am început să mă simt și mai vinovată că te părăsesc. De câteva săptămâni, am coborât în fundul infernului. Sufletul meu ardea în flăcările infernului. Culpabilitatea, știi tu, am mai vorbit de ea. Doar că era în raport cu tine. Degeaba m-am dat cu capul de pereți, mi-am smuls părul, m-am ars cu țigara (și eram pe punctul să-mi tai venele), nu am putut să convertesc suferința

psihică într-una fizică decât într-o măsură insignifiantă. Știam că tu nu o să mă ierți dacă te las. “*Cine iubește și lasă!...*” Și că nu o să poți trăi fără mine. Ah, mi-am zis, ce te victimizezi! Ce egoist, ce gelos, ce posesiv, ce obsedat ești! Ce dependență morbidă, perversă, devoratoare! Cât de masochiști putem fi? Nu e decât “*l’amour, cette idée fixe*”, ca-n Proust, nimic mai mult. Ar fi bine să mergi la psiholog să discuți despre asta. Orice ți-aș fi spus, oricâte argumente aș fi invocat, tu te-ai fi uitat complet pierdut și ai fi zis fatalmente numai: „Te iubesc”.

Mi-am impus să nu cedez. Nici măcar din cauza copilului. Nu putem continua împreună doar pentru Luca. Nu sunt dispusă să fiu șantajată sentimental cu copilul. Iar pe Luca l-ar afecta cu siguranță o relație resuscitată numai de dragul lui, ar simți toate tensiunile și presiunile. Tu știi mai bine, ești sociolog. Dacă m-aș fi întors, ar fi trebuit să o fac pentru tine, nu pentru Luca. Doar pentru tine, Radu.

Apoi, mi-am spus că nu trebuie să mă las dominată de obișnuință. Nu mi-ai povestit chiar tu despre reacția șefului tău? Poate că „iubirea” era doar obișnuință. Nu era o greșală să ne obișnuim mai departe cu răul... haosul, abuzurile și absurdul... cum ai zis tu? Nu trebuia să învingem obișnuința și să ne eliberăm?

Am încercat să fiu tare în decizia mea, dar... Mai era ceva. Nu doar tu nu puteai să trăiești fără mine. Nu doar pe tine te menajam (vorba vine, căci am fi continuat să alimentăm împreună flăcările infernului... conjugal). Nici eu nu puteam să trăiesc fără tine. Incredibil, nu? Relația asta nenorocită durează de atâția ani... că le-am pierdut șirul. Tu ești prima mea relație, înainte au fost doar mici aventuri. Îmi dorisem atât de mult ca totul să rămână așa: o serie de aventuri! Știam că, dacă mă voi implica, inevitabil nu va merge, vom plonja în micul infern conjugal, voi suferi, vei suferi și, deși totul va fi convențional, depersonalizant, absurd sau pervers, nu ne vom putea despărți prea ușor. Iar, dacă oamenii sunt și puțin sentimentali și un pic responsabili, lucrurile se complică.

„*Ex nihilo nihil*”? Nu, nu e așa. La început chiar nu a fost nimic. Apoi, treptat, au început să se adune lucruri... Tot felul de lucruri care ne leagă...

Dacă ne-am despărți, cu sufletul cutremurat, mi-aș aduce tot timpul aminte de lucrurile bune: cum ai venit să mă iei de la birou, când aveam închideri, la ora patru dimineața, într-o noapte geroasă de iarnă, și ai încuiat și firma (căci eu nu reușeam nici să introduc cheia în ușa), deși a doua zi trebuia să predai un raport, cum ai fost cu mine la spital la mama, la cimitir la bunici și la tata, cum te-ai dus la cumpărături seara târziu, chiar și când erau meciuri, cum te-ai sacrificat să mergi la ”plimbare” la mall de atâtea ori, în locul meu, cu Luca, cum mi-ai deschis cu celebra ta forță masculină sticlele de apă plată de 5 litri, cum ai aruncat de mii de ori gunoiul, cum mi-ai făcut ceai de mușețel cu miere și lămâie când eram bolnavă, cum ai pregătit cei mai buni cartofi prăjiți și cele mai bune șnițele, cum mi-ai povestit trăsăunile verișorilor tăi în copilărie, cum mi-ai cântat la pian sau mi-ai dedicat poezii, cum am făcut dragoste în mare în Vamă... Fiecare melodie pe care am făcut dragoste, fie că era din The Doors, Led Zeppelin, Pink Floyd, Nirvana, Radiohead, Metallica, Rammstein, Ceaikovski, Chopin, Rachmaninov, Grieg sau Mahler, mi-ar sfâșia inima, n-aș mai putea să o ascult. Ah, momentele noastre de grație... Nu toate țin de obișnuință. Da, într-adevăr, ar fi putut fi oricare altul, însă, dintre toți, ai fost tu. Fatală coincidență! Și aș muri de dor.

Dar nu numai de lucrurile bune mi-aș fi adus mereu aminte. Sunt și lucrurile rele care ne leagă: știi, acum câțiva ani, când ne-am spus lucruri oribile, când am fost chiar la un pas de a ne ucide unul pe celălalt, când eu am aruncat cu ce mi-a venit la îndemână și am vrut să te tai cu cuțitul, iar tu ai încercat să mă sugrumi... Lucrurile rele creează o și mai mare intimitate. Victima și torționarul. Am fost așa pe rând. Prima reacție a fost și atunci: o, Doamne, am depășit limita admisă, am alunecat în *hybris*, am greșit incalculabil și de neiertat, trebuie neapărat să ne despărțim! Apoi, mi-am dat seama că, tocmai pentru că am depășit acel prag,

puteam continua. Pentru că însemna că nimic, nici chiar moartea, nu ar sta în calea relației noastre. Acum putem face orice. „*Impossible is possible*”. „*Cere și ți se va da*”! „*Îndrăznește*”! Dacă trecem peste astea, dacă ne putem ierta, ne iubim cu adevărat.

Un singur lucru e imposibil și tu ai știut asta de la început: despărțirea.

De-atâtea ori am aruncat vergheta pe jos, în budă, în gunoi, în rahatul lui Kim și de fiecare dată a supraviețuit. M-aș duce până în Mordor s-o arunc în flăcări ca pe ”Inelul Puterii”. Acela a putut fi distrus. Mi-e teamă că verghetele noastre nu pot fi atinse nici de flăcările Mordorului.

La început, în prima zi după ce am plecat de-acasă, am savurat liniștea. În sfârșit, era tot ce îmi doream. Apoi, brusc liniștea asta mi s-a părut una de cavou. Mi-era dor de balamuc, de scandaluri, de cedări și umilințe. Dependența asta morbidă, perversă, devoratoare și insuportabila ei absență.

M-am dus aseară la supermarket la Mega Image să iau niște legume congelate și conserve de ton. La casă, în timp ce așezam conservele de ton în pungă, s-a terminat hârtia de bonuri. Așteptam să instaleze băiatul de la casă noul sul și, deodată, ceva m-a cutremurat. Povestea noastră, izvorâtă din alte povești îngemănate, crescând de la un strop de apă la un izvor și apoi la un fluviu. De apă vie! Fie și în varianta Sam cel Abulic și Jill cea Criogenată, Alex cel Depresiv și Ilana cea Sufocantă și Paranoică, Don Quijote cel Castrat și fără Vise și Dulcineea cea Căruntă și Absurdă. Ilana cea Sufocantă și Paranoică e a mea, Sam cel Abulic e al meu, Dulcineea cea Căruntă și Absurdă e a mea.

Cum să te părăsesc? Entropia ar crește brusc, întreg universul s-ar face praf și pulbere. Moarte termică instantaneu. Principiul II al termodinamicii accelerat. Lumea nu poate exista și funcționa fără povești. Povești preluate, adaptate, personalizate și construite clipă de clipă ca a noastră. În ele găsim garanția pentru eternitate. Legile ficțiunii de care vorbea Tom Sawyer: un prizonier nobil trebuie să sape un tunel cu unghiile pentru a evada, chiar dacă va



consuma 50 de ani pentru asta, eventual să implice și generațiile următoare. Bestie, Frumoasa ta va săpa un tunel cu unghiile până la tine!

Alex, crezi tu în asta? În povești? Tu care te străduiești să deconstruiești și să demitizezi ideologia, tu care analizezi fața nevăzută a sistemului, ”*the dark side of the moon*”, tu care deconspiri mecanismele de manipulare? Iubirea romantică e doar un mit modern, Alex, ce naiba? În Evul mediu era o slăbiciune sau chiar o boală. Incurabilă uneori. Ești bolnav de mitul ăsta modern? Da, e penibil, dar răspunsul e ”da”. Probabil că am și fața aia de prost cu ochii pierduți și un zâmbet rătăcit. *Lost... but beeing myself more than ever*. Cred în povești. În legile lui Tom Sawyer.

O iubesc pe Ilana, chiar dacă mă va sufoca în continuare și nu va învăța niciodată să-mi respecte punctul de vedere și să mă susțină. O iubesc pe Dulcineea, chiar dacă va mânca întotdeauna la masă ca un diavol tasmanian și va continua să aleagă farfurii și castroane din care te ferești să înghiți ceva ca să nu ajungi la modelul ăla kitsch. Îl iubesc pe Sam, chiar dacă nu voi scoate niciodată supereroul din el. Poate că totuși trebuie să-l antrenez un pic pe Sam: să-l trimit să numere câinii din școala lui Luca sau să se lupte cu Al Gore, maidanezul ăla care a mușcat cel puțin 5 persoane, inclusiv pe ăsta micu’ al nostru. Sigur, să nu uităm, comunicarea e imposibilă, te urăsc, Ilana, dar te și iubesc. Tu nu ești sistemul, nu ești Big Brother. Ilana, de data asta, mă predau. Te las să faci ce vrei cu mine. Știu că ești mai nesățioasă decât vulturul lui Zeus. Dacă vrei să mă devorezi, îți las nu doar ficatul, ci tot corpul, și chiar și sufletul... mă rog, ce a mai rămas din el. Fă ce vrei, nu o să mai lupt. Poți să mă scuipi, să mă lovești, să mă sfășii, să mă violezi dacă vrei. Fizic și psihic. Sunt zeul pe care-l venerezi și vrei, totodată, să-l mănânci de viu. Fă asta, te las. Mă sacrific.”

Laura verifică textul cu ochii înlăcrimați și apoi îi trimise mailul seara lui Radu. El deschise mailul personal abia a doua zi,

la serviciu, în pauza de prânz. De emoție, sărută ecranul monitorului, fără să-i pese de cei din jur.

\*\*\*

Când auzi interfonul, Radu tresări puternic. Începea să aibă palpitații. După o comă de aproape o lună, își simțea inima turată la maximum ca un motor de motocicletă în Vama Veche. Mâinile transpirate îi alunecau pe interfon. Calmează-te, controlează-te, Radu. Calmează-te, controlează-te. Apăsă de vreo șase ori pe buton. Nu fu sigur că a nimerit butonul, căci Laura, precis Laura trebuia să fi fost, nu răspundea. Nu izbuti nici să bage cheia în ușa. Mâinile îi tremurau. În sfârșit, reuși să deschidă ușa exact când liftul ajunsese la etajul lor.

Laura intră dreaptă și mândră ca o regină, cu toată greutatea valizelor și a rucsacului din spate.

- Salut, zise Laura cu un calm mimat. Ia-mi, te rog, bagajele. M-au cocoșat.

- Mi-a fost dor de tine! Te iubesc, Laura, spuse Radu cu vocea întretăiată de emoție.

- Da, știu. Ia-mi, te rog, bagajele și du-le în dormitor.

Radu luă bagajele și le trânti pe canapeaua ei. Apoi se întoarse pe hol val-vârtej. Laura tocmai se descălțase și-și pusese papucii. Radu o sărută, forțând-o să deschidă buzele și o îmbrățișă strâns, aproape s-o sufoce, minute în șir.

- Mă iubești așa de mult că era să mă storcești de tot, bombăni Laura.

- Iubito, hai să mergem în bucătărie să bem ceva. Luca e la maică-ta. Îl aduce ea mai târziu. Să profităm.

O privi apoi insistent, luându-i mâinile într-ale sale.

- Ah, ce e cu tine? Ai slăbit și ești foarte trasă la față.

- Ce coincidență! La fel și tu.

Radu aduse o sticlă de șampanie, dar Laura ripostă, schițând o grimasă de dezgust:

- Știi că nu mă formalizez, nici nu mă omor după băuturile astea dulcele. Mai bine dă-mi o bere.

Radu avea pregătită și o sticlă de Fetească Regală la frigider, așa că stăruia să bea altceva decât bere. Laura acceptă în cele din urmă. Radu desfăcu sticla de vin (cam greu, căci îi tremurau mâinile în continuare), turnă vinul în pahare și ciocniră amândoi. Își aprinseră câte o țigară, dar Radu o stinse pe a lui la jumătate. Veni în spatele Laurei și se lipi de ea, mângâindu-i pierdut părul și obrazii. Nu-i venea să creadă că putea să o atingă din nou. Se aplecă și-și vârî limba în urechea ei dreaptă. Mirosea răvășitor a parfum „Givenchy. Verry Irresistible”. El i-l cumpărase. Își plimbă limba îndelung în urechea parfumată a Laurei, răsucind-o și rotind-o, înnebunit de dorință. Redescoperirea savori aproape uitate. Trecuse atâta timp... Parcă ultima oară când o ținuse în brațe fusese la mare, în Vamă, anul trecut, sub soarele năucitor de august. Atunci Laura mirosea amețitor a mare, păstrase pe buze un gust delicat de sare amestecat cu aroma țigărilor Vogue mentolate, avea pielea transpirată, înroșită de soare, plină de nisip și de scoici. Nisipul sacru din Vamă pe care el nu se îndura să-l spele... O algă i se încolăcise Laurei de piciorul stâng ca o brățară. El îi sărutase piciorul. Radu își simțea întreg corpul arzând, dar oare Laura se încălzise și ea sau măcar își dorea să se înfierbânte împreună cu el?

- Radu, dacă vrei sex, facem aici în bucătărie. La fereastră și pe masă, zise Laura repede și rece.

- Vreau dragoste, nu sex. Dar nu preferi să mergem în dormitor, iubito? Aici nu e prea confortabil, te poți lovi și n-avem nici măcar jaluzele, ne vede toată lumea.

- Nu-mi pasă, zise Laura cu fermitate. Facem aici, la geam și pe masă sau deloc. Tu alegi.

- Bine, facem unde vrei tu.

- Și te rog să te dezbraci complet. Și eu o să fac asta. Altfel nu vreau.

N-apucă să termine fraza, că Radu își aruncase deja hainele pe jos, mai puțin șosetele. Laura îl urmă și ea. Radu încercă să o

ajute să desfacă sutienul, dar, din cauza agitației, nu reuși să-l deschidă, ci îl rupse. Laura însă, contrar obiceiului, nu comentă nimic. În cele din urmă, aparent sigură pe ea, cu aceeași ținută regală, complet dezbrăcată, se așază la geamul fără jaluzele, în lumina sidefată, cu irizări de curcubeu a asfințitului. Regina era goală! Răscolit de splendoarea ei, sfâșiat de fericirea nesperată, Radu înaintă spre ea, împleticindu-se. Îngropându-și fața în părul ei mătăsos, îi mângâie sâni, strângându-i ușor sfârcurile mari și întărite. Apoi mâinile îi coborâră pe fundul încins, transpirat. O sărută din nou în ureche, pe gât, mușcând-o ușor, îi mângâie spatele, îi masă vaginul, simțind cum începe să se lubrificeze, apoi o penetrează pe la spate. Plăcerea îl străbătu în tot corpul ca un val delicat, dar tulburător de electricitate. Îi era teamă să nu termine mai devreme decât trebuia, dar se controlează și continuă. Laura începu să gâfâie și să geamă încet, apoi tot mai tare și, la un moment dat, țipă, înclștându-se cu mâna de pervaz.

Radu o mută de la geam pe masă, încercând în grabă să dea la o parte câteva din obiectele de pe ea. Nu reuși să elibereze prea bine spațiul, dar continuă. Câteva pahare și sticle se răsturnară, dar Laura nu părea deranjată. Masa se zgâlțâi atât de tare că Radu avu impresia că o să se prăbușească și ea, dar ce mai conta? Laura gemu tare și țipă de câteva ori ascuțit. O privi. Părea transfigurată. Își pierduse paloarea, avea acum fața îmbujorată și ochii negri larg deschiși, scânteietori ca niște supernove. Strălucirea aceea intensă a supernovelor înainte de a fi înghițite de neant... Îi veni în minte și un refren dintr-o romanță: „Iubesc femeia / De dor nebună / Femeia brună / Cu ochi negri de foc”.

- Vreau și pe scaun, spuse Laura excitată.

Radu se așază el acum pe scaun, iar Laura i se urcă în brațe și-l înconjură cu picioarele. Acum preluă ea sarcina. Radu fu surprins câtă energie și forță emana trupul ei aparent atât de fragil. Laura închise ochii și țipă tare, de mai multe ori la rând. Se încinsese. Stropi de transpirație alunecau de pe sâni ei pe corpul lui, arzându-l de parcă l-ar fi picurat cu ceară. Trupul ei fierbinte se unduia și împingea puternic, rapid și ritmic, fără oprire. Cu o

mână, Laura îi mângăia părul, iar cu alta testiculele. Era cu ea, era în ea, erau împreună, erau una și aceeași ființă. Radu simți că se rupe cu totul, se dezintegrează, plonjează în galaxii îndepărtate, la marginea universului, unde strălucesc delirant ultimele supernove și ejaculă. Rămaseră apoi o vreme îmbrățișați, pe scaun, fără să se îndure să se despartă.

- Te iubesc! Ești tare, iubito, șopti Radu.

- Și tu. Data viitoare vreau și sex oral, zise Laura, sărutându-i ușor tâmpla stângă.

- Și eu.

Radu se simți foarte încurajat de formularea „data viitoare”. Poate peste o oră?

O lăsa pe ea să se spele prima, apoi se duse el la baie. După un duș rapid, se îndreptă spre camera ei, desculț, și roind de apă, cu prosopul în jurul taliei. Intră în camera ei, fredonând „Iubesc femeia”. Laura era însă la țigară, în bucătărie. Radu se uită cu coada ochiului la petele de bere și de vin pe care el le făcuse pe canapeaua ei roșie, de piele de la Ikea și puse prosopul strategic deasupra lor. Apoi se întinse gol pe canapea.

- Radu, ce faci? Mi-ai invadat teritoriul, ai violat spațiul sacru, spuse Laura, intrând în cameră cu părul strâns în coc și îmbrăcată în pijama.

Radu o privi cu ochi mari și inocenți.

- Alege pedeapsa: spintecare, împușcare, electrocutare, castrare, injectare cu un virus letal. Sau crezi că te pedepsesc cu un sex oral?

Ochii lui Radu se aprinseră, iar penisul începu să i se întărească iar.

- Sunt atât de fericit încât aș vrea să mor acum, zise Radu, privind-o cu ochii lui mari, verzi, languroși.

- Eu, de obicei, când sunt nefericită vreau să mor, rosti Laura, înfruntându-i privirea.

- Adică mai tot timpul, râse Radu. *You're never satisfied.*

- Păi, dacă tu-mi oferi numai *satisfucktion*... Hai, Radu, nu exagera! În ultimul timp, am vrut asta destul de des, într-adevăr.

Pentru că nu știam cum să evadez din cercul infernal în care mă aflam și care mă strângea până la sufocare. Ca brațele tale, iubitele, spuse Laura sarcastic.

- Nici nu știam că dispun de o asemenea forță infernală. Mulțumesc, iubito, că m-ai ajutat să descopăr. În ce mă privește, eu sunt ușor de satisfăcut. O bere, o pizza, o țigară, un proiect finalizat cu succes și fără prea mult stres ca data trecută... Să vă știu pe tine și pe Luca aproape...

- O partidă de sex, completă Laura cu un rictus.

- Dragoste, nu sex. N-ai înțeles nici acum?! zise Radu.

- „Dragoste”, cu „d” de la „demență”... Ce păcat că eu sunt atât de dificilă și imposibil de satis-fuck-ut!

- Nu te cred, iubito! Spui asta numai ca să mă provoc. Iar eu accept provocarea. Vrei să mai încercăm ca să-ți demonstrez că nu e așa? Sunt disponibil chiar acum! Pentru început, pedepsește-mă cu un sex oral!

## VI. Big Brother, sunt nebună: îmi voi smulge sacul de gunoi de pe cap și voi respira!

După masa de prânz, Laura și Adi ieșiră afară să fumeze. Erau contra cronometru, nu-și puteau permite să stea mai mult de 7 minute, dar masa de prânz fără țigară ca desert nu ar mai fi avut niciun gust. Adi îi ceru foc Laurei, își aprinse țigara, oftă și lăsă ochii în jos. Laura se uită la el mai atent: o figură descompusă, exact ca a ei.

- Știi, Laura, Carina a plecat ieri. La muncă, în Italia. E acolo și vărul ei mai mare. Am condus-o la aeroport ieri seară, suspină Adi.

- Adi, îmi pare rău. Cred că ți-e deja dor de ea. Ei, lasă, poate te cheamă și pe tine acolo, încercă Laura să-l încurajeze.

- Nu știu, Laura. Situația e foarte complicată. Am aici o mamă bolnavă, netransportabilă și sunt singurul copil. Nu am cu cine s-o las.

- Ei, poate se întoarce Carina. Ori poate... începu Laura, dar se opri brusc pentru că-i venise să zică: "Poate moare mă-ta și te eliberezi".

Ce cinică devenise!

- Poate te duci și tu mai târziu, când s-o putea..., continuă Laura cu jumătate de gură. Oricum, poți să o vizitezi.

- Laura, mi-e așa de greu să fac planuri. De fiecare dată când încerc să le fac, se dau peste cap. Ce-mi pasă mie de un viitor și așa improbabil? Nu-mi pasă decât de ce-i acum. Iar acum am inima frântă. Am stat până târziu în noapte și am reușit să downloadez Frank Sinatra, "*Forget Domani*". Apoi am făcut un spot cu pozele noastre de sărbători, de la mare, munte, city-break-uri, cu muzica lui Sinatra ca fundal și l-am uploadat pe youtube. Ți-am trimis și ție linkul pe adresa personală. Cred că suntem

singura firmă care mai are acces la net cvasi-nelimitat, să profităm cât mai avem timp.

- ”*Forget domani, for tomorrow never comes*”... Asta cam așa e. Ai avut curaj să downloadezi ilegal și să încarci pe youtube un spot cu muzică pirată.

- Nu am avut niciun curaj. Pur și simplu mi-era dor de Carina. Am simțit că asta se potrivea în acel moment.

- Dragostea asta e așa mare belea... Ei, să sperăm că nu se întâmplă nimic, doar nu s-o aplica așa strict legea.

Stinseră țigările sub talpă, la intrarea în firmă. Laurei nu-i plăcea să procedeze așa, dar nu aveau scrumieră. Lui Adi nici nu-i păsa. Urcară până la primul etaj în fugă, căci era târziu. Laura se așeză la birou și, pentru prima oară, nu-și deschise fișierele de date, ci netul. Nu prea pierdea timp pe net, trebuia să se concentreze cât putea de tare ca să poată pleca la timp acasă, să nu stea peste program. Acum își deschise mailul personal, găsi linkul de la Adi, dădu click pe el și-și puse căștile. Muzica o învălui precum fumul dulce-aromat și răcoritor al țigărilor ei mentolate. De când nu mai ascultase muzică bună timp de trei minute la rând! Acasă mereu o întrerupea cineva, iar Radu îi suspecta toate fișierele că sunt CGS. Privite pe muzica lui Sinatra, pozele lui Adi păreau învăluite într-o aură a nostalgiei și a trecutului, de parcă ar fi căpătat o tentă luminoasă de sepia, deși nu fuseseră editate. Marea, muntele, city-break-urile... Dacă nu ar fi existat, ar fi trebuit inventate. Evadare într-un paradis (fie și turistic) pentru câteva zile în care Zombie ca ea își aduceau aminte că au fost cândva fericiți și că au avut cândva un suflet. Poate că ar fi trebuit să plece în căutarea sufletului rătăcit așa cum se duceau odinioară cavalerii după Sf. Graal... Sau poate că era prea târziu. Acum se simțea străină în paradis, nu mai recunoștea nimic, înregistra mecanic fiecare acțiune, din exterior, dar știa vag că înainte nu era așa. Înainte era altfel. Fusesse și ea o mică parte din paradis, dar acum era doar o piesă murdară și strâmbă care nu-și mai găsea locul în puzzle.



N-apucă să închidă spotul de pe youtube, că ușa fu izbită de perete și mascații năvăliră în birou. Mascați la ei în firmă! Într-o firmă de contabilitate. Nu mai văzuse așa ceva. Adi se făcu alb ca varul, se lipi de scaun și împietri de parcă l-ar fi privit o gorgonă. Mascații se repeziră la el, îl loviră cu bulanele și-l târâră afară din birou. Adi nu scoase niciun sunet. Laura asistă la toată scena în stare de șoc, paralizată, fiind incapabilă chiar să-și închidă fereastra de youtube pe care văzuse spotul. Ce mai conta acum?

Toată ziua, Laura nu vorbi cu nimeni, nici măcar cu Radu sau cu Luca acasă. Nu o mângâie deloc pe Kim și nu o lăsă să i se urce în brațe. Fără să-i spună lui Luca ”noapte bună”, Laura se încuie în bucătărie și fumă aproape un pachet întreg de țigări. Abia noaptea târziu, când nu mai simțea nici gustul țigărilor, ci doar arsura, Laura începu să proceseze informațiile de peste zi. A fost arestat Adi. Pentru ce? Pentru downloadarea ilegală a unei melodii și utilizarea ei ca fundal pe youtube. Poate și pentru că mi-a trimis mie linkul. Oau, pentru asta se arestează oameni. Și nici măcar nu găsești muzică bună de cumpărat. Numai Inna sau Lady Gaga. L-am văzut alb ca varul, lipit de scaun, cu privirea rătăcită. Înghețase. Nici n-a suflat când l-au ridicat. L-au bătut în fața mea cu bocancii și bulanele. În fața mea. Se chircise de durere, dar n-a scos nici măcar un geamăt. În fața mea. Și eu ce-am făcut? Nimic. Absolut nimic. Am stat și m-am uitat. Și ce dacă? Trebuia să spun ceva? Lucruri care se zic când nu știi ce să spui... ”Supercalifragilisticexpialidocious” ca-n ”Mary Poppins”? Sau poate ”Pneumonoultramicroscopicsilicovolcaniconioză”, asta din ”Robotzi”. Ce să fac? Să-i opresc eu pe mascați? Altcineva a mai făcut așa ceva? Toată lumea a asistat, fără să intervină. Normal. Așa e normal. Asta e politica, ăsta e sistemul.

Suntem doar niște cărămizi în Zid. Și totuși, de ce simt că ceva e în neregulă? Vai de mine, am zis ”simt”? Am început să simt ceva? ”*Crazy... showing feelings of an almost human nature*”... Bine că am ascultat Pink Floyd, înțeleg mai bine. Înnebunesc sau am fost dintotdeauna așa? ”*Natural born crazy*”. Laura, ești nebună! Asta-i eticheta care ți se aplică întotdeauna.

Pot să mi-o lipesc și singură cu scuipinol. Nu, nu sunt nebună, sunt doar o cărămidă în Zid, la fel ca și voi. Dar au fost vremuri când credeam că nu sunt o simplă cărămidă din Zid, uneori și acum mai cred, i-am spus asta și lui Radu când a avut proiectul ăla îngrozitor. Atunci eram mândră că sunt nebună.

Când eram mică, pe la 7-8 ani, mi-a căzut un pisoai prin crăpătura de jos de la balcon. Atunci, la fel, am stat și m-am uitat. Eram paralizată de groază. Nici nu am fost în stare să-i ridic cadavrul și să-l îngrop. Bine, aveam 7-8 ani. Dar ăsta a fost doar începutul.

La gimnaziu apoi... mai țin minte oare tabăra aia nenorocită în care am fost tratată mizerabil de niște colege de cameră? Mă puneau mereu să le fac patul, să îndrept covorul și păturile, să închid și să deschid geamul și ușa, să așez lucrurile în dulap, să spăl pe jos cu limba, îmi luau șosetele și le băgau colegilor în față să-i asfixieze, căutau urme de menstruație pe chiloții de față cu băieții, îmi murdăreau chiloții de noroi și-i aruncau pe masă, la prânz, când toată lumea era acolo, zicând că sunt plini de căcat... Mă umileau și mă făceau în toate felurile, iar eu nu ziceam nimic. La un moment dat, una dintre ele mi-a spus: ”Știi ce zice Nietzsche? Nu știi tu cine-i Nietzsche, că ești proastă și îngălată și nu pot să-ți explic. Zice așa: pe pământ sunt două categorii de persoane - stăpâni și sclavi. Noi facem parte din prima categorie, tu dintr-a doua”. Am rămas siderată și nu am reacționat nici atunci. Și acum mă urmăresc cuvintele astea.

Mai târziu, în adolescență, când am fost atacată de violatorul ăla în lift, tot așa, am împietrit, nu am făcut nicio mișcare, nu am scos un sunet, nu m-am apărut... Mă amenințase cu cuțitul, mă pocnise, îmi curgea sânge din nas, își scosese scula și se freca de mine, ca un animal sălbatic, scăpat de sub control, trăgându-mi și rupându-mi hainele. Și acum îmi îngheață sângele în vine. Iar eu pur și simplu mă uitam la el și așteptam sfârșitul, fără să fac nimic. Eram sigură că a venit sfârșitul. Groaza și fascinația morbidă a sfârșitului. Mai mult groaza. ”Puțul și pendulul”. Noroc că s-a speriat de vecini și-a fugit. Și-acum mi-e frică să mă

urc în lift cu bărbați, chiar dacă stau la noi în bloc. Iar când m-am dus la poliție să reclam, au izbucnit în râs. S-au pișat pe ei de râs: tentativă de viol, ce era asta? Nici măcar un viol în toată regula. Oricum, nu am păstrat resentimente față de violatorul din lift: era o biată bestie, nu conștientiza ce făcea, îmi inspira chiar milă. Resentimente am doar față de autorități. Au râs de mine și m-au expediat imediat. O reacție responsabilă, nu? Acum, din nou, asist la arestarea absurdă a colegului meu și nu fac nimic. Al câtelea episod din telenovela paraliziei mele cronice? Și când eram mică, mă visam eroină, măcar ca Ecaterina Teodoriu, asta că era un model permis de ideologia comunistă în copilăria mea. Acum aș vrea să se caște o gaură neagră care să mă absoarbă.

Firul de la jaluzeaua ruptă și pătată, cu "Nodul gordian" încâlcit profesionist de Kim, se ciocnește ritmic de fereastră. Doar zgomot, nu muzică. "Nodul gordian". Mă uit la el, devine tot mai ascuțit, tăios ca un laser. "Puțul și pendulul"... Pendulul coboară lent, îl privesc în transă, în curând o să mă sfâșie. Nu pot face nimic. Aștept să mă sfâșie. Prizonierul Inchiziției din povestea lui Poe măcar se trezise din hipnoza morții și acționase ingenios. Se eliberase. Nu corpul, ci mintea trebuie eliberată prima. Apoi corpul. Să scapi de senzația oribilă de neputință. Asta ne ține prizonieri. Ce dacă? Eu aștept să mă sfâșie. Nu pot face nimic. Nimic.

Big Brother, mi-ai furat visele și mi-ai înghețat proiectele. Ai supt toată viața din mine. Sunt epuizată. M-ai transformat într-un Don Quijote Castrat și fără Vise, într-o Jill Criogenată și într-un Alex Depresiv. Să mă uit în Cutia Pandorei, să verific dacă a mai rămas ceva? În "Cutia Neagră"? Cutia Pandorei colcăia de tot răul din lume și, totuși, în ea mai era Speranța. Asta făcea răul suportabil. Uită-te Alex, prostule, în "Cutia Neagră", îndrăznește! Nu ar fi prima revelație a neantului, continuă, Alex. Ce mai contează? Uită-te și spune-mi ce vezi. Fascinant, Alex, nu-ți poți desprinde ochii de Cutie! Te uiți în ea și nu vezi nimic. Tocmai asta te fascinează. Nu mai e nimic acolo. Absolut nimic. Nicio speranță.

Și nu poți face nimic. Absolut nimic.

Cum? Eu, care mă visam super-eroină când eram mică? Eu, care eram cea mai nonconformistă în liceu și era să pierd BAC-ul din cauza ținutei? Eu, care am născut natural, fără anestezie epidurală, am fost cusută apoi două ore și nu am țipat (aproape) deloc? Eu, care am reușit să planific și să organizez totul așa de eficient până acum, indiferent de satisfuckțiile obținute? Eu, care mi-am construit și protejat relația cu Radu prin puterea ficțiunii? Eu, care dau viață poveștilor și le pun, pur și simplu, în practică? Mai cred în povești? Păi, dacă povestea cu Alex cel Depresiv și Ilana cea Sufocantă și Paranoică, Don Quijote cel Castrat și fără Vise și Dulcinea cea Căruntă și Absurdă, Sam cel Abulic și Jill cea Criogenată a ținut în viață relația cu Radu, de ce nu ar putea să mă scoată din inerție și să mă inspire poveștile și în lupta cu Zidul? Don Quijote ar putea să reînceapă să viseze. Jill s-ar putea decriogena și trece la acțiune. Alex ar putea să redescopere inocența și să fie iar fericit. Vreau să cred în povești. Numai ele dau viață și pun lumea în mișcare. Poveștile au efect antientropic. Altfel, totul e mort. Principiul II al termodinamicii.

Poate e timpul să tai "Nodul gordian". Poate e timpul să-mi rup lanțurile. De când tot zic asta și cum voi găsi puterea să o fac? Să mă trag de păr ca să ies din mlaștină ca baronul Munchausen? Cum? Am un sac de plastic pe cap. Big Brother, tu mi l-ai pus. Un sac de gunoi. Mă sufoc. Am nevoie de aer. O gură de aer! Lanțurile mă strâng ca niște gheare de oțel, mușcă din mine ca păsările de pe lacul Stymphale, iar eu nu sunt Hercule să le străpung cu săgeți înmuiate în sângele otrăvit al Hidrei. Mi-a înțepenit mâna pe săgeată, contorsionată de groază. Sunt paralizată. Cerul e întunecat de păsările monstruoase, iar pământul și apele - invadate ca-n filmul "Păsările" al lui Hitchcock. Lanțurile îmi devorează ultima fărâmă de suflet. Lanțurile astea m-au făcut un Zombie. Tu m-ai înlănțuit, Big Brother, pentru totdeauna. Hercule n-o să vină niciodată să mă elibereze de pe Elbrus ca pe Prometeu. Degeaba mă zbat. Mă simt atât de obosită... Să aștept să ajung "Comfortably numb" ca-n Pink

Floyd? Anesteziată, fără să simt nimic. În comă. Dar nu, vreau să simt, fie și numai durerea.

Fac toată ziua calcule, dar mai știu un lucru simplu, de bun simț, cât fac  $2+2$ ? Cât vrea O'Brien sau cât vrei tu, Big Brother? Ne ceri să aplicăm logica absurdului și nu pe cea a normalității...  $2+2$  pot să facă și un milion. Și eu te cred? Arestarea lui Adi e ceva de genul ăsta, o socoteală simplă, de bun simț, pe care oricine ar trebui să poată să o facă. Evaluarea intră în logica elementară a normalității. E simplu, răvășitor de simplu și, totuși, ne facem că nu vedem. Arestarea lui Adi e o porcărie. Și mie nu-mi plac porcăriile.

Cândva un președinte spunea că înghite tot soiul de lighioane, broaște râioase chiar, dar nu și porci. Mă simt de parcă aș fi înghițit un porc, cu tot cu copite, iar râtul mi-a rămas afară și mă sufocă de parcă aș face un examen endoscopic. Îmi vine să vomit. Hei, fraților, uitați-vă la râtul meu ce frumos e, e ultima modă! Cum era în "Rinocerii" lui Ionesco... Uitați-vă la pielea mea zgrunțuroasă și la cornul meu strâmb, ce tari sunt, ce trendy! Acum sunt și eu ca voi. În venele mele curge căcat, și nu sânge. Tot corpul meu e plin de căcat. Și nu orice căcat, ci unul care colcăie de viermi, de tenii și de oxiiuri. Descompunere accelerată. Principiul II.

Presupunând că mai știu cât fac  $2+2$ , trebuie să spun asta în public? Cei mai mulți au uitat cât fac, iar cei care știu tac. Ce-ar fi dacă aș smulge masca de "smiling face" de pe aceste chipuri? Îndrăznește, Laura, îndrăznește! Respiră adânc. Nu pot, am un sac de gunoi pe cap. Dar dacă mi l-aș smulge? Nu, nu pot. Ba da. E doar un sac de plastic, ce pizda mă-sii! Îl rup. În sfârșit, aer! Inspiră, Laura, expiră, Laura. Inspiră, expiră. Inspiră, expiră. Acum dă-le masca de "smiling face" jos și uită-te! Ah, îmi vine iar să borăsc... Cei care au uitat cât fac  $2+2$ , marea majoritate, sunt doar niște Zombie, în spatele măștii lor nu e nimic! Chipuri goale, fără trăsături umane. Coli albe, fără nimic scris pe ele. Însăpăimântător de albe. Blankuri. Cei care știu cât fac  $2+2$ , dar nu vorbesc despre asta și propun, dimpotrivă, tot felul de rezultate

aberante, chipurile necesare pentru sistem, dincolo de mască ascund ”portretul lui Dorian Gray”. Mă îngrozesc. Niște monștri! Oare ăștia sunt toți, dacă smulgem măștile nu găsim decât niște monștri... ca mine? Sper că nu. Poate că în spatele unor măști sunt și fețe umane, luminoase și expresive. ”Nebunii”! Ei sunt altfel. Ei știu cât fac  $2+2$  și nu se tem să spună. Ei râd și plâng. Ei gândesc. Ei visează. Ei au curaj. Ei sunt liberi. Frumoși. Fericiți. Puternici. Vii. Poate chiar umblă fără mască, căci nu au de ce să se ascundă. Cu siguranță mai există, am atâtea exemple din istorie, mai mult sau mai puțin recentă, și chiar din viața de zi cu zi. Ei știu că arestarea lui Adi e o porcărie și spun asta. De ce? Nu doar pentru că sunt capabili să gândească singuri și au curaj, ci și pentru că le pasă.

Ce șanse au ei? Păi, pe termen scurt, probabil destul de mici sau chiar niciuna, dar pe termen lung... Oricum, lumea s-a schimbat și se va mai schimba cu ajutorul lor, Radu știe mai bine. Cu ”nebulii”. Și, presupunând prin absurd că nu schimbă nimic, efortul lor nu e în zadar: afirmă și promovează umanitatea. Apără spiritul liber, prometeic al culturii noastre europene. Libertate, dar și responsabilitate. Iar aceasta din urmă vine din dragoste și merge până la sacrificiu. Culmea, ”nebulii” protejează cosmosul, ordinea și logica normalității de haos, entropie și logica absurdului... de Principiul II. O luptă sacră.

Chiar dacă mai știu cât fac  $2+2$ , dacă nu o voi spune, poate că ”o să mă obișnuiesc” cu alte rezultate decât 4, vorba lui Vlad, și o să uit. Big Brother, insiști că  $2+2$  fac cât vrei tu și că, dacă suntem cumva mai refractari la început, ”o să ne obișnuim”. Toți fac la fel. Țasta e sistemul. Țasta e politica. Suntem simple cărămizi în Zid. Dar dacă eu, o singură persoană, aleg să fiu altfel, ”neună”, ”*mentally derranged*”, deja am anulat principiul omogenității, prin simplul fapt că fac ceva diferit. Iar dacă eu refuz ”să mă obișnuiesc”, arunc în aer principiul conformismului.

Dar ce trebuie să fac? Ce trebuia să fac eu în cazul lui Adi? Să mă lupt cu mascații?! Puteam eu să împiedic arestarea? Acum, sigur că nu. Dar, dacă aș fi acționat mai din timp, poate că nu

intra în vigoare legea asta. Chiar și acum, dacă aș face ceva, poate că în viitor astfel de arestări absurde ar dispărea sau s-ar diminua. Ce aș putea face eu pe cont propriu? Să mă izbesc de Zid până crăp sau până mă transformi tu, Big Brother, într-o cărămidă obișnuită, la fel ca și celelalte, inertă și care-și știe locul în sistem? Singură în fața Zidului, așteptând să fiu strivită... ”*Natural born crazy and guilty.*” Eu nu pot dărâma Zidul, dar el mă poate distruge cât ai clipi. Și anume ce să distrugă? Sufletul? Care suflet? Corpul? Contează? Jobul? Nu mai pot eu după jobul ăsta, aș putea lucra și ca vânzătoare, Steinhardt a fost încărcător-descărcător de colete, iar Havel a spălat geamuri. Familia... asta da... hm, dar ce exemplu îmi dau eu lui Luca atunci când continui la modul ăsta? Un exemplu de conformism și de pasivitate? Iar Radu... ”se va obișnui” și cu asta, așa face el cu toate. Și mai bine ”să se obișnuiască”, poate va deveni mai uman, poate va învăța să se implice. De fapt, nici nu e mare lucru de distrus, așa că nu prea are importanță. ”Nu spera și nu ai teamă / Ce e val ca valul trece”.

Apropo de Havel, el dădea un exemplu foarte inspirat despre un băcan care afișează la intrarea în magazin o plăcuță cu sloganul ”Proletari din toate țările, uniți-vă!”, chiar dacă el nu mai crede în lozinci și-și păstrează libertatea interioară. Băcanul acceptă minciuna și trăiește în ea. Se conformează și, astfel, legitimează sistemul comunist. Și eu sunt un astfel de băcan. Și vreau să dau jos plăcuța de la intrarea în magazin. E în puterea mea să fac asta.

Singurul lucru care contează e că  $2+2=4$ . Big Brother,  $2+2$  fac 4,  $2+2$  fac 4,  $2+2$  fac 4, o să-ți spun asta în față, la nesfârșit.  $2+2$  fac 4, fie că vrei, fie că nu vrei, e ceva mai presus de tine în care cred, fie că-ți place sau nu! Și-o să continui să cred. Hai, încearcă să mă schimbi, dacă poți! Apropo, nu te iubesc deloc și nu cred că e cazul să mă schimb că așa vrei tu. Dimpotrivă, tu ar trebui să te schimbi și o să fac tot ce-mi stă în putere pentru asta. Pregătește-te: ”*Here comes revolution / time for retribution*”. Mi-am smuls sacul de gunoi de pe cap și acum pot să respir. E doar un sac de plastic, nimic mai mult. O să-ți-l pun ție în cap, să vezi cum e. O

să-ți spulber toate Zidurile. Principiul II se va întoarce împotriva ta. Te vei descompune. Cât de mică și neajutorată sunt eu, am mai multă putere ca tine. Puterea vieții, a iubirii, a rațiunii, a libertății, a responsabilității, a ordinii și a normalității. Puterea poveștilor. Sunt suficient de nebună să cred în toate acestea și nu în tine. O nebună va demonta logica absurdului și va readuce normalitatea, ce tare! N-ai decât să-mi faci ce vrei. Te voi sfida. Violează-mă fizic sau psihic! Voi riposta. Lovește-mă fără milă! Voi contraataca. Voi lupta cu entuziasm febril, cu dragoste, cu plăcere, cu dăruire, așa cum spunea Churchill la începutul celui de-a doilea război mondial: imperiul britanic se va face praf în război, dar eu simt că întineresc cu 20 de ani. Vrei să-mi auzi urletele? Îți voi da strigăte de luptă! Dezechilibrul de forțe nu mă inhibă, dimpotrivă, mă stimulează. Mă excită. Voi lupta cu pasiune până la capăt. Voi întineri. Voi fi fericită. Nu mă interesează ce-mi faci. Nu-mi pasă. Poți să mă rănești, să mă omori, dar nu să mă învingi. *I'm unbreakable*. Dacă mor, eu mai am o șansă să învii. Dar tu nu. Tu o să dispari odată pentru totdeauna. Te voi face praf și pulbere, Big Brother.

Dar e eficient să lupt singură împotriva tuturor? Ce, eu sunt Spiderman, Superman sau Batman? Sigur, mai bine lupți singur, decât deloc, fiecare gest, oricât de mărunț contează, dar... Păi, dacă m-aș alia cu cineva care știe cum să procedeze, poate că aș reuși să fac măcar o breșă în Zid. Poate că am nevoie de o "Călăuză". Baloanele de hârtie bine aprinse și bine direcționate se înalță la cer, deasupra valurilor și devin stele. Celelalte sunt înghițite de valuri sau nici măcar nu se aprind. De ce nu aș apela la Răzvan și la mișcarea lui? "*Hey you! Don't tell me there's no chance at all/ Together we stand, divided we fall*". În cine altcineva să am încredere?! În partide sau în ONG-uri politizate - toate de căcat?

Dar planurile astea au vreun final, ca să nu mai spunem *happy end*? Uite-l și pe Adi, totul s-a făcut praf într-o clipă: dragostea, jobul, poate și viața lui. Atunci, cu atât mai mult, să sfidăm



haosul, entropia, descompunerea și să ne facem planuri. Fără a aștepta prea mult... ”*Forget domani*”.

”Libertate înseamnă să poți să spui că  $2+2=4$ ”, zicea Winston. Libertatea e un lux, costă enorm. Familia, jobul, viața. Și durează atât de puțin... O străfulgerare, o scânteie de-o clipă. Dar altfel ce valoare are viața? O viață ”confortabilă” de sclav, de yahoo abrutizat, de cărămidă presată în Zid, de Zombie cu ”smiling face”. Mai important e să rămâi uman, spune Winston: ”*Stay human, not alive*”.

Proful meu de filosofie ne zicea că lumea ideală ar fi aceea în care să nu existe niciun fel de legi, niciun fel de reguli impuse, nimic interzis, dar în care oamenii să se poarte impecabil, fără a face cea mai mică greșeală față de semenii lor ori față de ei înșiși. Libertate exterioară, responsabilitate interioară. Oamenii să se poarte ca niște filosofi, consecvenți în comportament, chiar dacă s-ar defii toate legile, cum spunea Aristip. Să fie buni, frumoși, înțelepți, liberi și fericiți. ”Nebuni”. Și smeriți. Să-și accepte vulnerabilitatea și să nu își acopere fața. Fața umană. Dimpotrivă, să și-o expună. Vreau să cred că va veni ziua în care oamenii vor fi toți așa, chiar și Zombie își vor recupera sufletul, cu voia lui Dumnezeu. ”Va trece și iarna și april va veni”, cântă Radu la pian - cântecul ăla de Grieg, nu mai știu cum se cheamă. Niciun Zid nu rezistă prea mult în picioare (uite Auschwitz, Zidul Berlinului etc.). Chiar dacă vor apărea mereu alte Ziduri, la un moment dat toate se vor prăbuși.”*There must be an answer / let it be*”. Poate că răspunsul se află chiar la mine.

\*\*\*

Laura agoniză zi și noapte, timp de trei săptămâni. Tot programul i se dăduse peste cap, era mai agitată și mai insomniacă decât Radu în timpul proiectului lui traumatizant, îi era rău, o dureau cumplit mâinile și picioarele de parcă ar fi avut cuțite înroșite în foc înfipte în ele, răsucindu-se continuu, mânca puțin și tot ce mânca vomita. Se dădea cu capul de pereți, își

înfîgea unghiile în carne până la sânge (uneori folosea și lame pentru asta), își presa mâinile de marginile tari ale scaunului până făcea vânătăi, dar nu reușea să amortizeze durerea psihică printr-una fizică.

Încerca să plângă, dar avea ochii arși, uscați, pustii ca două deșerturi nesfârșite, în care toate visele și proiectele erau absorbite și anulate într-o clipă. Iar fantomele viselor furate, ale proiectelor înghețate și ale speranțelor risipite n-o mai bântuiau și n-o mai ispiteau nici măcar sub formă de Fata Morgana.

Nimic nu mai e cum a fost. Cearceafuri lipicioase ca balele extraterestrilor din "Alien". Lumina străină și brutală, de OZN a plafonierei, gata să mă absoarbă ori să mă secționeze cu razele sale laser. Ușile metalice și contondente de care mă izbesc de mereu. Clanțele încinse care mă curentează. Blănița moale a papucilor bleu, în formă de cățeluși - tot mai aspră, apoi tăioasă ca niște țepi de arici. Îmi intră în carne, îmi sfâșie picioarele. Țepii de arici se transformă în săgețile Omului-Indicator din "Pădurea fără rost". Ia-o pe aici, ba pe-aici, ba pe-aici, Laura. Pe unde? În direcția stropilor de sânge. Nu știu, Omule-Indicator, m-am rătăcit, sunt stropi de sânge peste tot.

Pereții incandescenti, scurgându-se peste mine. Zidul se topește și el, cu mine odată. Un ultim sărut, o ultimă îmbrățișare... Vom dispărea împreună.

Pisoiul cade lent, în ralanti și se face praf de pământ, fetele din tabără îmi pun în cap chiloții murdari de menstruație de față cu băieții, violatorul din lift mă bate și mă penetrează cu furie, Adi îmi imploră milă de sub bocancii mascaților, pisoiul cade lent, în ralanti și se face praf de pământ... La nesfârșit... O rotire dementă, halucinantă. Un cerc închis, fără speranță. Încerc să mă sinucid și să-mi tai venele, dar în locul sângelui îmi curge căcat, colcând de viermi. Mă împrășcă toată. Mă simt atât de murdară... Ah, mizeria asta nu se va șterge niciodată, nici dacă m-aș duce pe culmile Alpilor elvețieni, în "Paradisul glaciari" de pe Micul Matterhorn ori dacă m-aș cufunda în apa Iordanului și m-ar boteza Sf. Ioan personal.

Un Don Quijote împiedicat și hăituit: mă urmăresc pe scări mascații, le simt răsuflarea încinsă în spate, încerc să înaintez măcar un pas și nu pot, mă împleticesc și cad, iar ei mă saltă, mă sechestrează, mă leagă și mă dau bestiei din lift să mă violeze (anal și oral), iar, la sfârșit, mă lasă fetelor din tabără ca să mă castreze. Mascații și-au scos masca și râd de se prăpădesc. Bestia rânjește. Fetele chicotesc, şușotesc și-și dau coate. ”*Smiling faces*”. Aș vrea să le smulg măștile de pe față, dar nu am nicio putere. Dar măștile de ”*smiling faces*” le cad singure. Ce descoperire! Toți au chipul meu: și mascații, și bestia, și fetele. Teatru ieftin și de prost gust. Clișee de doi lei. Nimic nou. Știam asta. ”Toate-s vechi și nouă toate”.

Aș vrea să leșin, dar nu pot. Aș vrea să mă cufund într-un somn adânc, fără vise, fără coșmaruri, din care să nu mă mai trezesc niciodată. Un Don Quijote Castrat, fără Vise, fără coșmaruri măcar, în comă. Mai bine. Dar nu, nu se poate. Nu am unde să fug. Nu am unde să mă ascund. Cel puțin de mine însămi.

Scaunul rabatabil se rotește lent, la nesfârșit. Pisoii, fetele, violatorul, Adi, mascații, pisoii... Blestemată la nemurire. Închisă în cercul de foc, învârtindu-mă fără oprire. Am amețit. Aproape că nu mai disting nimic în fumul gros de țigară. ”De-al meu propriu vis mistuit mă vaiet / Pe-al meu propriu rug mă topesc în flăcări / Pot să mai reînvii luminos din el ca Pasărea Phoenix?” Nu, nu sunt Pasărea Phoenix. Asta e Fata Morgana. Sunt nebună, Big Brother, închide-mă, azvîrle cheia și fă-mă la loc cum am fost, mintea mea e zdruncinată... ”*Brain Damage*”, cânt refrenul ăsta mereu: ”*You’ll rearrange me till I’m sane / You lock the door and throw away the key / There’s someone in my head but it’s not me*”. Vreau să îngenunchez și să mă rog, dar picioarele nu mă ascultă, genunchii mi-au întepenit. Ajută-mă, Doamne! Cine e în capul meu? Cât fac 2+2? 2+2 fac 4, 2+2 fac 4, 2+2 fac 4... Nebună, evident. Îmi asum asta. Sunt ”*mentally derranged*” și vreau să rămân așa. Sunt o nebună care luptă pentru normalitate. 2+2 fac 4, Big Brother. Încă mai știu asta și

vreau să ți-o spun, chiar dacă mă vei zdrobi și nu voi învia ca Pasărea Phoenix. *See you on the dark side of the moon.*

\*\*\*

La șase jumate dimineața, Laura ieși pe balcon să fumeze, deși își simțea picioarele ca niște drugi de fier și tot corpul o dorea. Tocmai răsărise soarele. Lumina trandafirie curgea în valuri și îi alina inima rănită. Fiecare obiect și fiecare ființă păreau rupte din soare, iradiind la rândul lor lumina. Semne că ”april va veni”?

Rotocoale de fum aurii, trandafirii și rubinii, scăldate în lumina aurorală... Un rotocol după altul, neîntrerupt. Rotunde, o formă perfectă. Rotocoale de fum, valuri de ceață rozé ca la mare, în Vamă, dimineața, pe plajă. Rotire blândă, neîntreruptă, mângâietoare ca un cântec de leagăn ori ca un lied de Schubert. Ceața aceea de la mare care mă atrăgea irezistibil, deși îmi era teamă să mă avânt în ea. Dar acum mi se pare mătăsoasă și diafană ca mânuțele unui copil, dezmierdându-mi fața. Mânuțele catifelate ale lui Luca. Lacrimi în ochii arși și goi. Toată oboseala a dispărut. Aer proaspăt. Pace, liniște în sfârșit.

Nu voi mai aștepta, îl voi contacta pe Răzvan imediat. Îi voi spune asta și lui Radu. Ce, am eu ceva de ascuns? Sau de acum da? E mai bine să acționez împreună cu alții care știu mai bine, iar Răzvan îmi inspiră cât de cât încredere, comparativ cu ceilalți. Poate că Răzvan e o ”Călăuză” adevărată care mă va conduce prin Zonă, spre Cameră. Sau poate că nu. Oricum, trebuie să pariez pe încredere, dacă nu mai pot să cred. E singura speranță.

## VII. Cine a văzut Sisifi fericiți, să ridice mâna!

După ce făcură sex ("dragoste", în termenii lui Radu) pe canapeaua roșie de la Ikea (se pare că "sacrificiile și eforturile supraumane" începuseră și pentru ea), Laura se gândi că e un moment favorabil (sau hai să spunem ceva mai puțin rău) pentru a-l anunța cu privire la decizia ei. Luca era la mamaie, era liniște în casă, puteau vorbi. Radu făcuse un duș rapid, ieșise din baie gol, șiroind de apă și se trântise direct pe canapeaua ei preferată de la Ikea, apoi își aprinsese țigara, cu o expresie de satisfacție intensă în ochii lui mari, verzi. Îl lăsase să fumeze "țigara de după" pe canapeaua ei și să scuture scrumul în paharul cu vin. Trebuia să profite de moment și să inițieze o discuție serioasă:

- Radu, trebuie să-ți spun ceva, începu ea ezitant, dar se întrerupse.

Pisica se strecurase în cameră și se lipise, torcând, de fundul gol al lui Radu care aruncase între timp țigara în paharul cu vin și se așezase pe burtă pe canapea. El nu schițase nicio mișcare pentru a o îndepărta.

- Spune-mi, iubito, zâmbi Radu încurajator.

Îmbrăcată în pijama, Laura se așeză picior peste picior, pe scaun, la birou, ca să fie la o distanță rezonabilă de Radu, să nu-i treacă prin cap cumva să reia distracția. Își aranjă cocul și se jucă pentru câteva clipe cu bretonul. Părea pierdută în gânduri.

- E destul de greu. Ai văzut cât de mult îmi doream o schimbare, continuă Laura cu glas întretăiat.

- O schimbare?! Mie mi-e groază de schimbări. Mie îmi place viața asta banală și rutinată. E singura care îmi oferă confort psihic. Și eu nu-mi doresc altceva. În ultimul timp, fiecare schimbare a fost un șoc teribil. Proiectul meu cu „stăpâna” și... fără ”șefițu”, „divorțul” tău...

- Radu, mă întrerupi! Eu am nevoie de schimbare ca de aer. Este șansa mea de a exista. Până acum am fost un „cadavru viu”, un Zombie.

- Unul, ce-i drept, foarte sexy, o tachină Radu. Probabil că am devenit necrofil.

- Și expert în calcule, balanțe și bugete. Și maestru în treburile casnice. Și părinte model. Hai, termină, Radu! Oricum, se pare că, spre norocul sau spre ghinionul tău, schimbarea asta nu e divorțul. Nici demisia. Vreau însă să fac ceva.

- Nu credeam absolut deloc că te plictisești. Aveam impresia că ai fost blestemată să ai o viață hiperactivă și nemuritoare, cum spuneai tu.

- Radu, nu e vorba de asta. Sigur că am activitate. Uneori prea multă, asfixiantă, că nu mai pot să fac nimic pentru mine. Dar crezi că mă regăsesc în totalitate în asta: serviciu, gospodărie, familie? suspină Laura. Nu-mi trebuie o nemurire de Zombie! Știi, aș vrea să fac ceva mai util, pentru oameni. Și, indirect, pentru mine, normal. Viața trece. Mi-e teamă să nu fie prea târziu.

- N-aș putea spune că acum ești inutilă. Cu două luni și ceva în urmă, când mă luptam cu proiectul ăla sisific și traumatizant, pe lângă scârbici, tu ai preluat „crucea” gospodăriei și a familiei.

- Parcă era prima oară când am preluat-o! Crezi că asta am așteptat eu de la viață? Să spăl, să calc, să duc gunoiul, să strâng după Luca, după tine și după pisică, să merg la plimbare la mall ca să-mi cumperi tu un parfum de firmă sau o geantă de fițe, să-mi spăl creierul cu Lady Gaga, Disney Channel și Naruto, să cuantific totul, să nu fac niciun gest necalculat?

- Ar trebui să fii mândră că reușești să faci atâtea! Îmi pare rău, iubito, că în ultimul timp nu prea te-am ajutat, dar fac tot posibilul să nu mai fie așa.

- „Tehnica sacrificiilor și a eforturilor supraumane”... „Faci tot posibilul”, cum spui tu la birou. Nu-mi mai vorbi în jargonul ăsta corporatist de doi lei! Hm, se pare că pentru ”stăpâna” chiar făceai, dar pentru noi...

Radu se ridică de pe canapea și încercă să o îmbrățișeze, dar Laura țâșni de pe scaun și se mută pe canapeaua proaspăt eliberată. Radu vru să se ducă spre ea, dar se temu să nu fie respins și rămase pe scaun. Laura îi aruncă o privire suspicioasă.

- Radu, lași păr pe scaun, se alarmă ea.

- O să curăț cu rollerul de scame, iartă-mă, iubito.

- TU o să cureți. Pisica a stat lipită de curul tău gol, nu de al meu. Apropo, ești sigur că mai avem roller?

- Dacă nu mai e, cumpăr mâine unul.

- Nu unul, trei, să fie de rezervă. Bine, să revenim la ce vorbeam. M-ai întrebat ce schimbare mi-aș dori. Ei bine, vreau să fac ceva mai util, zise Laura cu glas înăbușit. Să-ți spun drept, acum mă simt groaznic. A fost arestat Adi, știi, colegul meu... Acum... câteva zile.

- Adi... cum?! Ce s-a-ntâmplat?

- Știi ce făcuse? Downloadase o melodie CGS și o uploadase ca fundal muzical al unui spot pe youtube. Iar eu, pur și simplu, am stat și m-am uitat, n-am făcut nimic. Îmi vine să intru în pământ de rușine, șopti Laura, lăsând ochii în jos, cu obrajii arzând.

- Și ce vroiai să faci? Să te bați cu mascații? Să le faci un jutsu ca Naruto?

- Nu știu, Radu, dar nu e de râs. Tu pe toate le iei la mișto. Lucrurile se agravează, iar noi stăm deoparte. Nu cred că e bine așa.

- Dar ce putere ai tu, Laura?!

- Puterea de a da jos sloganul ”Proletari din toate țările, uniți-vă!” din fața prăvăliei mele. ”Puterea celor fără de putere”, cum spunea Havel. Asta e puterea mea. Voi scoate plăcuța cu sloganul și, astfel, voi înceta să confirm sistemul. M-am săturat de minciună. Totul e fals în viața mea. Nu mă voi refugia în eforturi disperate de a-mi salva libertatea interioară, atât cât e ea, ci voi acționa. Voi avea curajul să fiu altfel și să fac lucruri diferite. Nu mai vreau să mă conformez. Voi crea o altă realitate. Una alternativă. Cred că trebuie să ne implicăm. Uite ce vreau: vreau

să mă înscriu într-o mișcare pentru drepturi... civile și politice, vorbi Laura ceva mai tare și mai clar, dar cu ochii plecați.

Radu își trase scaunul ceva mai aproape de Laura, intrând în zona ei personală, dar ferindu-se să pătrundă în spațiul ei intim. O privi lung, zâmbind ușor neîncrezător. Ea simți că se înroșește din nou, dar de data asta îi înfruntă privirea.

- Ce mișcare? întrebă el, ridicând din sprâncene.

- Ai văzut cum au evoluat lucrurile în ultimii ani, doar ești sociolog. Fumătorii și supraponderalii nu mai au acces la servicii medicale. Adică marea majoritate... că ori sunt fumători, ori sunt supraponderali... Ce economie pe vremuri de criză! Ai fost în ultimul an la doctor? îl provocă Laura.

- Nu, iubito. Am avut doar o vizită a doctorilor de la medicina muncii la birou: un control de rutină - oftalmologic și... tensiunea. Era la sfârșitul proiectului cu ”stăpâna”, nici nu vreau să-mi aduc aminte. Ei, legat de serviciile medicale, poate, dacă plătim mai mult și sunt doctori mai de treabă, reușim să mergem la o consultație și să ne facem analize...

- Poate cu șpăgi ca înainte! Poate, poate... Ce, astea sunt soluții? Eu îți spun ce prevede legea. Tu cunoști mai bine ca mine politicile și reglementările în sfera sănătății, ai avut și proiecte, ați testat diverse soluții... Și dacă ar fi numai asta! continuă Laura, țintindu-l cu ochii ei negri, scânteietori. Telefoanele ascultate, internetul monitorizat și cenzurat de corporații în colaborare cu guvernul! Orice mail de pe adresa personală, nu de office, e accesat de jde mii de companii și, totodată, de autorități. Orice transfer bancar, orice plată cu cardul, orice postare pe rețelele de socializare, orice spot pe youtube. De fapt, ce mai e personal?

- Toată lumea vrea ca totul să fie public. Se pare că nu mai avem nimic de ascuns. Totul la vedere. La TV sau online. Cine mai vrea intimitate?

- Eu. Te rog nu mai generaliza, că divorțăm! Au început cu SOPA, PIPA, ACTA, CISPA, Legea „Big Brother”, programul PRISM de monitorizare, proiectul Comisiei pentru Furtul Proprietății Intelectuale de blocare prin viruși de tip *malwares* a



calculatoarelor care conțin documente piratate etc. A venit apoi acordul ACSPA și sistemul CGSS care detectează orice produs neoriginal, blochează computerele și chiar șterge documentele - originale sau nu, poți să fi sigur? Nu poți accesa netul fără să ai instalat acest soft. Nici măcar nu poți deschide computerul. Mai mult, a fost reinventat delictul de opinie! Nu doar că nu mai poți să downloadezi și că nu mai găsești de cumpărat online decât rahaturi gen Lady Gaga, ci și nu mai poți să scrii nimic pe mail, pe Facebook, pe Twitter sau pe blog împotriva corporațiilor sau a partidelor parlamentare. Dacă o faci, ești amendat și / sau arestat, sub pretextul atacurilor cibernetice sau al procurării / utilizării de conținut piratat. Toți suntem suspecti. Și de la suspect la vinovat e un pas mic. Ți se pare că asta mai e democrație?

- Au fost alegeri libere. Poate că nu s-a denaturat situația așa mult, încă nu putem vorbi de dictatură. Poate, cel mult, niște derapaje...

- Au FOST alegeri libere. Cine zice că or să mai fie? O să vedem la toamnă. Hm, nici măcar libertatea de expresie nu mai există, darămite cea de asociere. Toate fundațiile și asociațiile sunt aservite politic. Iar dreptul de asociere a fost și el încălcat prin faptul că nu mai pot fi lansate petiții online sau offline decât într-un cadru reglementat legal: doar de fundații care sunt foarte politizate, repet, și cu acordul autorităților. Și aici punctez: trebuie să facem ceva. Iar acțiunile de protest nu sunt individuale, eu nu cred în luptătorii solitari, așa că mă voi înscrie într-o mișcare ca să fiu mai eficientă.

- De ce nu te înscrii într-un partid ca să schimbi lumea din interior?

- M-ar perverti sau m-ar sufoca. E o lume coruptă și clientelară de baroni mafioți, ce să caut eu acolo?

- De ce nu intri într-un ONG, dacă tot vrei să faci ceva?

- Sunt toate afiliate politic, ți-am mai zis. Nu mai am încredere în nimeni și nimic. Mișcarea asta e, poate, mai curată și mai responsabilă. L-am cunoscut pe șeful ei la petrecerea de Crăciun a firmei. E fratele unei colege, prietenă bună de-a mea.

La prima vedere, mi s-a părut un tip extraordinar, inteligent, vizionar, cu spirit de sacrificiu. Lasă impresia că trăiește doar ca să dea viață ideilor nobile. Mi-a inspirat ceva încredere sau, hai să zic, nu mi-a dat atâtea motive de suspiciune, așa că o să-l contactez, măcar să văd despre ce e vorba.

Radu își trase scaunul un pic mai aproape de canapea. Laura se gândi să se mute în colțul celălalt al canapelei, dar asta i-ar fi dat ghes lui Radu să se așeze în colțul eliberat de ea, așa că până la urmă rămase pe loc. Își ridică genunchii la piept și-i cuprinse cu brațele. Poziția asta îi oferea mai multă protecție.

- Pe tipu' ăsta nobil și inteligent să-l ratezi tu? zise Radu pe un ton buclucaș, făcându-i cu ochiul. Și cum se întâmplă să ai încredere tocmai în el? Ai zis că nu ai încredere în nimeni.

- Radu, nu fii gelos și invidios, ești ridicol! Dacă mai zici ceva, divorț- încep Laura, dar se opri singură și izbucni în râs. De câte milioane de ori am zis că divorțez? Mă interesează doar ideile lui, nu el ca bărbat.

- Fac pariu că ți-ar fi plăcut să am și eu stofă de erou. Măcar „Radu mami” să fi fost! Dar, din păcate, în primul rând, sunt prea sceptic și, în al doilea rând, mi-e frică. Chiar și pentru tine. Ori pentru Luca. Ție nu?

- Bravo, Radu, ești un sceptic care crede în dragoste și face zeci de declarații pe zi!

- „*Nobody's perfect*”!

- Nu prea cred că ești un sceptic adevărat. Iar în ce privește frica... Nu o ignor. Și mie mi-e teamă. Și pentru mine, și pentru tine, și pentru Luca. Mai puțin pentru mama...

- Pentru mă-ta nu mi-e teamă nici mie! Aș da orice să văd ceva care să o îngrozească, până acum n-am observat. Doar ea îi înspăimântă pe toți. Ei, poate că se sperie de ea însăși.

- E normal, fiecare trebuie să se teamă în primul rând de el însuși. Să ne fie mai frică de noi înșine decât de ce ni s-ar putea întâmpla. Radu, trebuie să luptăm cu frica. Mai știi ce spunea Steinhardt: curajul fizic în fața morții este fundamentul dreptului constituțional? Curajul e la baza drepturilor noastre. Garanția

libertății. Curajul îl definea și pe Iisus. Eu una nu știu dacă îmi pot învinge frica, dar vreau să lupt cu ea.

- Dar oare merită lupta asta interioară și toate eforturile astea disperate?

- Dacă vroiam să fiu rea, ziceam și eu: proiectele tale merită? Acum nici două luni, era să mori la birou pentru ele. Nu pot promite că merită, eu vreau doar să încerc.

- Eu mi-am pus la bătaie sănătatea, poate și viața mea, dar nu pe-a altora. Și, dacă am făcut eforturi până la limita absurdului și a nebuniei, până la urmă am făcut-o nu atât din datorie, simțul responsabilității, orgoliu profesional sau dorința de a finaliza un proiect, cât mai ales pentru voi. Hai să fim serioși! De ce nu mi-am dat demisia, deși am repetat replica de adio cu Luca, la oglindă, până la epuizare? Crezi că am scăpat de greu? Și acum e o perioadă infernală la job. Și s-ar putea să fie tot mai rău.

- Cum adică ți-ai riscat numai viața ta? Ce, viața ta e separată de a noastră? Nu există conexiuni? Iar demisia nu ți-ai dat-o pentru că, trecând peste acest proiect cu care ne-ai terorizat și pe noi, ție îți place ce faci. Nu ți-e greu să continui. Ai avut de înghițit doar căcatul ăla de proiect. Pe când eu mă îndop cu căcat în fiecare zi. Și nu-mi reproșa că eu vreau să fac ceva din rațiuni egoiste, ca să am motive să-mi umflu ego-ul strivit de căcat! Vreau să-l eliberez, într-adevăr, dar atât. Nu vreau să fac din el o păpușă gonflabilă! Chiar vreau să fac ceva pentru oameni. Printre ei, sunteți și voi, desigur.

- Lucrurile astea pentru oameni la modul general sunt, de obicei, găunoase și fără finalitate. Mai era în Dostoievski, nu mai știu exact în ce roman, un personaj care iubea oamenii la modul general, dar în particular nu putea să-i sufere.

- Mulțumesc, Radu, personajul ăla era chiar modelul meu.

- Scuză-mă, Laura, dacă te-am jignit! Poate că am și eu o gândire viciată. Am urmat o facultate cam cinică: am învățat mai frecvent cât de răi, proști, violenți, perversi sau manipulatori sunt oamenii. Întotdeauna pun răul în față.

- Hai să vorbesc în termenii tăi ca să înțelegi. Țsta e proiectul meu. Lasă-mă să mă implic așa cum faci și tu cu proiectele tale. Lasă-mă să investesc în el o parte, da, numai o parte din viața mea! Lasă-mă să-mi urmez calea, chiar dacă o să mă rătăcesc în labirint și o să mă mănânce Minotaurul... din parcare de la mall sau de unde o fi! Lasă-mă să greșesc și iartă-mă anticipat, dacă ești mai bun!

Laura se dădu jos de pe canapea și-l îmbrățișă scurt pe Radu, bătându-l ușor pe spate. Îi mângâie părul șaten-auriu ușor ondulat, cu doar câteva fire albe, se jucă cu câteva şuvițe și-l sărută apoi pe obraz. Radu îi luă mâna într-a sa și o sărută apăsat. Vru s-o cuprindă și el în brațele lui, dar Laura se smulse și se așeză înapoi pe canapea.

- Da, ai dreptate cu mofturile mele de eroină. De când eram mică, visam să fiu o eroină: o fecioară sacrificată zeilor care, eventual, devine ea însăși o divinitate, Ioana D'Arc sau, pe meleagurile noastre, Ecaterina Teodoroiu. Astea erau exemplele disponibile în copilărie. Mai târziu, în adolescență, m-au inspirat, dintre femei, Ana Blandiana și Monica Lovinescu. Niște luptătoare. Mi-ar fi plăcut să mă molipsesc de energia și entuziasmul lor în lupta anti-comunism. Visam mereu la o moarte frumoasă, eroică. Cât mi-aș fi dorit să mor într-un război sau într-o revoluție! Știu că toate revoluțiile se fură, dar... Ce n-aș fi dat să fi murit împușcată la Revoluția din Decembrie '89, chiar dacă eram și eu o victimă absurdă a loviturii de stat iliesciste și a diversiunilor machiavelice de preluare a controlului politic! zise Laura, roșie în obraji și aruncând flăcări din priviri.

- Laura, m-ai înnebunit! răspunse Radu, încruntându-se ușor. Credeam că a trecut vremea fecioarelor sacrificate zeilor... Și, scuză-mă, mie practica asta nu mi se pare deloc eroică și nobilă, ci de-a dreptul abuzivă, dezgustătoare și oribilă. Și de ce vorbești numai de moarte? Viața nu te inspiră?

- Viața nu are sens decât în anumite condiții.
- Ce condiții?
- Atâta timp cât ești uman.

- Ce înseamnă "uman"? Te rog să operaționalizezi conceptul.  
- Sincer, ești uman cât timp  $2+2$  fac 4, ca-n Orwell, în "1984".  
Cât te porți cu bun simț. Cât aplici logica normalității, și nu pe cea a absurdului. De exemplu, arestarea lui Adi intră în logica absurdului. Mai simplu spus, e ceva de căcat ce n-ar trebui să-nghițim. Și dacă nu-nghițim, asta înseamnă că rămânem umani. Așa viața capătă sens.

- Asta înseamnă un sens, doar unul. Mai sunt și multe alte sensuri. Fiecare poate avea propriul sens sau chiar mai multe sensuri. Asta numai la nivel personal, subiectiv. Ce să mai vorbim la nivel suprapersonal, comunitar, intersubiectiv... Nici nu cred că  $2+2$  fac 4 întotdeauna. Pot da oricât. Uite, căsătoria copiilor, pentru noi ceva strigător la cer din perspectiva " $2+2=4$ ", e acceptată și promovată în multe alte culturi. Chiar și la noi, la țigani.

- Radu, indiferent de relativismul tău, din perspectiva propriei tale culturi, în timpul proiectului ăla nenorocit al tău, ai suferit mult dintr-o problemă de tip " $2+2$ ".

Radu simți că i se pune un nod în gât, bău o gură de bere și-și aprinse o altă țigară. Laura nu îi zise nimic.

- Și de ce ne trebuie neapărat un sens? întrebă el.

- Pentru că altminteri ajungi ca mine. Un Zombie, acționat cu telecomanda sau mișcându-te din inerție. Te învârtești la nesfârșit într-un cerc de foc. Fierbinte ca Gheena. Asfixiant. Amețești, cazi, îți ștergi transpirația și lacrimile grele ca ghiulelele care îți lasă cratere în obraji, te ridici și continui până te prăbușești din nou.

- Nu putem trăi o viață absurdă? De Sisif? Nu spunea Camus că viața lui Sisif încetează să mai fie absurdă în momentul în care o investim cu sens? Dacă eu, Sisif, dau sens mișcării la nesfârșit a bolovanului, înseamnă că am anulat absurdul. Am dat sens, astfel, vieții mele infernale. Sunt fericit.

- Radu, uită-n jurul tău și spune-mi câți Sisifi fericiți ai văzut!

Radu tăcu și trase adânc din țigară. Fața i se întunecă, buzele și mâinile îi tremurau. Câte eforturi și sacrificii fără limite...

”Tehnica sacrificiilor și a eforturilor supraumane”, dusă la absurd. Nu îmi doream decât să avansez un pic. Un mic pas înainte. Un procent, o etichetă în grafic, un cuvânt, o virgulă, un punct. Dar totul se făcea praf într-o clipă, la un simplu gest al ”stăpânei” și nimeni nu mă asculta. Singur pe cruce! Singur cu bolovanul la deal. Fericit, da.

- Sau poate ești *TU* un Sisif fericit..., continuă Laura, cu un zâmbet amar. Radu, mie toată povestea asta îmi sună a mușamalizare, autoiluzionare, masochism extrem și dezumanizare. E tot o problemă de tip ”2+2”. Cel mult, Sisif e fericit pentru că i-a înfruntat pe ”stăpâni”, pe zei. L-a păcălit pe Zeus (divulgându-i lui Asope secretul răpirii Aeginei), pe Thanatos, zeul morții (înlănțuindu-l în Tartar cu lanțurile destinate lui însuși), pe Hades prin întreruperea jertfelor către el și refuzul de a-i fi îngropat trupul conform datinilor.

- Vai de mine, câte a făcut și Sisif ăsta! Cred că și-a cam meritat pedeapsa. Și, din câte îmi aduc aminte, Sisif era el însuși un ”stăpân”, un tiran lacom și avar care-și omora până și oaspeții de la palat și care conducea cu o mână de fier.

- Sisif nu a fost pedepsit pentru că era ”stăpân” pe pământ, în cetatea lui, ci pentru că i-a înfruntat pe zei. Asta o știa și el. Sigur, avea un ego hipertrofiat, rivaliza cu zeii. Însă pedeapsa lui o avem și noi, cei din ziua de azi. Să nu zic toți, marea majoritate. Noi de ce suntem pedepsiți?

- Poate că ai dreptate, iubito. Noi suntem Sisifi pedepsiți fără să știm măcar de ce. Aș zice că e chiar ”mai bine” decât pe vremea lui Sisif din mitologie. Ți-a măcar știa de ce. Atunci, da, exista un sens. Dar acum nu. Și nici n-o să fie. Așa că mai bine proiectez propriul meu sens, fie și pur subiectiv, fragil și volatil, asupra chinului meu: poate că o să mă împac cu soarta mea. Măcar pentru cinci minute.

- Nu, Radu. Nu poți așa. Propriul tău sens nu are nicio putere. E doar o iluzie care se va face și ea praf și pulbere la următoarea întâlnire cu Big Brother. Vei fi strivit. Nu vrei să recunoști că ai nevoie de sens. Sens, nu sensuri. Unul deasupra ta. Pe cât de

simplic, pe atât de greu de aplicat. De tip ”2+2=4”. Prea mult orgoliu, autocentrare, indiferență față de ce-i în jur, autoprotecție, teama de a părăsi sfera de confort, vorba vine confort, de a sparge placenta asta otrăvită și de a ieși la lumină, fie și cu riscul de a orbi. Poate că ne e teamă să ne smerim... Să ne recunoaștem vulnerabilitatea... Să îngenunchiem și să ne rugăm. Și apoi să aruncăm bolovanul.

- Mi s-au rupt blugii de cât m-am târât în genunchi, crede-mă. Nu era așa modelul blugilor mei. Poate că acum sunt mai pe trend. Mă dor genunchii și am rămas înțepenit. Să mai îngenunchiez o dată? Încă o dată?! Să îngenunchiez și să mă rog să am putere să arunc bolovanul?! În ”stăpânii” mei?

- Nu, Radu, nu vreau să aruncăm bolovanul în ”stăpânii” noștri. Nu cred în paradigma asta: ”stăpâni *versus* sclavi”. Nu vreau să moară ”stăpânii”, să ajung eu ”stăpână”, dar nici ”sclavă” nu mai sunt dispusă să fiu. Nu vreau decât să mă rog să am putere să fac asta: să abandonez bolovanul.

- Să ne rugăm cui? Cine ne aude? Poate bolovanului: să pară mai ușor și mai prietenos. Să ne lase măcar să luăm o pauză de bere, pizza sau țigară.

- Vezi, iar arunci totul în derizoriu. Eu nu cred că poți să ai garanția sensului, nici să-ți iasă corect ”2+2=4” fără o instanță superioară, supraumană.

- Eu sper că oamenii au suficiente resurse în ei înșiși să calculeze corect ”2+2”, fiecare în interiorul propriei sale culturi, fără să recurgă la ceva din exterior. Mai lasă vrăjeala mistică sau metafizică. Sensul vine de la noi, oamenii, nu din forme abstracte, universalii platonice ori din cer.

- Și totuși eu nu cred că putem calcula corect ”2+2=4” singuri, fără Dumnezeu. De unde știm sigur cât dau? Cine ne dă certitudinea? Cine ne susține în efortul nostru de a calcula, măcar văzând ce facem atunci când alții nu observă nimic? Chiar dacă murim.

- Dar de ce vorbești numai de moarte?

- În perspectiva morții, viața capătă mai mult sens. Ne bucurăm de viață mai mult pentru că știm că o să murim. Trăim viața chiar mai intens când suntem aproape de moarte. Și ar trebui să ne pregătim permanent pentru ea. La urma urmei, că tot mă întrebai mai înainte, asta e finalitatea.

- Nu, eu nu privesc viața ca pe un drum cu o anumită finalitate - moartea, cum zici tu. Vezi, iar ai tendința să ordonezi, să sistematizezi, să dai un sens lucrurilor întâmplătoare și să construiești structuri complicate. Pentru mine e doar o selecție aleatoare de evenimente, un vârtej al contingențelor. Eu am o viziune mai fragmentară și mai haotică asupra vieții, dar am impresia că sunt mai fericit sau, hai să zicem, mai puțin frustrat. O văd ca pe o succesiune de clipe mai vesele sau mai triste. Încerc să mi le amintesc mai des pe alea vesele. Dar le gust pe toate, dulci sau amare. Trăiesc mai simplu, în prezent și nu aștept nimic.

- Nu te cred. Cu proiectele tale nu ești așa, ești chiar la polul opus.

- Ceea ce înseamnă că nu mă identific complet cu jobul. Nu mă reduc la job.

- Cu proiectul ăla de acum două luni și ceva nu mi-ai demonstrat deloc asta. Nici cu altele. Am văzut că tu crezi în proiectele tale și că nu te lași până nu le duci la bun sfârșit. Eu, la rândul meu, am nevoie de un proiect cu care să mă identific și în care să cred.

- Dacă tu vrei asta, n-ai decât să mergi pe calea ta. Sper că nu te duce în gura Minotaurului. Apropo, mișcarea asta e clandestină?

- Da, dar bine organizată și inteligent camuflată.

- La fel de anonimă ca „Anonymous”? zise Radu, temându-se puțin să n-o supere pe Laura și să declanșeze o serie de amenințări cu divorțul.

- La fel de anonimă ca tine! Oricum, trebuie să ne asumăm riscuri, altfel n-am mai face nimic! Sigur, orice acțiune e potențial letală și invariabil ridicolă. Îmi stă pe limbă să spun că voi,



bărbații, sunteți atât de negativiști încât adeseori „înghețați în proiect”, evitați să acționați, preferați să rămâneți în zona voastră de confort, dar ai să mă acuzi iar că vorbesc stereotipic. Ce să mă mai mir de reacțiile lui Luca? Bine, mai sunt și excepții.

- Ca bărbatul ideal...ist?

Laura își mușcă buzele ca să nu spună ceva legat de divorț, dar Radu nu mai putea fi oprit. Se legăna cu scaunul, amenințând să-l rupă. Deodată, își duse mâna la frunte și se scărpină ușor. Chipul i se întunecă pentru o clipă. Apoi își încrucișă brațele și zise încet și apăsător:

- Dacă e o mișcare teroristă, te-ai gândit? Cum ar putea apăra o mișcare teroristă drepturile omului și democrația? Ar încălca și ar nega însăși esența democrației și a statului de drept.

- Radu, ești paranoic, exagerezi! Nu degeaba-ți spun ”Ilana cea Sufocantă și Paranoică”. Nu știu detalii acum, o să mă mai informez. Tot ce ți-am zis a fost că tipu’ mi-a inspirat cât de cât încredere și că o să-l contactez. Crezi că personal mă voi implica în acțiuni teroriste?! Dacă e așa, o să te rog pe tine să vii să detonezi explozibilii.

- Iubito, dacă asta e noua ta strategie de divorț, să știi că mai ai un pic și mă convingi.

Fără să-și pună nimic pe el, Radu se ridică de pe scaun și ieși din cameră. Reveni în câteva minute cu un pahar de vin și își aprinse o nouă țigară.

- Radu, fumezi la mine în cameră! Se fumează numai la bucătărie! După ce că umbli în curu’ gol prin casă și că mi-ai umplut scaunul de păr, acum scuturi și scrum pe el, se răsti Laura, aruncând săgeți de gheață din priviri.

Radu continuă să fumeze, în tăcere, fără să o bage în seamă. Laura rămase ghemuită în colțul canapelei, cu genunchii strânși la piept, tremurând.

- Radu, am nevoie de susținere, nu de scepticism, frică și ridiculizare!

## VIII. La MRTLAS: autoexilul în "Pădurea fără rost"

Laura apăsă butonul de interfon și formă „013”. Un sunet metalic strident bubui din interfon. Aproape la fel de prietenos ca alarma lui Radu cu Inna, "Sun is up"... Oare cât o să dureze? În cele din urmă, după câteva minute de așteptare, un glas aspru și iritat de femeie îi răspunse:

- Nu mai suna! E deschis.

Laura apăsă pe clanță, dar ușa nu se deschise. Apăsă apoi cât putu de tare, împingând ușa. Încercă și să ridice puțin ușa și să apese pe clanță, dar toate eforturile fură zadarnice. Zgâlțâi ușa, dar nimic nu se întâmplă. Sună din nou la interfon.

- E deschis! zberă femeia. Intră!

- Îmi pare rău, nu pot să deschid ușa.

- Hai că vin eu, îmi strici ușa, proasto. Așteaptă.

Peste două minute, apărură la ușa o femeie osoasă, cu părul grizonat zburlit, ochi înguști și cenușii, fața uscată și ridată. Purta un tricou albastru decolorat, un short înflorat și papuci de casă un pic cam scâlciți. Femeia avea o expresie de dezgust întipărită pe față și tremura de enervare. Lângă ea se afla Răzvan, șeful mișcării. Răzvan nu părea deloc afectat de agitația ei, dimpotrivă, arăta calm și maiestuos.

- Bună ziua, am venit să mă înscriu în mișcarea de rezistență, zise Laura, fără nicio ezitare.

- Ah, iubire, cum dracu' vin la noi toți ciumații, handicapații și oligofrenii? Ai văzut, nu poate nici să deschidă ușa! zise printre dinți femeia, agățându-se de brațul lui Răzvan, fără să se ascundă de Laura, dar fără să-i arunce măcar o privire.

- Eu sunt Laura, întinse ea mâna, dar femeia sări de parcă ar fi fost electrocutată.

- Salutare, Laura. Ea e soția mea, Andra, o recomandă Răzvan Laurei.

Andra continua să-și țină mâinile la spate, refuzând orice contact.

- Noi doi ne cunoaștem de la petrecerea de Crăciun a firmei ei. Sor-mea și ea sunt colege. Din câte știu de la sor-mea, Laura e o fată de treabă, îi explică Răzvan Andrei.

- Îmi pare bine, zise Laura. Aș dori să mă înscriu la voi.

- Uită-te la tine, că nu ești în stare nici să deschizi ușa! Ce să cauți în mișcarea de rezistență? E exclus! strigă Andra, tremurând de furie și de scârbă.

- Vă rog mult, îmi doresc enorm să fac parte din mișcare! spuse Laura cu entuziasm. O să fac tot ce spuneți voi. Mă antrenez, poate voi reuși să fac față exigențelor.

- „Poate”... Aici nu vorbim cu „poate”, trebuie să fim siguri, rânji Andra, micșorându-și și mai mult ochii cenușii și uitându-se la Laura pe sub sprâncene.

- Voi face în așa fel încât să fiu la înălțime și să mă fac utilă, promise Laura, privindu-i pe cei doi cu ochi de foc.

- Da, da, da... Nu se poate! Ieși afară! zbieră Andra. Și nu mă mai bate la cap că mă enervezi!

- Nu vreau să plec!

- După ce că e proastă, mai e și încăpățânată, se plânse Andra lui Răzvan.

Laura își îndreptă ținuta și îi privi pe Andra și pe Răzvan în ochi, zâmbind.

- Așa e, nu vreau să plec! vorbi Laura ferm, dar fără să ridice tonul.

- Honney, las-o să încerce! Avem nevoie de voluntari, interveni Răzvan.

- Nu vreau! Nu face față, o s-o dăm în bară. ripostă Andra.

- Andra, te rog! Facem o probă. Hai, Laura, sus, să vorbești cu Andra, hotărî Răzvan.

- Iei decizii pripite și neinspirate, comentă Andra, mușcându-și buzele vineții.

Răzvan le luă pe ambele de braț și urcă scările. Intrară într-o cameră întunecată, mobilată auster, doar cu un birou, un calculator și un scaun.

- Vă las să vorbiți, fetelor! zise Răzvan și închise ușa.

Andra îi făcu semn Laurei să ia loc pe scaun, la birou, dar ea rămase în picioare.

- Laura, mai întâi nu e mișcarea de rezistență, ci Mișcarea de Rezistență la Teroare și Luptă Anti-Sistem, adică MRTLAS, ca să știi cui aparții, că doar nu ne confundăm cu Mișcarea de Rezistență la Teroare și Luptă Anti-Sex, chiar dacă avem aceleași inițiale.

- OK, o să țin minte. MRTLAS, cu „Sistem”, nu cu „Sex”, repetă Laura.

- Vorbești prea mult. Nu mai comenta! Dacă te accept, în fiecare lună vei plăti cotizația de 100 de lei.

- OK.

- Și participi la toate trainingurile și evenimentele.

- OK.

- Trei reguli sunt de bază: 1. Asculți orice ordin de la mine, chiar cu prețul vieții tale, fără să comentezi. 2. Nu te plângi niciodată 3. Nu-ți pierzi controlul. De exemplu, eu îți zic acum: „Laura, deschide ușa”.

Laura se ridică și încercă să se conformeze. Apăsă clanța o dată, de două ori, de trei, de patru, zgudui ușa, dar nu reuși să o deschidă. Urechile îi vâjâiau, iar stropi mari de transpirație i se prelingeau pe frunte.

- Îmi strici ușa, proasto! Ți-am zis că nu ești în stare nici să deschizi ușa.

- Îmi pare rău, deschide-o tu, să văd cum funcționează! o rugă Laura.

- Cum să funcționeze? Apeși pe clanță, proasto! se enervă Andra.

- Te rog, arată-mi tu!

Schițând o grimasă de dezgust, scuturând din cap, cu aerul că se aștepta la aceste rezultate dezastruoase, Andra se ridică și ea,

apăsă pe clanță o dată, de două ori, de trei ori, dar ușa nu se deschise.

- Iubire, ce se întâmplă? Ai încuiat tu? strigă Andra, zgâlțâind ușa tot mai agitată.

- Sigur că da, Honney. Nu faceți training? răspunse Răzvan.

Andra îi făcu semn Laurei să se așeze la birou. Dar ea nu luă loc, ci se învârti de paisprezece ori în jurul biroului, trăgându-se când de păr, când de cerceul din urechea dreaptă, fără să zică nimic. Laura, ca o contabilă adevărată, ținu evidența turelor, fără să-i scape nimic.

- Tu ce știi să faci? întrebă Andra brusc, cam abstract, punând-o în încurcătură pe Laura.

- V-am trimis CV-ul la adresa de office, bâigui ea. Nu știu dacă v-ați uitat pe el. Vrei să-ți povestesc despre mine ca la un interviu?

- Nu mă interesează. Nu suntem la HR-ul unei multinaționale. Nu dau doi bani pe stereotipurile alea și pe tehnicile alea de persuasiune. Și grăbește-te, proasto! Dacă pierd cinci secunde din episodul nou din "Suleyman Magnificul", te omor, numai tu ești de vină!

Laura nu mai știa ce să spună. Ridică din umeri și tăcu, lăsând ochii în jos, dar Andra, după ce mai făcu opt ture de birou, reveni în forță:

- Știi arte marțiale? se interesă ea pe un ton tăios, continuând să se învârtească în jurul biroului.

- Nu.

- Joci jocuri de strategie pe PSP sau la calculator? Măcar șah?

- Nu.

- Faci yoga sau Pilates?

- Nu.

- Te pricepi la explozibili?

- Nu.

- Ai fost cercetaș măcar?

- Nu.

- Ce lucrezi?

- Sunt contabilă.
- OK, ne poți ajuta cu bugetul, balanțele lunare și bilanțurile trimestriale, semestriale și anuale.
- Ai copii? Soț?
- Da, un băiat de aproape 10 ani și un soț.
- Asta e nu e așa de bine, îți mănâncă mult timp și s-ar putea să ne trădezi pe noi pentru ei.
- Prefer să mor decât să vă trădez, zise Laura, conștientizând tonul patetic și înroșindu-se.
- Nu fii așa de sigură! Și, dacă ai să-ți vezi copilul torturat, ce, n-o să ne trădezi?
- Nu știu, e greu, sper că nu, spuse Laura, tot mai aprinsă la față și ștergându-și stropii de transpirație de pe frunte cu podul palmei. Brâncoveanu nu a trădat creștinismul nici când au fost decapitați fiii lui. A acceptat martirajul pentru întreaga familie. Ai niște apă plată, te rog?
- Să-l văd pe Luca torturat? Ce prostie mai e și asta? Nici nu pot, de fapt, să concep așa ceva. Și, dacă, totuși, s-ar întâmpla? Nu mai înțeleg nimic, m-a amețit Andra. Mi s-au uscat buzele, mi-e sete. Un pic de apă! 27, 28, 29 sau am pierdut deja șirul turelor?
- Andra se opri pentru o clipă, suficient cât să-i arunce o privire ucigătoare.
- Lasă-mă cu exemplele astea! Oamenii ăia aveau credință tare! Voi în ce mai credeți acum?! În Lady Gaga?! Dar, să continuăm. Ești familiară cu Facebook și Twitter?
- Nu am cont de Twitter, dar am de Facebook. Bine, l-am folosit mai mult pentru a trimite felicitări de sărbători.
- Facebook-ul îl vei folosi pentru a transmite mesajele NOASTRE și atât. Vei lua parte la campaniile NOASTRE și atât. Vei iniția și populariza cauzele NOASTRE. Clar?
- Sper că da.
- Câți prieteni ai pe Facebook?
- 60 și ceva.

- Ah, ce dezastru! Trebuie să ai minim 10.000! Până săptămâna viitoare să ai măcar 1000. Și să-ți faci cont de Twitter și prieteni și-acolo.

- Probabil că nu știu să fac foarte multe, dar vreau să învăț. Putem începe chiar acum trainingul. N-ai niște apă plată? Te-am întrebat și mai devreme.

- O să începem imediat trainingul. Senzații tari pe gratis. Deocamdată.

- Poftim?

Nu primi niciun răspuns. Andra continua să se învârtă în jurul biroului, fără să-i arunce măcar o privire. Deși avea aceeași stare febrilă și pierduse șirul turelor, Laura se simțea la fel de decisă ca mai înainte. Nimic nu se schimbase. Vroia să meargă mai departe cu orice preț. Își îndreptă spatele și capul. Sâni îi tresăltau ritmic, iar ochii îi scăpărau. Spera ca Andra să-și intersecteze privirea cu a ei, pentru ca să-i demonstreze voința ei de nezdruncinat. Dar nu avu norocul ăsta.

Deodată, Andra se opri, se așeză cu fundul pe birou, cu spatele la Laura, își aprinse o țigară și se lăsă învăluită în rotocoale de fum.

- Începem trainingul. Ridică-ți mâneca de la bluză și dă-mi mâna ta.

- Care mână? zise Laura, încercându-se ușor.

- Care vrei tu.

Laura o ascultă. Andra ridică și mai mult mâneca și apoi stinse țigara, dintr-o mișcare, pe mâna stângă a Laurei. Aceasta țipă, iar mâna îi zvâcni puternic.

- Hei, regula a doua! Ce-am spus eu? „Să nu te plângi!”

- Bine, Andra, dar nu m-am plâns verbal, am scos doar un țipăt, protestă Laura.

- Nu se poate, nu se acceptă. Nu trebuie să te plângi nici verbal, nici nonverbal! contraatacă Andra.

- Ba nu ai zis că nu e voie să mă plâng nonverbal.

- Iubire! strigă Andra. Iubire! Avem o dilemă conceptuală. Are voie să se plângă nonverbal sau nu trebuie să se plângă atât verbal, cât și nonverbal?

- Las-o să se plângă nonverbal, se auzi Răzvan de la ușă. Vrei să ne plece toți voluntarii?!

- Bine, ai voie să te plângi nonverbal. Să încercăm acum din nou. Dă-mi mâna cealaltă și ridică-ți mâneca. Încearcă acum să nu mai țipi și să nu mai te zbați.

E doar un test, calmează-te, Laura. Respiră! Inspiră, expiră! Inspiră, expiră! Andra își aprinse o țigară nouă, trase trei fumuri din ea și apoi o stinse pe mâna cealaltă, iar Laura, strânse din dinți, nu scoase niciun sunet, ci avu doar un ușor spasm.

- Un pic mai bine. Mergem mai departe. Dezbracă-te.

- Poftim?

- Da, ai auzit bine. Sau nu ascuți ordinul, te plângi verbal și-ți pierzi controlul? Dezbracă-te, se răsti Andra, aruncând săgeți de gheață din priviri.

Laura tresări la fel de tare ca la prima țigară stinsă pe mâna stângă. Ce legătură are asta cu trainingul? În plus, nu înțeleg de ce trebuie să mă dezbrac în fața unei femei. Dacă m-ar fi văzut un bărbat era parcă mai OK. Poate Răzvan în persoană... Dar o femeie... Și... nu mai am 20 de ani de vreo 20 de ani și mi-e rușine. Nu sunt grasă, dar puțină celulită, vergeturi, sânii un pic căzuți... Poate că totuși am eu prea multe prejudecăți și complexe. Trebuie să mi le depășesc. La urma urmei, e doar un test, nimic mai mult.

Deși nu avea niciun chef, Laura începu să se dezbrace cu mișcări lente și nesigure. În cele din urmă, rămase în chiloți și sutien, dar Andra o admonestă:

- Ți-am spus să te dezbraci. Dă jos și chiloții și sutienul. Și mai repede că începe Suleyman la opt jumate, proasto!

- Dar am celulită și vergeturi...

- Nu mă interesează, dezbracă-te complet.

Cu inima strânsă, Laura o ascultă. De emoție, lăsă chiloții și sutienul pe jos, fără să le mai așeze pe scaun ca pe celelalte



lucruri. Când se văzu goală în fața Andrei, îi veni să intre în pământ de rușine. De ce nu se deschide acum un portal - ca-n jocurile lui Luca - pe unde să dispar pentru totdeauna? Sau măcar o gaură în podea? Sunt sigură că Andra are măcar o trapă în cameră, poate reușesc să declanșez mecanismul de deschidere...

Vru să se ghemuiască pe scaun ca să-și ascundă goliciunea, dar Andra o ridică imediat, o bătu pe spate și încercă să-i îndrepte umerii.

- Nu mai sta cocoșată! țipă Andra. Ce ținută e asta? Stai dreaptă, urmează ceremonia de investire! De azi înainte, vei fi XT-3019, ăsta e numele tău! Uite, îl introduc chiar acum pe calculator și în rețea. Să fii demnă de el!

- Bine, dar ce e asta? Nu e cam impersonal ca la pușcărie sau ca în armată? Sau e un nume de extraterestru?

- Regula numărul 2! Ce ți-am zis să nu te plângi? *Hello*, este mișcarea de rezistență, mai exact Mișcarea de Rezistență la Teroare și Luptă Anti-Sistem, ține minte, normal că e militarizat! Și sunt și motive de securitate! Ei, și-acum eu îmi dau jos șortul și tu mă pupi în cur, zise Andra. La propriu.

- Poftim?!

- Regula nr. 1! Execuți orice ordin! De unde să știu eu că mă pot baza pe tine? Trebuie să mi-o demonstrezi. Mă pupi în cur.

- Chiar e degradant și mili-... începu Laura, tremurând de dezgust.

- Nu te plângi verbal! o întreupse Andra. Execuți ordinul! Nu-ți pierzi controlul!

Laura privi hipnotizată fundul cam zbârcit și vinețiu al Andrei. Cu groază, scârbă și, în același timp, fascinată. Îi pot număra fiecare coș (mai mult sau mai puțin purulent) și fiecare striație. Îi pot înregistra toate variațiile de culoare: de la vinețiu dominant la roșu, gălbui, portocaliu deschis și maroniu. Îi pot urmări fiecare gropiță, mai mică sau mai adâncă. Andra are mai multă celulită și vergeturi decât mine. La 40 de ani, eu arăt chiar foarte bine, cu aceeași siluetă zveltă din adolescență.

Fundul Andrei îmi provoacă silă și oroare, însă le pot învinge, știu asta. Regula numărul 3! În final, nu dețin eu însămi controlul? Am ascultat până acum toate aberațiile Andrei și m-am conformat, plângându-mă mai mult sau mai puțin verbal. E doar un test. Cum să aibă altfel încredere în mine? Nu trebuie cu niciun chip să renunț. De ce n-aș putea s-o fac și pe-asta? Închid ochii, număr până la zece, mă aplec puțin și, pur și simplu, o fac.

Dar oare asta e decizia mea? Vreau s-o fac, într-adevăr, sau mă mulțumesc să execut un ordin? Incredibil, aici m-au adus fuga mea de conformism și dorința de a mă împotrivi sistemului?! Nu i-am reproșat eu lui Radu că gândește cu capul ”stăpânei” sau al lui ”șefițu”? Nu-l învăț eu pe Luca să gândească liber și să acționeze independent, în ciuda presiunilor de grup? Nu îmi spun eu mereu că al doilea lucru important, după curaj, este libertatea? Libertatea de a pupa curul șefului?

Laura veni în fața Andrei, fără să-și mai ascundă goliciunea, dreaptă și mândră precum o amazoană sau ca zeița Artemis la vânătoare. Era mai înaltă ca Andra, acum o domina. De la înălțimea ei suverană, Andra i se părea acum un arici țâfnos, un ghem de riduri, celulită și vergeturi, pe care l-ar fi putut azvârli pe geam cu un simplu șut. Își plimbă privirea lent și ironic, de sus în jos, asupra Andrei. Apoi spuse tare și solemn ca și cum ar fi rostit o sentință divină:

- Andra, nu o să fac asta niciodată, indiferent dacă mă dați afară acum sau mă omorâți. Nu-mi pasă!

- Ai încălcat toate regulile! zbieră Andra. Cel mai grav, n-ai respectat ordinul. Te-ai plâns verbal și nonverbal. Ți-ai pierdut controlul.

- Și o să le mai încălc dacă mai îmi dai astfel de ordine! tranșă Laura.

- Iubire, ți-am spus, nu e doar proastă, încăpățânată și obraznică, e imposibilă, nu pot scoate nimic din ea! țipă Andra înfuriată, în timp ce pete roșii se iveau tot mai multe pe pielea ei cu aspect pergamentos.

- Vezi că te plângi și-ți pierzi tu însăși controlul, o avertiză Laura.

- Ai auzit, iubire?! Chiar n-am ce să fac cu ea! O dau afară sau îi iau gâtu', că știe deja prea multe despre noi? se alertă Andra.

- Las-o, Honney, că rămânem fără voluntari! Și e doar prima lecție! se auzi Răzvan conciliant.

Andra tăcu și-și aprinse o țigară. Ascunzându-se printre norii de fum, îi spuse Laurei, cu o voce hârăită, de roboțel ruginit:

- OK, XT-3019! Cred că e suficient pentru prima lecție. Între timp, îți faci tema - știi tu, targeturile pentru Facebook și Twitter. Data viitoare, vom începe artele marțiale - la noi e stilul ninjutsu, îți arată și Răzvan, apoi vom face comunicare pe Facebook și Twitter, vom discuta de evenimente și vom analiza bugetul. Iar la sfârșit, vom testa rezistența ta la electroșocuri. Distractiv, nu? Sper că nu ți-ai pierdut entuziasmul.

Se uită apoi impacientată la ceasul de pe mobil:

- E ora 20:30'45''! urlă Andra. Uite ce mi-a făcut curva asta proastă, o omor! A început Suleyman!

- Las-o, Honney! Fugi să vezi episodul, e încă genericul.

Andra ieși val-vârtej din cameră, iar Laura se îmbracă și se îndreptă spre ușă. Surprinzător, o deschise dintr-o mișcare. Era și trainingul bun la ceva! Pe scări, se întâlni cu Răzvan:

- Care e procentajul de supraviețuire la primul training? 5-10%?! sări Laura.

- Vai, îmi cer mii de scuze, n-o să se mai repete. Ai avut noroc cu Suleyman, altfel nu supraviețuiai.

- Cu ce?!

- Cu ”Suleyman Magnificul”. A încheiat mai repede trainingul ca să nu piardă episodul. Asta a fost șansa vieții tale. Îmi pare foarte rău, i-am zis că așa nu merge, o să fugă toată lumea.

- Toată lumea care supraviețuiește. Apropo, ai avut dreptate. O întrece pe maică-mea.

- Ți-am zis?!

- Eu nu înțeleg... Un tip atât de inteligent și de rafinat ca tine și o femeie așa...

- Ei, am avut și eu ”săptămâna oarbă”. Nu sunt chiar perfect. Am făcut și eu o greșeală. M-am însurat. Aș zice că singurul meu defect e nevastă-mea, râse Răzvan.

- Păi, de ce nu te desparti de ea? Ar trebui să fie simplu. Nu aveți copii, nici avere. N-aveți ce-mpărți, se hazardă Laura să comenteze, fără să fie deloc sigură că face bine ce face.

- Bine, mă, Laura, să-ți spun drept, m-am cam obișnuit cu ea.

- Păi, tu-mi spui mie să nu fim simple cărămizi din Zid și să ne desprindem, să nu ne obișnuim cu orice, iar tu ce faci, ce exemplu dai?

- O să mă mai gândesc. Să profit acum, cât se uită la serial. Poate că între timp fuge ea singură... mă rog, cu sultanul Suleyman.

Răzvan îi strânse mâna lung, de parcă n-ar mai fi vrut să-i dea drumul. Atingerea lui o curentă. Au început deja electroșocurile?

\*\*\*

Ploua incredibil, halucinant, torențial, de trei ore, fără să se oprească. Venind din parcare, Radu cântase și dansase pe „*Singing in the Rain*”, schițând piruete și sărind din baltă în baltă. Pe drum spre casă nu fusese cine știe ce trafic, doar mici blocaje din cauza ploii. Într-un fel, își dorise ca drumul să dureze cât mai mult, să mai întârzie... Iar când coborâse din mașină, nici nu mai deschisese umbrela. Țopăise prin băltoace, ridicând în aer jeturi de stropi și privindu-i cum străluceau tainic în întuneric. Aerul proaspăt îl îmbăta. Răpăitul ploii, puternic, dar monoton, îl liniștea. L-ar fi ascultat la nesfârșit. Se lăsă pătruns de ploaie până la ultima fibră și ultima celulă, se contopi cu ea în vârtejul ei regenerator până deveni și el un strop din dansul lubric și, în același timp, inocent al ploii.

Intră în casă fără să se șteargă pe picioare, cu hainele ude leorcă, lipite de corp și cu părul șiroind de apă, încă fredonând

„*Singing in the rain*”. Ud și senzual... Irezistibil. N-o să mă refuze de data asta. E și vineri, a doua zi nu trebuie să mergem la birou. Nici eu? Nu, nu de data asta. Atunci o să... Unde-i Laura? Iat-o pe Laura... cocoșată la birou asupra laptopului! La unsprezece noaptea! La ora asta, de obicei era la bucătărie sau se pregătea de baie.

Intră în cameră la ea să o salute, dar îndată ce pași în cameră, Laura trânti capacul laptopului.

- Bună, iubito.

Se aplecă să o sărute măcar pe obraz, dar câțiva stropi de apă din părul său picurară pe laptop.

- Ce faci, Radu? Vrei să-ți spun eu? Unu: mă deranjezi, am treabă. Doi: îmi distrugi laptopul. Du-te imediat și schimbă-te. Trei: fac pariu că ai intrat încălțat în casă și fără să te ștergi pe picioare. Nu-i destul că mă dor groaznic capul, mâinile și picioarele de la vremea asta nenorocită, faci și tu numai tâmpenii, rosti Laura printre dinți.

Oare cum știa și vedea totul?

- Sunt Argus, am ochi peste tot, zise Laura. Te-am văzut și te văd și acum. Schimbă-te imediat în pijama și dă cu mopul pe unde ai călcat.

- Bine, iubito.

La baie, Radu își aruncă hainele ude la nimerală. Câțiva stropi îi alunecară din păr pe abdomen și pe picioare. Închise ochii pentru a savura voluptatea atingerii. Simțea în tot trupul energia, vitalitatea și erotismul ploii. ”*I’m singing in the rain / Singing in the rain*”. Gol, dansând în ploaie... Aș vrea să rămân așa ud, în pielea goală, dar îmi e teamă să nu se supere Laura, așa că mă voi șterge cu prosopul, mă voi îmbrăca în pijama și voi da cu mopul. Am stropit peste tot.

După ce se șterse bine cu prosopul, Radu îl aruncă întâi pe jos, apoi îl ridică și-l puse pe calorifer, la locul lui. Se uită dezamăgit la pijama și întârzie momentul îmbrăcării cât putu de mult. Ar fi vrut să rămână gol, dar i se stricase deja un pic cheful. În cele din urmă, oftând, își puse pijamaua și dădu cu mopul prin toată casa. Merse la bucătărie să ia o bere, dar acolo dădu nas în

nas cu Laura. Stătea pe scaun, cu un picior îndoit sub ea și fuma o țigară în semi-întuneric.

- Radu, aș vrea să renunț, zise Laura cu jumătate de gură, parcă vrând să se oprească din ce spunea, dar nereușind.

- Ce să faci, iubito? o privi nedumerit Radu.

- Să... să renunț, continuă ea la fel de nesigur.

- La ce? întrebă Radu, trăgând distrat de cheița cutiei de bere Tuborg.

Cutia de bere se deschise cu un fâsâit puternic și o împrășcă pe Laura, dar ea nu zise nimic. Radu scoase două pahare, le clăți și turnă berea în ele. Laura dădu paharul de bere pe gât, fără să răsuflă.

- În niciun caz la MRTLAS, adică vreau să spun „Mișcarea de Rezistență la Teroare și Luptă Anti-Sex”, urmă Laura ceva mai alert și pe un ton mai șugubăț. Chiar dacă seamănă inițialele, nu se confundă.

- Ești membră a lu' LASă-mă să te LAS ăsta?! spuse Radu intrigat.

- Eu?! Nu ți-am spus că nu se confundă, Radu? sări ea.

- Nici nu mi-aș fi putut imagina vreodată că o să devii membră a MRTLAS sau NRTLAS, ăla cu... anti-sex... Doar ești o mare fană a sexului! Și poate vrei să mi-o demonstrezi chiar acum, zâmbi Radu, privind-o provocator și îndrăznind să o mângâie pe față cu mâna udă de bere.

- Ah, voi, bărbații, numai la sex vă gândiți! se revoltă Laura. Ești oribil! Și spală-te pe mâini, puți a bere.

- Din păcate am și ajuns să-l practic de unul singur, oftă Radu.

- Cum puteți să vă gândiți numai la asta? Altceva n-aveți în cap? E, mai sunt unii care se gândesc și la altceva. Excepțiile. Sunt unii care au gânduri nobile, mai presus de simplele instincte.

- Ca, de exemplu, șeful tău de la "LASă-mă să te LAS" ăla al tău sau cum i-oi fi zicând.

- Da, sunt unii care gândesc și fac lucruri nobile dezinteresat, asumându-și mari riscuri, pentru o lume mai bună... suspină visătoare Laura.

- La-la-la, bla-bla-bla. Hm, și ție îți plac doar ideile lui nobile, el în persoană nu te prea atrage...

- Radu, ești penibil! Iar începi cu crizele de gelozie! Să știi că chiar divorțăm! Îmi plac ideile, pe el îl admir. E cu totul altceva. E un tip foarte respectuos și civilizată. Apropo, e și însurat. Din păcate, nevastă-sa e cam sălbatică.

- Bine, încerc să mă controlez, deși, orice aș spune, te jig-nește. Cum se cheamă mișcarea ta și de ce vrei să renunți?

- Nu pot să-ți spun.

- Te-a părut nevastă-sa?

- Ești tâmpit!

Radu deschise o nouă cutie de bere și umplu paharele. Laura îl bău pe-al ei dintr-o înghițitură și-și aprinse o nouă țigară.

- Da, bine... Atunci o să-ți spun eu ce-am observat, pur întâmplător, reluă discuția Radu. Cu riscul să te superi. La urma urmei, nu m-ai îndemnat tu să fii deschis și să spun tot ce am pe suflet? Am văzut alaltăieri noapte că ai deschis Facebook-ul și-ți căutai prieteni. Ai lăsat fereastra minimizată și laptopul deschis. Era să adormi cu capul pe birou. Ultima oară când te-am văzut pe Facebook a fost acum 8 luni.

Radu lăsă capul în jos. Era sigur că nu fusese suficient de diplomat, niciodată nu știa să menajeze îndeajuns susceptibilitățile Laurei. Aceasta ripostă imediat:

- Nu înțeleg de ce te bagi tu și de ce mă monitorizezi mai rău decât sistemul CGSS! se înfurie Laura. Poate ascuți și telefoanele! Da, sunt pe Facebook, îmi caut prieteni. 1000 de prieteni noi până săptămâna viitoare!

- Ai înnebunit?! strigă Radu și izbucni în râs. Acum înțeleg de ce vrei să renunți. Mai ai și alte taskuri la fel de trăsnete?

- Nu am spus că renunț, chiar dacă am niște dificultăți. Da, mai am și alte sarcini. Nu ghicești?

- Bugetul...

- Sigur că da, bugetul, închiderile lunare, bilanțul trimestrial, semestrial și anual, se putea altfel? spuse Laura cu zâmbet blazat.

- Vai de mine, doar n-oi vrea să ajungi până la bilanțul anual, sper să te sature până la cel trimestrial! Și, apropo, cu cât contribui tu la buget?

- Lasă-mă, Radu, ești indiscret! Doar n-am luat de la gura copilului. Mă privește ce fac cu banii mei. Și eu decid câtă vreme îi investesc, nu tu.

- A, și la mâini ce-ai pățit? Intră și astea în taskuri sau e doar trainingul?

- Radu, nu te mai băga! La fii-tu nu te uiți să vezi ce semne are! se mânie Laura, înroșindu-se și aruncând flăcări din priviri.

- De ce? Pe mine nu ar trebui să mă intereseze? Nu ți-ai dori să ader la mișcare? Nu ai vrea să mă transform într-un bărbat nobil care visează la o lume mai bună, care nu se gândește la proiecte de căcat și la sex, ci la transpunerea în practică a idealurilor?

- Asta ca să ai o șansă să întinezi tu idealurile noastre, nu-i așa? îl provoacă ea, strâmbându-se de dezgust.

Radu bombăni ceva și ieși din bucătărie. Laura își turnă singură un nou pahar de bere și-l dădu pe gât pe nerăsuflete. Fumă șapte țigări, una după alta, fără să-și schimbe poziția. Scutură mucusurile de țigară din scrumieră la coș direct de pe scaun, fără să se ridice. Unul din mucuri căzu lângă coș, pe gresia porțelanată, dar Laura îl lăsă acolo, privindu-l ca prin vis, ca pe o dovadă incontestabilă a neputinței ei. Don Quijote nu mai poate lupta. Nici măcar cu mucusurile de țigară.

După o oră, Radu se întoarse tremurând ușor, cu obrajii îmbujorați. Ochii îi străluceau:

- MRTLAS, Mișcarea de Rezistență la Teroare și Luptă Anti-Sistem, asta e, cu siguranță, am searchuit, zise Radu.

- Ți-a spus oracolul Google?

- Mi-a șoptit el și mi-au mărturisit și alte câteva site-uri. Cam prea ușor de găsit mișcarea asta! E mai anonimă ca Anonymous! Nu știu cum o să vă apărați clandestinitatea... Și mișcarea asta mi se pare cam dubioasă, așa, un pic paramilitară. Te bagi în căcat. Ai, totuși, soț și copil...



Laura oftă și strivi unul dintre mucurile de țigară din scrumieră între degete, urmărind absentă cum se murdărește de scrum. Inevitabil. Oare?

- Copilul nu e o scuză, spuse Laura sec, aproape mecanic, ca și cum ar fi recitat în somn o poezie repetată îndelung. Nu putem să refuzăm implicarea și să ne ascundem în spatele lui. Și ce exemplu dăm copilului atunci când mâncăm căcat în fața lui? Trebuie să facem ceva, indiferent de riscuri. Eu mi-am asumat riscuri. De fapt, nici cu tine nu știu ce-o să se întâmple, ești cam indiscret. Dacă mai cauți mult pe Google și pe tot soiul de site-uri, s-ar putea să te nimerești tu însuși taxat ca terorist și umflat.

- În cazul ăsta, cred că nici nu ai observa că lipsesc.

- Radu, și tu ai soție și copil.

- Și nu numai atât. În fiecare zi, am minunata îndatorire să duc gunoiul! Șeful tău ăla nobil are idei înalte și planuri mărețe, dar, iubito, nu-ți duce el gunoiul...

- Radu, termină cu scenele de gelozie și de autovictimizare! Mă scoți din minți! Chiar o să divorțez!

- Mă duc să arunc gunoiul. Sau te aștepti să-l ridice șeful tău ăla nobil?

Fără să observe mucul de țigară căzut lângă coș, Radu zvârli gunoiul la ghenă și schimbă sacul de plastic. Bău ultima gură de bere din pahar, aruncă de la distanță cutia și nimeri exact la coș. Apoi se închise în baie și dădu drumul la duș. Un jet puternic, eliberator. Stropi fierbinți țâșniră în toate părțile, inundând baia. Să iau mopul să șterg? Uau, călare pe mop stă o vrăjitoare periculoasă, complet goală - soția șefului mișcării, o brunetă creolă, cu pielea foarte lucioasă și părul lung, creț, încâlcit, șiroind de apă. Bruneta se azvârle asupra mea, mușcându-mă și zgâriindu-mă cu unghiile ei lungi și murdare. Mirosul de transpirație care emană din subrațul neepilat mă excită. O trântesc pe coșul de gunoi răsturnat și-i ling flocii sălbatici și vaginul până la clitoris. Apoi ne tăvălim împreună în mizerie, fără să ne pese de Laura, care se află chiar la ușă, înarmată cu un cuțit de bucătărie.

## IX. Fantasme din "Pădurea fără rost": "Camera 101" și "Camera" din Zonă

Sincer vorbind, nu înțeleg foarte clar ce se petrece cu Laura. A înnebunit? Trebuie s-o duc la psihiatru, că poate la psiholog e prea târziu? Sau mai bine să contactez un avocat la prima ei aluzie de divorț? E o criză a "vârstei critice"? Până acum Laura nu mi-a lăsat impresia că se simte „babă”, dimpotrivă, pare extraordinar de tânără și de energică. Oricum, indiferent cât de "babă" s-ar crede ea, poate că percepția asupra timpului e schimbată la vârsta asta: timpul „nu mai are răbdare”, iar Laura ascultă hipnotizată „ceasornicul care îi măsoară destrămarea”, încercând să se smulgă din fascinația lui morbidă. Și cum e ea obsedată de sens, vrea să găsească ceva cât mai e timp.

Nu e nici preocupată de alți bărbați, și unul singur e prea mult pentru Laura, chiar ea spune asta mereu. S-o atragă totuși șefițul ăsta al ei, bărbatul nobil, motivat de idealuri și nu de instinctul sexual? Dar atunci s-ar contrazice și toată chestia cu idealurile ar cădea. Sau poate că se autoiluzionează, ascunzându-se sub masca idealurilor.

Poate că vrea să mă atragă într-o capcană murdară, astfel încât să fiu arestat și să scape de mine. Poate că e agent dublu. Cine, Laura? Ea care e atât de transparentă și nu poate ascunde nimic?! Nu, acum devin de-a dreptul paranoic! "Ilana cea Sufocantă și Paranoică", nu zice ea așa?

O anumită epuizare (psihică și fizică) produsă de rutina cotidiană resimțim mulți dintre noi, dacă nu suntem cu totul insensibili și ignoranți. Cercul "infernă" din care nu putem ieși, ar spunea ea, însă mie îmi place confortul pe care mi-l oferă, uite, chiar și lucruri simple precum bere, țigări, pizza, un duș fierbinte etc. Dar pe Laura o afectează negativ rutina, deși energia ei e

aparent ineputabilă și te-ar putea induce în eroare. Credeam că s-a săturat de mine și de job, însă văd că acum și Sistemul o scoate din minți. OK, dar de ce a ales să evadeze cu ajutorul MRTLAS? Ori ține și asta mai mult de conjunctură? Și vrea ea să se debaraseze de tot ce are, să ne conteste pe mine și pe Luca, să ne distrugă sau mai degrabă intenționează să ne demonstreze ce poate ea? *Women empowerment?*

Laura tânjește probabil după independența și nonconformismul din anii de adolescență. Opțiunea pentru MRTLAS o demonstrează, nu-i așa? O mișcare militarizată, cu o structură autoritară, cu reguli mai stricte decât în viața cotidiană a Laurei și jurăminte de credință până la moarte, care solicită o atitudine înflăcărată, dar, în același timp, obedientă și acritică. Perfect, exact ce și-a dorit! Dar se regăsește ea cu adevărat în MRTLAS? Și asta e discutabil.

E și nostalgia asta după anii adolescenței... Nu poți să faci abstracție de ea. E un vis din copilărie sau din adolescență pe care Laura încearcă să-l împlinească? Toată seria de morți și modele eroice... Sacrificii ridicole... Crede ea cu adevărat în asta? Eu nu aș renunța niciodată la status, la confort, la familie, nu mai spun la viață. Și eu am visat când eram mic să ajung mai întâi un mare pianist, iar apoi, la liceu, să-mi fac o trupă rock, dar, de regulă, nu am avut fantezii din astea autodestructive. Ce claritate aveau visele și fanteziile din copilărie și adolescență! Ce luminoase și limpezi erau! Cât de vii! Acum, dimpotrivă, la maturitate, totul e întunecat, derutant și confuz. Mă simt mereu bulversat, niciodată nu știu ce să fac. Dacă aș avea măcar un ciob din presse-papier-ul de cristal cu coral prin care să întrezăresc ceva din strălucirea acelei lumi pierdute! Sau e și asta o fantasmă, o Fata Morgana?

Nu știu dacă mai are sens să insist, e imposibil s-o conving, aș genera doar o reacție de respingere și mai puternică. O "sufoc". E "proiectul" ei, nu vrea să renunțe cu niciun chip, chiar dacă e, poate, dezamăgită. Și cum aș putea eu s-o opresc?! Să mă pun în ușă când vrea să plece de-acasă? S-o leg? Să-i șterg documentele de pe laptop? Să mă prefac grav bolnav (de fapt, nu sunt prea

departe de asta) ca să se ocupe și ea de casă și copil, și nu de prostia asta de MRTLAS? Că, dacă trec prin fața ei cu numărul din Playboy cu Daniela Crudu, foșnind paginile demonstrativ, nu-mi acordă nicio atenție. Nici dacă mă masturbez sub ochii ei.

Laura spune adeseori că e un „Zombie”, un trup fără suflet, un cadavru ambulat. Și eu am simțit durerea abandonului și a morții cu câteva luni în urmă. Dar eu am coborât de pe cruce. Am înviat! Sau poate că nu? Cine m-a dat jos? I-am văzut oare fața? Nu-mi dau seama exact, dar, presupunând prin absurd că n-aș fi înviat și că încă agonizez, să zicem, în condiții ceva mai confortabile (tot pe cruce, dar sub umbrelă, cu o berică și o pizza Prosciutto e funghi alături, eventual cu un număr din Playboy cu Daniela Crudu, dacă nu cu ea în persoană), nici nu aș opta vreodată pentru o „înviere” prin intermediul unei mișcări dubioase, cvasi-teroriste.

Oricum, indiscutabil, Laura se află în căutarea propriului suflet, a centrului, a absolutului. Ca Ulise în drum spre Ithaca. Ca Apolodor spre frații lui din Labrador. Ca Oblio în „Pădurea fără rost”. Vrea să fie ea însăși, s-a lansat într-o încercare disperată de recuperare a identității. Din păcate, asta nu e posibil. Doar o reconstrucție. Până la urmă, indiferent ce rol joacă afurisita de MRTLAS, chiar dacă Laura se pierde pe drum și mă aruncă și pe mine în capcană, fiecare rătăcire poate fi un pas mai departe către „înviere”. Fără rătăcire nu există regăsire.

Ce complicat e totul acum! Cât mi-aș dori să simplific lucrurile ca în anii adolescenței! Să-mi arunc hainele și grijile, să zac cu o bere la malul mării în Vamă, să ascult valurile și ecourile unei melodii de The Doors de la „Stuf”... Oare de ce mă târăște mereu Laura să vizitez tot soiul de țări și de capitale? De ce trebuie să testez în concedii întotdeauna variante noi când eu știu deja ce îmi place? De ce să mai experimentez? Eu mă simt bine cu adevărat doar în Vamă. Acolo sunt eu însumi și mă pot relaxa. În ultima vreme, de fiecare dată când merg în Vamă, adică maxim o dată pe an, devin tot mai melancolic. Nici nu ajung bine acolo, că mă și gândesc la sfârșit, iar fericirea e învăluită în durerea

despărțirii. Anticiparea sfârșitului? Percepția finalității? La mine, nu la Laura?!

Indiferent de asta, sunt fericit doar în Vamă. Acolo e adevărata mea casă. Nu îmi iau eu hamsii și mă rog la fiecare în parte să-mi îndeplinească trei dorințe: “Vreau să stau mereu în Vamă! Vreau să stau mereu în Vamă! Vreau să stau mereu în Vamă!”? Nu m-am gândit eu să mă duc voluntar în Vamă, din mai până-n octombrie, să protestez contra exploatării gazelor de șist, cu sloganuri și pancarte de tip „Copulare / Nu poluare” și „Jos ȘISTEMUL!”? Genul ăsta de protest e exact pe gustul meu. Pe drumul de dus, cu lacrimi în ochi, nu îmi spun în continuu: ”Fericiți cei ce merg pe sensul ăsta! Spre mare, spre Vamă!”, iar la întoarcere, cu aceleași lacrimi în ochi, ”Fericiți cei ce merg pe sens opus! Spre mare, spre Vamă!”? Doar atunci când sunt în Vamă simt că exist cu adevărat, în cazul meu se poate reformula ușor dictonul lui Descartes: „Sunt în Vamă, deci exist!”

Acum de concedii nu mai încape vorbă, poate doar o ieșire în weekend la mare sau la munte. Sau un *City Break* pe gustul Laurei. Un *City Break* de vineri, de la ora 19:00 până vineri, la ora 23:00. 4 ore. Căci de vineri seara până duminică noaptea, Laura stă lipită de calculator, iar, când iese din casă, merge numai la traininguri. Acum e rândul meu să mă ocup de tot. Spăl, călc, mătur, șterg praful, dau cu aspiratorul și cu mopul, fac șnițele, cartofi prăjiți și clătite, duc gunoiul, merg la cumpărături, îl iau pe Luca în parc și la mall... Bine că Luca e în vacanță și că nu trebuie să-i verific și temele! Dar mai e puțin și începe școala. Fac tot posibilul să rezist și să-mi fac taskurile cât mai prietenoase și mai distractive. De pildă, când dau cu mopul, dansez câte un vals de Chopin. Când calc, ascult Concertul în la minor de Grieg. Când șterg praful, pun Gershwin, „Rhapsody in Blue”. Când fac cartofi prăjiți trec la Rammstein, să mă mobilizez că e deja noapte și învățesc clătitele fredonând un refren din Metallica sau AC/DC. Ce dacă e deja douășpe noaptea, mă aud vecinii sau urlă Laura că o deranjez! Trebuie să lupt și să rezist în continuare. *I'm doing my best*. Dar Laura are dreptate, luptătorii solitari nu au

nicio șansă. Trebuie să mă înscriu și eu într-o mișcare, gen MRTLAS: Mișcarea de Rezistență a Tăticilor Lustrați și Abuzăți de Soții. De ce nu aș fonda chiar eu mișcarea asta?

Încerc măcar să-mi iau câte o pauză, din când în când, duminica. Ce pula mea, duminica e zi sfântă! Întotdeauna dorm mai mult și, dacă întâmplător mă trezesc, îmi trag cearceaful peste cap și mai întârzii câteva minute, uneori chiar ore. O aștept și pe Kim să se urce în pat lângă mine și o ascult când toarce. Sunetul asta îmi mângâie sufletul, îmi alină rănile și mă răsfată. E atât de frumoasă... Ochișorii mari, cu pupilele dilatate, privirea aia nevinovată, blănița aurie și mătăsoasă, năsucul pătat (alb cu portocaliu) și umed, pe care și-l lipește de fața mea, urechiuțele mici și ascuțite care tresar la cel mai mic zgomot, pernuțele rozé, delicate ale lăbuțelor de unde țâșnesc gheruțele care mă zgârie cu pasiune... Uite că există și lucruri frumoase pe lume!

La masă, trag de timp, fumând trei țigări la cafea în loc de una. Mă învălui în nori de fum. Albi și pufoși ca vata de zahăr, chiar mai dulci ca ambrozia și nectarul. Uneori simt că mă ridic deasupra norilor de fum precum un zeu olimpian și plutesc fericit, departe de grijile pământești. Mă așez în pat, cu picioarele întinse sub cearceaf și pisica în brațe, și citesc câteva pagini dintr-o carte, eventual din antologia de umor de la "Cotidianul" pe care o am de ani buni și pe care nu am apucat să o termin. Citesc încet, savurând fiecare rând. Mă duc la budă, foșnind ostentativ paginile revistei Playboy, numărul cu Daniela Crudu, chiar dacă Laura nu e atentă sau e plecată la training. Mă masturbez, benoclându-mă la țățele Danielei Crudu și mă distrez examinând petele de pe revistă. Apoi fac un duș fierbinte și cânt arii de operă, muzică populară sau refrene rock. Mă joc suflând baloanele de săpun sau bulgării de spumă de pe piept sau de pe mâini la penis sau la picioare. Desenez "smiling-faces" în oglinda aburită. Urmăresc stropii de apă sticlind pe pielea mea și evaporându-se. O existență efemeră, dar împlinită și o dispariție discretă ca a umbrelor de pe pereți. Și ies din baie fără să mă ștearg, gol, șiroind de apă, mă plimb așa prin casă, stropind parchetul și gresia și mă așez la

calculator sau la televizor (evitând totuși canapeaua roșie de la Ikea a Laurei). Mă simt iar fericit și liber. Cât de reconfortantă e o pauză! Are dreptate Jerome K. Jerome, numai puturoșii extrem de ocupați pot să aprecieze.

\*\*\*

Ziua de naștere îi aduse lui Radu liniștea mult-visată. Cadou de ziua lui, Luca îi oferi niște bombe puturoase care-i explodară drept în față. Un lichid dens, alb-gălbui, cu miros de lapte stricat, ouă clocite, rahat și putregai se împrăștie în tot holul. Radu sări ca ars:

- Ce paștele mă-sii faci, Luca? Ai învățat de la mami să fabrici explozibili?

- Nu, tati, ești dus?! răspunse Luca, privindu-l galeș, cu ochii săi mari, negri. Sunt decât bombe puturoase. Am văzut pe net cum se fac. Nu am pus mare lucru. Mai mult lapte stricat... ca să pută.

- Așa i-ai făcut și maică-tii de ziua ei? Nu-i destul c-am stat toată ziua la telefoane și mailuri, acum trebuie să curăț și după tine?

- Ești un prost, doar ție ți-am făcut. Lu' mami i-am făcut crini origami de ziua ei și niște flori frumoase de hârtie care se desfăceau într-un vas cu apă.

- Se pare că pe ea o menajezi. Dar pe mine nu. Eu sunt cobaiul vostru. Și al tău, și-al lu' mă-ta.

- Tati, tu ai simțul umorului. Mami m-ar fi certat.

- Sper că ai și tu simțul umorului, Luca. O să pui imediat mâna pe mop și o să cureți holul, spuse Radu, ridicând tonul.

- Bine, tati... dacă îmi iei o consolă nouă X-box.

- Luca, ai deja patru console! Să nu mai aud de a cincea! Și șterge imediat urmele bombelor puturoase de pe hol!

- A, ce-ai zis, tati, de bombe? Mami știe să facă explozibili?

- Da, Luca, interveni Laura, făcându-i cu ochiul. Am aruncat deja în aer școala aia a ta de fițe.

După ce îl trimise pe Luca la culcare (cu un pupic scurt pe frunte și două rugăciuni spuse repede, indescifrabil, aproape automat), convins că era prea devreme (zece fără zece) și că Luca se juca pe PSP sub cearceaf, Radu se trânti pe pat, în dormitorul lui. Se simțea epuizat. Nu era în stare să se ridice nici măcar în fund. Se întinse, ascultând ca prin vis trosnetul oaselor sale. Semăna cu sunetul vreascurilor arzând în cămin, în nopțile geroase de iarnă, de la țară. Trosnetul acela blând și adormitor. Liniște... Închise ochii. Dar nu trecură nici treizeci de secunde, căci Laura dădu buzna la el în cameră, aprinzând lumina și cântând fals, dar cât putea de tare „Mulți ani trăiască!”. Radu tresări. Capul îi bubuia și îl dureau ochii, lumina îl orbea. Stinge lumina! Acum!

Zâmbind în colțul gurii și privindu-l cu ochii ei negri, scânteietori, puși pe șotii, Laura îi întinse o hârtie A4 în care erau înfășurate câteva obiecte.

- Hei, asta e adeziunea ta la MRTLAS. Nu trebuie decât s-o semnezi. La mulți ani! spuse Laura.

- Iubito, dacă mai insiști cu chestia asta, vorba ta, să știi că divorțăm, mârâi Radu și rupse hârtia în bucăți minuscule pe care le aruncă pe jos, fără să se uite la obiectele căzute. Și te rog să strângi tu mizeria. Eu m-am săturat.

- Radu, ăsta era contractul pentru un *City Break* la Stockholm săptămâna viitoare. Treaba ta. Oricum, nu prea aveam timp.

- Nu aveai timp? Dar să te ții de farse stupide, să-ți cauți jde mii de prieteni pe Facebook, să-ți faci cauze, să trântești bugete peste bugete și să mergi la traininguri ai? se răsti Radu.

- Să știi că am pus piciorul în prag: nu o să mă mai ocup decât de aspectele financiare. Nu mai stau zile și nopți pe Facebook, nu mai merg atâta la ședințe și traininguri... Apropo, nu fabric și nu plasez bombe, deși chestia asta din urmă ar trebui să rămână între noi, să nu mă ia Luca de fraieră. OK, ești mulțumit? Uită-te, te rog, și la restul cadoului.

Radu ridică de pe jos un portofel de piele și două CD-uri originale: unul cu „Metallica - Best of” și altul cu „Tristan și



Isolda”. În ochii lui oboșiți și goi se aprinse o lumină stranie, dintr-o altă lume.

- Nu sunt CGS, poți să le ascuți când vrei, fără probleme. Nici nu știi cât am căutat! E aproape imposibil să găsești altceva în afară de Inna sau Lady Gaga!

- Mulțumesc, iubito! Hai să punem acum „Tristan și Isolda” și să bem împreună un pahar de șampanie sau de vin, spuse Radu încet, desfăcând îngândurat plasticul de pe CD.

Stinse lumina, aprinse o lumânare parfumată cu aromă de lavandă, apoi aduse o sticlă de vin alb, sec de la bucătărie și două pahare curate, proaspăt spălate. Turnă vinul în pahare, ciocni și apoi nu mai spuse nimic. Totul i se părea ireal. Mirosul de lavandă, de vin și de fum de țigară, amestecându-se cu izul de bombe puturoase și cu aroma de fructe de pădure de pe buzele Laurei. Paharul ei cu urma de ruj violet-sidefat, sticla de vin cu dopul rămas în ea, rotindu-se hipnotic, brownian, patul cu cearceafurile mototolite, carcasa CD-ului rămasă pe jos, în care ricoșaseră câteva boabe de cereale, draperia fluturând în întuneric ca o uriașă aripă neagră. ”*Nevermore*”. Umbrele alunecând pe pereți... Sclipiri evanescente. Se sting atât de ușor, atât de discret în oceanul tăcerii. Nu par să agonizeze ca noi.

Uvertura operei lui Wagner mă răscolește. Fiecare celulă și fiecare neuron tânjesc, gem, se zvârcolesc... O teamă sfâșietoare și în același timp un dor de moarte mă chinuiesc. Îmi aud fiecare respirație, mai întâi agitată, apoi din ce în ce mai slabă. Muzica mă face să mă simt melancolic, trist, dar, în cele din urmă, într-un fel resemnat, împăcat cu sfârșitul tragic pe care-l anticipez cu fiecare respirație care se stinge. Poate că iubirea și muzica îmi vor da putere să înfrunt neantul.

O strânse în brațe pe Laura aproape să o sufoce, apoi o sărută apăsător, sorbindu-i buzele ca pe o cupă binecuvântată cu otravă. Îi sărută halucinat părul, fruntea, ochii, urechile, sânii, pulpele și chiar tălpile picioarelor. O zgârie și o mușcă, sfâșiindu-i carnea, adulmecându-i sângele și îmbătându-se cu el. Corpul ei atât de fragil și atât de fierbinte zvâcnea ritmic sub atingerea lui. Își

plimbă limba răvășit, îneebunit, îndelung și lent în vaginul ei până la clitoris. Apoi o așeză pe pat și o pătrunse de parcă ar fi fost ultima oară, strângându-i spasmodic mâna și privind-o în ochii ei mari, negri, care străluceau iar ca niște supernove. Lumina tulburătoare a sfârșitului. Lumina se stinse și alunecară amândoi în abis, ținându-se de mână.

\*\*\*

Rămaseră un timp față în față, îmbrățișați, fără să rostească niciun cuvânt. Laura privea fix o pată neagră, minusculă de pe tavan: un fânțar ori poate un păianjen storcit. Mâna stângă, fără verghetă, cu care-l ținea pe Radu de gât, îi tremura ușor. Tâmpilele îi zvâcneau și simțea înțepături puternice în ele. La un moment dat, rupse tăcerea:

- Radu, mă frământă ceva, șopti Laura, privindu-l palidă, dar cu ochi scânteietori.

- Spune, iubito, o încurajă el.

- Ce... ce ai face tu dacă... ai fi a-a-restat? spuse Laura încet, cu glas întretăiat.

- Poftim? De ce anume?

- Din cauza mea, de pildă. Ce ai face?

- Aș apela MRTLAS, adică Mișcarea de Rezistență a Tăticilor Lus-ă... Linșați de Autoritățile de Stat. Asta pentru că tu, cu siguranță, nu ai observa că lipsesc, glumi Radu cu jumătate de gură.

- Nu, Radu, spune-mi pe bune! Ești pregătit?

- Doamne, iubito, niciodată nu poți fi pregătit pentru așa ceva! sări Radu.

- Eu, una, m-am gândit întotdeauna la asta, de când eram mică. Dacă aș fi pregătită... murmură Laura.

Făcu o pauză lungă, parcă interminabilă. Întreg corpul i se încordase, iar fruntea și tâmpilele erau îmbrobonite de sudoare. Privind în continuare, fascinată, insecta presată de pe tavan, oftă

și își reluă confesiunea. Spuse repede, înghițind silabele, aproape fără să respire:

- Steinhardt s-a dus singur să fie arestat, iar închisoarea a fost cea mai fericită perioadă din viața lui. Acolo s-a regăsit și s-a botezat. Dar eu nu știu dacă sunt pregătită, dacă aș rezista. Anchete sub tortură, apă viermănoasă, arpacaș, frig, o grămadă de persoane într-o cameră minusculă, cu igrasie...

- Parcă și Steinhardt al tău o căuta cu lumânarea.

- Steinhardt avea și un tată care l-a încurajat, un fel de variantă masculină a „Mumei lui Ștefan cel Mare”. I-a zis: „Să nu fii jidan fricos și să nu te caci în pantaloni!”, rosti Laura ceva mai detensionată, încercând să schițeze un zâmbet.

- Așa să faci și tu cu Luca când o veni rănit de la război ca mă-sa lu' Ștefan! Să sperăm că nu e cazul... Ah, cultul ăsta al eroilor, al părinților duri și argumentul autorității! Ce aș mai putea eu să spun în fața lui Steinhardt, a lu' ta-su și a mă-sii lu' Ștefan? Ciocu' mic, Radu! În ce mă privește, eu nu mi-am dorit să ajung la închisoare niciodată... N-am multe pretenții, dar nu aș putea să stau fără duș, bere, pizza și țigări. Cred că nici n-aș putea să dorm în alt pat. Știi ce pățesc în excursii, nu închid un ochi.

- Da, tu nici în patul tău nu poți să dormi de multe ori, îl tachinează Laura.

Radu o sărută ușor pe buze. Apoi își apropie nasul de al ei și îi dădu un „sărut de eschimos”. Laura îi atinse și ea părul des, ușor încâlcit, cu reflexii aurii. Apoi, pentru o vreme, îi mângâie în tăcere spatele masiv și aspru, înfigându-și în el unghiile ei discret și impecabil manichiurate.

- Eu una nu mă sperii atât de durerea fizică... continuă ea pe un ton din ce în ce mai hotărât și mai puternic. Pe asta, uneori, ți-o provocă chiar tu însuși. Nu știu, de exemplu, îți smulgi părul din cap sau te dai cu capul de pereți ca să mai uiți că ți-a murit cineva drag sau că te-ai despărțit de cineva, că te-ai lăsat umilit la serviciu sau că ai închis ochii în fața unui comportament degradant adresat altcuiva. Ca să nu te mai gândești la ceva îngrozitor sau ca să te pedepsești pentru ce ai greșit...

- Adică vrei să spui că suferința fizică poate fi un ritual de purificare sau un mijloc mai mult sau mai puțin eficient de conversie și de ameliorare a durerii sufletești... Însă eu aș propune în loc de perete calculatorul. E mai practic și mai discret, râse Radu.

- Merci pentru propunere! Ai experimentat personal, nu? Eu m-am confruntat de câteva ori cu suferința fizică acută. Dureri din astea de la circulație, de la rinichi, de la ficat, de la ciclu sau cauzate de alte probleme de sănătate am avut mereu. Ei, bine, poate că astea nu sunt cine știe ce. Dar, să nu uităm, am născut natural și am fost cusută după naștere fără anestezie. Oricum, mai mult mă înspăimântă durerea psihică. Pe tine nu?

- Eu mă tem de toate durerile. Și dacă mă doare măseaua.

- Nicio durere fizică nu se poate compara cu cea psihică, tranșă Laura. În special, sentimentul ăla sfâșietor de vinovăție. L-am trăit când a murit tata și eu n-am fost lângă el, apoi când am vrut să... să mă despart pe bune de tine. Un pic și când a fost arestat Adi. Acum, dacă nu continui... „proiectul” meu, același sentiment mă va face să ard în infern.

- Vrei să mori pentru MRTLAS?! Ori pentru șefițu’ tău?! Te simți obligată?

- Nu, Radu, nu pentru MRTLAS, nici pentru șefu’, ci pentru că eu cred că trebuie să merg pe drumul meu până la capăt. Pentru ”proiectul” meu. Vreau să cred că merită sacrificii. Tu n-ai făcut sacrificii pentru proiectele tale? Oricum, moartea nu e cel mai rău lucru. Mie știi de ce mi-e teamă cel mai tare?

Radu îi mângâie părul fin, despletit și o luă de mână, jucându-se cu degetele ei lungi. Măinile ei păreau încă atât de proaspete, de tinere, nepigmentate, fără striatii... Ar fi putut cânta și ea la pian, mâinile erau potrivite, păcat că nu avea ureche muzicală. Laura îi strânse mâna puternic, convulsiv. Apoi își puse piciorul stâng peste coapsa lui dreaptă și se lipi de el.

- De ce ți-e teamă? De ce anume? repetă Radu, surâzând încurajator.

- Nu mă tem în primul rând de tortura în sine sau de confesiune, nici atât de moarte, ci... să... să nu-mi pierd sufletul, șopti ea, fixând în continuare insecta storcită de pe tavan.

- Care suflet, iubito? Nu mai ești Zombie? Ți-ai găsit sufletul? zise Radu cu vocea întretăiată, încercând să-și păstreze zâmbetul.

- Ah, Radu, iar mă ridiculizezi? Bine, reformulez. Mi-e teamă să nu-mi pierd bruma aia de suflet care mai e sau pe care am reconstituit-o cât de cât în ultima vreme, să nu mai fiu eu însămi, să mă schimb... zise ea, zguduită de emoție. Să-mi pierd libertatea de gândire și de expresie, dragostea, visele, speranțele... Un corp strivit nu e cel mai rău lucru, dar un suflet distrus... Nu e important să trăiești oricum, ci doar uman. Așa spunea și Winston în „1984”. E atât de greu să rămâi uman și atât de ușor să te schimbi! Într-o fracțiune de secundă, te transformi în monstru. Un singur cuvânt greșit, un singur gest greșit.

- Din fericire, nu cred că mai e timp sau... buget (că tot ești tu contabilă) pentru „reeducare” sau pentru creat „oameni noi”. S-au schimbat vremurile. Cine crezi că mai stă de asta? Cine are bani de așa ceva? Și, în plus, știe cineva exact ce înseamnă „om nou” acum? Poate or să ne spele pe creier cu muzică house, râse Radu.

- Sper să ai dreptate! Dar dacă totuși s-ar întâmpla să fie sufletul tău în pericol, ce-ai face?

- E greu de spus... Șeful tău cel nobil, bărbatul ideal...ist nu ți-a dat nicio sugestie?

- Radu, vorbesc serios și vreau să știu să știu părerea ta! Ce ai face tu?

- Ce să fac?... Ce-aș putea să fac? O, Doamne! M-aș... gândi la tine și la Luca. Apoi... aș încerca să-mi găsesc refugiul în muzică.

- Dragostea, arta... Da, cred că pot fi ambele niște resurse eliberatoare foarte puternice. Apoi visele, poveștile, memoria, credința... Puterea creației, a vieții care o depășește pe cea a distrugerii și a morții... Prometeu a rămas un spirit liber chiar și în lanțuri, pe Elbrus datorită dragostei de oameni și puterii creației: a știut că civilizația pe care o dăruise muritorilor va rezista și îi va

ajuta să supraviețuiască, ba chiar să evolueze, și a sperat că povestea lui va fi dusă mai departe. Sam din „Brazil” a reușit să-și păstreze și el spiritul liber, chiar dacă a fost ucis și nu a mai putut s-o salveze pe Jill: a evadat simbolic în lumea imaginației, cu ajutorul iubirii. Creștinii martiri s-au salvat prin credință... Și intelectualii din închisorile comuniste care organizau adevărate cenacluri culturale în mediul concentraționar... au rezistat prin cultură. Spiritele lor nu au putut fi învinse.

- Vezi că ai găsit tu însăși atâtea exemple? Aș adăuga simțul umorului, inclusiv în varianta „haz de necaz” românesc. Înseamnă că există o șansă... Ba chiar mai multe!

- Bine, dar oare iubim destul? Visăm destul? Creăm desul? Evadăm destul prin artă? Ne amintim destul și cum trebuie? Credem destul?! Mai știi, în filmul lui Tarkovski, „Călăuza”, după ce și-au riscat viața intrând în „Zona” interzisă și înfruntând nenumărate pericole pentru a ajunge la „Cameră”, „Scriitorul” și „Profesorul” au ratat șansa regăsirii și a învierii. „Scriitorul” nu a găsit nimic în „Cameră” pentru că nu mai credea în nimic, iar „Profesorul” (care dorise să distrugă „Camera” pentru a nu fi folosită abuziv) a renunțat la planul său, ascultând argumentele „Scriitorului”: „Camera” e complet inutilă. Iar acolo, în „Cameră” era Dumnezeu! Degeaba s-a chinuit „Călăuza” să-i aducă acolo, cu prețul atâtor sacrificii. Dacă suntem și noi tot niște „Profesori” sau „Scriitori”?!

- Da, probabil suntem toți „Profesori” sau „Scriitori”...

- Poate că nu toți. Nu mai generaliza, că divorțăm! Și „Camera” de ce ne lasă să ajungem la ușa ei, cu sau fără „Călăuză”, să intrăm și să nu vedem nimic sau poate s-o aruncăm în aer? „Camera” ar trebui să se apere și nu o face, deși puterile ei sunt fără margini. Se lasă vandalizată, badjocorită, terfelită, poate chiar distrusă.

Laura îl privi cu ochi mari și rătăciți. Buza de jos îi tremura. Sâni nădușiți îi tresăltau nebunește. Radu îi simțea bătăile zbuciumate, neregulate ale inimii, de parcă ar fi fost ale sale. Stropi de transpirație picurau precum ceara fierbinte pe corpul lui.

Trupul Laurei ardea din nou și-l făcea și pe el să ia foc. Îi luă mâna stângă, o duse la buze și o sărută lung și apăsător.

- Radu, tu... tu... ai intrat vre-vreodată în... în „Camera 101”?

spuse Laura cu glas înăbușit, de parcă și-ar fi scos cuvintele cu cleștele din gură.

- Poftim?

- „Camera 101” din „1984”, camera unde ești obligat să te confrunți cu temerile tale cele mai mari. Camera torturilor personalizate, unde fiecare întâlnește lucrul care îi inspiră cea mai mare groază și scârbă. Când intri acolo, trădezi, te trădezi, nu rezisti.

- Nu știu dacă am intrat, iubito, dar cred că proiectul ăla nenorocit al meu mi-a oferit ceva din atmosfera „Camerei 101”...

Laura își ridică ochii și îl privi ușor surprinsă. Apoi oftă adânc.

- Hm, atunci poate că tu ești chiar mai pregătit decât mine... Văd că ai reușit să treci cu bine prin ea. Poate învăț și eu ceva de la tine. Eu, sincer, nu mă simt acum în stare să mă confrunt cu ea.

- Bine, iubito, dar poate că soluțiile de rezistență de care am vorbit acum ajută oarecum... Și nici nu cred că sunt acolo lucruri atât de personale... Poate doar ca formă... Fondul trebuie să fie universal, arhetipal.

- Nu știu, Radu. Aș vrea să putem rezista, să nu ne schimbăm acolo, oftă Laura din nou, privindu-l cu aceeași privire pierdută. Să găsim „Camera” din Zonă chiar în „Camera 101”. Orice e posibil atunci când crezi. La finalul filmului „Stalker”, „Călăuza” își acceptă soarta și nu renunță la ce are de făcut, deși era și ea foarte frustrată din cauza oamenilor care nu înțeleg sau resping misterul. Își dă seama că numai așa viața ei are sens. Altfel e o lume a absurdului, a haosului, a entropiei, lumea lui Big Brother. Indiferent de sacrificii, „Călăuza” e împlinită. Mie mi-a plăcut finalul. Fetița „Călăuzei”, paralizată, dar cu puteri telechinezice, mișcă paharele de pe masă fără a le atinge. Se aude apoi „Oda Bucuriei”. Noi când o s-o mai ascultăm? Se suprapune peste ea alarma cu Inna. Ai văzut, doar Zona și scenele cu fetița sunt

color. Restul e alb-negru. Așa e lumea în afara Zonei: cenușie, ștearsă, supusă rutinei sau dominată de absurd.

- Unu, mie îmi place rutina: micile mele tabieturi - muzica mea, pianul, dansul, berea, pizza, țigările, dușul fierbinte... o revistă Playboy și altele. Doi, eu nu trăiesc în Zonă și totuși lumea mea e destul de colorată...

- Culori agresive, stridente de mall, supermarket, de reclame sau de showuri TV. Kitsch. Zona nu e agresivă, deși accesul e permis, de regulă, prin intermediul unei "Călăuze". Zona e plină de pace și de liniște. Nu vorbește mereu de liniște "Călăuza"? Zona oferă dragoste și intimitate. Ceea ce internetul de azi nu-ți mai dă.

- Dar nu mai există intimitate, Laura! E o iluzie. În primul rând pentru că nimeni nu mai are nevoie de așa ceva.

- Ba da, eu am. Așa spuneau și "Profesorul" și "Scriitorul" de "Cameră". Nimeni nu are nevoie de ea. Dar eu am. Și "Călăuza" are. Acolo e casa ei, în Zonă. Aș vrea și eu să găsesc drumul spre casă și un strop de liniște. Apropo, tu ce i-ai cere "Camerei", dacă ai ajunge acolo?

- Știi bancul ăla cu pescarul și peștișorul de aur care îndeplinea trei dorințe? 1. O sticlă de votcă. 2. Încă o sticlă de votcă. 3. Încă o sticlă de votcă. Cred că așa e mai practic și mai sigur.

- Haide, Radu, nu se poate să nu-ți dorești altceva! Trebuie să-i spui cea mai intensă și mai autentică dorință a ta. Izvorâtă din suferință și dor sfâșietor. Născută din disperare și care să te elibereze.

- Ce, iubito, crezi că-mi strică trei sticle de votcă? Hm, acum pe bune, i-aș cere să stau în Vamă cu cortul la nesfârșit și să fie vară mereu! Adică să fie "VamăVară". Nonstop. Dar eu nu prea cred în "Cameră", poate doar în "101"... Deși nu aș supralicita, nu-s numai "Camera" din Zonă și "Camera 101". Tu ignori mereu spațiul profan, te raportezi continuu la un spațiu sacru: paradis *versus* infern. Tu ai tendința să vezi așa, maniheist, în alb și ngeru, când, de fapt, sunt multe nuanțe. Mi se pare epuizant să



trăiești cum zici tu. Cel mai frecvent, din fericire, ne ducem viața în spațiul profan.

- Spațiul profan? Ce înseamnă ăla?! Sunt nuanțe, într-adevăr, dar numai de cenușiu. Crezi că asta e viață? Eu prefer să văd întunericul și apoi, sper, lumina. Tânjesc după ea. Sper să o găsesc în "Cameră". Totul e atât de simplu la intrarea în "Cameră"! Nu zic, drumul până la ea e greu. De-aia ai și nevoie de "Călăuză". Dar când ai ajuns la "Cameră"... Tot ce trebuie să faci e să intri. Ușa e deschisă. Nici măcar nu există ușă în sine și clanță. E un loc lăsat liber în Zid. Vezi, asta e diferența între "Camera 101" și "Camera" din Zonă. "Camera 101" te sechestrează și e baricadată, fără scăpare, pe când "Camera" din Zonă e deschisă mereu, în ciuda amenințărilor și te lasă să intri când vrei. Dacă vrei. "Camera" din Zonă nu are Zid de protecție. Zidul există doar în lumea lui Big Brother.

- Vrei să spui că-ți respectă liberul arbitru și rămâne deschisă tuturor, chiar și monștrilor. Își asumă riscuri. Aruncă toate armele. Nu se apără. Nu așteaptă decât un strop de credință pentru a-ți dezvălui paradisul.

- Ah, da, sper că o să intru și o să recunosc paradisul. Dar o să te întreb acum altceva. Ai fost vreodată... exilat în „Pădurea fără rost”? Știi, aia din „Oblio"... Ne-am uitat împreună cu Luca acum câțiva ani. Vorba vine ne-am uitat cu toții, Luca nu a văzut prea mult, se juca pe consolă. Dar sper că măcar tu ai fost atent.

- O, am avut șansa să fiu trimis acolo, sub diverse pretexte, aproape în fiecare zi, zâmbi amar Radu.

- Și eu. Știi că în povestea din „Oblio”, „Pădurea fără rost” era absurdă doar din perspectiva locuitorilor din „*The Pointed Village*”, ăia obtuzi din satul lui Oblio, care l-au exilat pe copil acolo pentru că avea capul rotund în loc să fie ascuțit ca la ceilalți, deci pentru că era diferit și că reacționa demn în fața atitudinilor discriminatorii.

- Adică, din punctul de vedere al celor din „*The Pointed Village*”, deci, din perspectiva... „sistemului”, exilul în „Pădurea fără rost” însemna dezonoare, marginalizare, excluziune, chiar

moarte. Dar, așa cum va descoperi Oblio, „Pădurea fără rost” nu era absurdă, ci plină de semnificații. Fiecare lucru își avea rostul său. Chiar Oblio și-a găsit și și-a confirmat propria identitate, diferită de a celor din „*The Pointed Village*” acolo. A învățat să gândească liber și să-și asume diferența.

- Tocmai. Mă gândeam dacă „Pădurea fără rost” nu ar putea fi o rezervă de resurse pentru rezistența anti-sistem...

- Desigur. Doar că eu mă rătăcesc cam des prin ea și nu ajung să mă regăsesc, oftă Radu.

- Hai să-ți spun o poveste din „Pădurea fără rost”. Anchetatorul și deținutul (un „terrorist” ca mine) s-au rătăcit în „Pădurea fără rost” și trebuie să colaboreze. Deținutul inițial refuză, dar anchetatorul îl forțează, folosind toate mijloacele sale. În final, după ce străbat împreună păduri încâlcite, monstruoase și vii ca Fagorn a enților din „Stăpânul Inelelor”, râuri de smoală, cascade gigantice, creste abrupte, prăpăstii fără fund, deșerturi amăgitoare, în față li se deschide o potecă aurie ca-n „Vrăjitorul din Oz”. Când ajung la vrăjitor, anchetatorul spune: „Bă, boule, iată capătul călătoriei noastre. După cum ai văzut, nu există curaj, nu există suflet, nu există minte, nu există casă. Toate au fost niște iluzii. Sper că te-ai convins, spre binele tău.”

Laura avu un spasm și se strânse mai tare la pieptul lui Radu. El o privi tulburat și spuse cu glas tremurător:

- Laura, ce-i cu povestea asta deprimantă? Deținutul pierde totul aici? Nu-i răspunde nimic? Nu-i spune că și ideile lui ar putea fi la fel de false? Să se plaseze într-un punct de vedere relativist...

Laura tăcu o vreme, apoi fața i se luminează, iar ochii negri îi străluciră straniu și extatic:

- Radu, poate că așa se termină de obicei, exact cum am spus eu. Dar eu aș vrea să nu se încheie aici. Deținutul îi spune anchetatorului: „Da, toate astea ar fi fost false dacă mi-aș fi pierdut credința. Dar nu, nu mi-am pierdut-o, ci, dimpotrivă, mi-am întărit-o.” Șah mat. Iar varianta relativistă nu-mi place deloc, aruncă totul în derizoriu.

- Da, dar, cel puțin în cazul meu... și al tău, aș vrea să rămână o chestie pur teoretică. N-aș vrea să experimentez. Tu ești sigură că ce faci e bine?

- Radu, iartă-mă dacă greșesc și dacă vă pun în pericol pe tine și pe Luca! Nu știi sigur dacă fac bine. Simt doar că trebuie să fac asta. Chiar dacă nu s-ar vedea niciun rezultat, eu tot așa aș face. Surprinzător, în acest moment, nu acționez ca să obțin rezultate palpabile. Și nici nu mă gândesc la consecințe. Asta îmi spune conștiința acum.

- Chiar dacă, în continuare, nu sunt de acord cu tine, îți respect punctul de vedere. Poate că la început te-am luat la mișto sau am făcut aluzii la bărbatul ideal...ist, mici crize de gelozie, dar acum m-ai convins. Urmează-ți conștiința, eu nu mă voi opune, să știu că voi bea apă viermănoasă și voi mânca arpacaș ca Steinhardt!

- Visez să fim amândoi două cărămizi desprinse din Zid...  
*„Hey you! Don't help them to bury the live / Don't give in without a fight”*

- Iubito, chiar dacă ne-ar zdrobi, poate tot ar rămâne 42 de grame îngemănate. Știi tu ce, că te pricepi la calcule?

- Ce anume?

- 21 de grame, sufletul tău + 21 de grame, sufletul meu. Nu știai că un suflet cântărește 21 de grame?

- Radu, nu consum telenovele! Dacă mai verși siropuri de-astea, divorțăm!

## X. Pierdut "smiling face" și speranța că april va veni. Le declar nule

Ploua din nou. Slab și neîntrerupt. Picătura chinezească. Blocaje peste blocaje în trafic ca întotdeauna în București. Chiar dacă sunt doar câțiva stropi de ploaie, inevitabil, circulația e dată peste cap. Poți să-l aștepți pe Godot într-o intersecție...

Radu nici nu se mai enervase din cauza blocajelor, se simțea atât de obosit, de parcă era anesteziat. Parcase mașina cât putuse de repede și fugise acasă. Nu mai avea chef de cântat și de dansat, nici de osmoze cu natura. Ajunse acasă destul de devreme, în jurul orei nouă jumătate. Avusese o zi foarte solicitantă la serviciu: raport de predat, o bază de verificat și de corectat, ședință de department. Abia acum s-au convins colegii cei noi că șefițu' există. Nu mă credeau. De fapt, mă întreb și eu adeseori dacă Vlad există. *"You may say I'm a dreamer / Maybe I'm the only one / I hope some day you'll join us / And the world will live as one"*. Ce zi! Agitație, tensiuni, țipete. Mai ales atitudinea față de noii colegi,ăștia mici, e câteodată foarte dură și degradantă. Uneori trebuie să intervin pentru ei. De mine nu se prea iau, mă lasă în pace. Sunt om de bază. Îmi fac treaba. Dar nu-mi mai place atmosfera. M-am gândit din nou să-mi dau demisia. Dar ce să fac? Să-mi caut loc de muncă un an și apoi să mă angajez în domeniu, la altă agenție, pe un salariu poate mai mic și cu un stres poate mai mare? Și, între timp, cine plătește ratele și facturile? Aici, cel puțin, sunt respectat și iubit, atât cât se poate.

Laura, evident, nu-i acasă. De ce nu mă miră nimic? Am început "să mă obișnuiesc"? Pe Laura poți s-o aștepți ca pe Godot... Sau ca pe Vlad... Niciodată nu vine. Niciodată nu mă bagă în seamă. Parcă numai ei? La fel și Luca. Aș prefera să mă urască, decât să mă ignore. Cred că singura căreia îi pasă de mine

e Kim. Vreau s-o iau în brațe și să dorm, să nu mă mai gândesc la nimic.

Kim m-a simțit de la lift, mieunase în continuu și, când am intrat, mi s-a frecat de picioare. I-am schimbat repede apa și-i i-am turnat crochete noi, Purina cu somon, în castronel. L-am găsit pe Luca jucându-se, ca de obicei, pe PSP, la el în cameră. Nu mi-a răspuns la salut. A aruncat în mine cu titirezi, cornuri și pixuri. Bine că nu erau bombe puturoase, ca de ziua mea. Nu făcuse baie și nu mâncase nimic, în afară de chipsuri. Nici eu. Aș da orice pentru o pizza: fie ea și cu șuncă din mușchii mei, ciuperci din coaiele mele tocate și ketchup din sângele meu. Vă rog, serviți-vă, cina e gata! Haide, Laura. Haide, Luca. Fac pariu că n-o să observați cu ce e.

După ce strânse pungile goale de chipsuri, Radu încercă să încropească masa de seară la repezeală, deși aproape că nu mai știa ce face... Vru să prăjească niște cartofi, dar îi lăsă pe unii cu bucăți de coajă, puse oțet în loc de ulei în cratiță și zahăr în loc de sare. Poate că nu era momentul pentru cartofi prăjiți. Și apoi Luca nu mânca toată ziua chipsuri și cartofi prăjiți? Ajunge. Scotoci prin sertare și găsi o pungă cu cereale Nestle Duo. Dacă avea și lapte în frigider, cina era gata. Umplu un castron cu cereale, turnă lapte și îl strigă pe Luca. Acesta era deja așezat la masă, în sufragerie și se uita la Disney Channel.

- Te rog, mănâncă asta repede, zise Radu. Mami ce face? Nu a dat niciun telefon?

- Nu, tati, am încercat și eu s-o sun, dar are telefonul închis.

La zece fără zece, sună soneria. Cine dracu' e? N-am chef de nimic. Vreau să dorm. Sunetul ăla strident nu numai îmi deranjează auzul, ci îmi sfâșie carnea și sufletul. Îmi simt palmele însângerate. Parcă aș purta stigmat ca Iisus. Sau e numai ketchupul de la pizza?

Făcu un efort să se deplaseze la ușă, deși picioarele nu-l mai ascultau. Se uită pe vizor. Un bărbat grasuț, cu chelie, zâmbea larg, prietenos, fluturând niște formulare. Administratorul!

- Bună seara, domnu' Niculescu! Iertați-mă că vă deranjez, v-am căutat și mai devreme. De fapt, vă caut de multe zile și nu reușesc să vă găsesc. Nu ați depus declarația de consum. Nici luna trecută măcar.

Radu îl asculta năucit. Deschise ușa cu mâini tremurătoare. Încercă zadarnic să zâmbească. Îl privi pe administrator pierdut și îngăimă o scuză:

- Îmi pare rău, cred că am rămas fără formulare. Dacă mi-ați putea lăsa unul dumneavoastră, v-aș rămâne îndatorat. Voi completa declarația de consum chiar acum.

- Nu-i nimic, domnu' Niculescu, dumneavoastră n-ați mai avut restante la întreținere. Luați un formular necompletat de la mine, dar vă rog altădată nu mai întârziți.

- Vă mulțumesc mult și îmi cer mii de scuze. N-o să se mai repete.

Radu înșfăcă formularul și-și luă la revedere de la administrator, fără să schițeze cel mai mic zâmbet. Tanti Nuți, vecina cea durdulie de la 84, cu părul scurt, țepos, roșcat și fața veșnic congestionată ieșise să ducă gunoiul la ghenă. Era îmbrăcată cu un capot verde cu floricele și păsărele galbene și purta în picioare niște papuci de baie roz uriași și scâlțiați. Când îl văzu pe Radu, îi zâmbi cu multă căldură. Radu se strădui și el să surâdă. La naiba, nu-mi mai iese, cred că mi-am pierdut "smiling face-ul". Nici asta nu mai e sub controlul meu. O să rămân pe scenă ca Thomas Buddenbrook fără mască în fața fiului său. Portretul lui Dorian Gray descoperit. O figură descompusă. Fugi, vecino, nu te uita la mine! O să ai un șoc, o să mori. Nu mai am fața aia din reclame, lookul ăla cuceritor, zâmbetul larg, fals autentic american. Am rămas fără mască. Fugi, cât mai ai timp!

- Bună seara, vecine! Ce faci?

- Bine, bolborosi Radu.

- Pari cam obosit. Ce s-a-ntâmplat?

- Nimic, totul e bine.

- Doamna Laura și ăla micu' ce fac?

Radu se sforță să evite un răspuns gen ”nu știu” sau ”Laura se antrenează să pună bombe, iar Luca mai are și el un pic și aruncă în aer casa. Mai exact, tot blocul, inclusiv apartamentul dumneavoastră. Normal, seamănă cu mă-sa, că doar n-a moștenit de la mine”. Câteva secunde buzele i se mișcă în gol, apoi zise încet:

- Bine. Noapte bună!

Până termină Luca porția de cereale, mai exact de seriale, se făcu douăsprezece noaptea. Radu se învârti înainte și înapoi prin cameră și încercă să o sune pe Laura: de numai 38 de ori, să nu spună c-o monitorizează, dar telefonul îi era, în continuare, închis. La douăsprezece, îl trimise pe Luca la baie. Băiatul se închise la baie cu PSP-ul. După o oră, încă se juca pe PSP. Radu îi bătu în ușă, pretextând că are o urgență, doar-doar să-l convingă să iasă de acolo. Între timp, o sună din nou pe Laura: de încă 27 ori, fără niciun rezultat. Să nu uit să verific contoarele și să completez declarația de consum când iese Luca de la baie! Dacă mai iese vreodată...

Stropi de ploaie bătând ritmic în geam, dușul curgând în continuu, apa pentru ceai sfârâind în ibric, gheruțele lui Kim zgâriindu-mi pielea, propriile mele unghii răsucind masa fără oprire, formularele foșnind... Altă dată aș fi savurat sunetele astea, mi-ar fi inspirat liniște. Acum însă îmi spun un singur lucru la nesfârșit: ”condamnat”. Condamnat la singurătate. Neglijat, uitat. Fără speranță. Fără vină. ”Vinozații fără vină / cer să se facă lumină!”. Nimic nu e sub controlul meu. Nu pot face nimic. Sunt singur pe cruce.

În cele din urmă, Luca ieși înfășurat în prosop, cu PSP-ul în brațe și cu un zâmbet triumfător pe buze:

- Am învățat un jutsu nou.

- Acum hai la culcare. E foarte târziu. E trecut de unu noaptea. Fă un jutsu să vină și mami.

În pat, Luca îi arătă lui Radu ultimele jutsuri ale lui Naruto. Apoi, băiețelul căscă și-l îmbrățișă. Atingerea mânuțelor lui era înainte blândă și mângâietoare ca ploaia de vară. Dar acum Radu

nu mai avea chef de nicio ploaie. Haide, oprește-te! M-am săturat. Asta nici nu e o manifestare de afecțiune, pur și simplu ți-e urât să stai singur. Și sunt atât de obosit... Aoleu, declarația de consum! După ce te culc pe tine.

- Tati, ce face tâmpita de mami? Ai mai sunat-o?

- Da, da' nu răspunde. Probabil are treabă, de-aia a închis telefonul.

- Nu mai vine acasă la noi?

- Ți-e dor de ea?

Luca dădu din cap afirmativ.

- Și mie. Dau eu de ea, stai liniștit. O să vină. Dacă te găsește la unu jumate noaptea treaz, ne aruncă pe geam pe-amândoi. Noapte bună!

În jurul orei două, când Luca abia adormise și Radu era gata să ațipească și el în fotoliu, în sufragerie, sună telefonul. Laura! De emoție și de oboseală, Radu apăsă pe închidere, în loc să confirme convorbirea. Înainte să se dezmeticească, Laura sună din nou:

- Radu, ce pizza mă-sii faci, de ce închizi? țipă ea.

- Ce pula mea faci tu? Ții tot timpul telefonul închis. Te-am sunat de sute de ori. Tu nu mă suni niciodată. Mă rog, dacă mă suni o dată pe lună, asta e numai din greșală. Doar așa mă bagi în seamă. Ce pula mea faci acum, la ora asta? De ce nu vii acasă? E două noaptea! izbucni Radu.

- Ce, tu n-ai fost plecat atâtea nopți de-acasă!?

- Laura, eu atunci „mi-am făcut de cap” la birou, aveam urgențe și deadline-uri la proiecte!

- Și eu „îmi fac de cap” la sediul MRTLAS!

- Nu mai spune, iubito, asta la telefon! Știi că sunt înregistrate convorbirile! tresări Radu.

- Nu-mi pasă. Întotdeauna am spus ce-am avut de spus. Apropo, dacă vrei să vin, vino tu să mă iei, îl provocă Laura.

- Ce să caut eu la sediul vostru?! Ai înnebunit de tot? Și, oricum, sunt extrem de obosit. Nu mă simt în stare să conduc. De ce nu iei un taxi așa cum ai mai făcut și în alte dăți?



- Mâine nu mergem la birou, iubire. Poți să faci un efort să vii. Promit că te las să dormi până după-amiază. Mă ocup eu de tot.

- Atâta mai trebuia... să mergem mâine la birou! Sunt foarte obosit, iar Luca de-abia a adormit și mi-e frică să-l las singur în casă. Chiar nu poți să iei un taxi?

- De-abia a adormit? La două noaptea?! Oricum, Luca doarme profund, nu ca tine. Nu o să se trezească. Și nici nu durează mult. Iar tu ai mai venit noaptea să mă iei de la birou.

- Da, dar nu de la „biroul” ăsta. Nu cumva vrei să vă închid și sediul? Ai rămas iar ultima persoană și nu mai poți închide ușa?

- Dacă vrei s-o iei așa, ia-o. Și eu sunt obosită și mi-e foarte rău. Nu pot să iau un taxi, am nevoie de tine. Dacă nu vii acum, rămân aici, spuse Laura pe un ton ultimativ.

- Bine, vin să te iau, oftă Radu. I-am promis și lui Luca, știi, că vii noaptea asta acasă. Spune-mi adresa.

Radu notă adresa și apoi închise telefonul. ”*Shut the fuck up / leave me alone!*” Taci! Taci! Lasă-mă-n pace, curvă proastă ce ești! Ce-i cu mine? Sunt nebun? Mă duc singur în gura leului? Acționez ca un Don Quijote dâmbovițean? Am început și eu să o caut cu lumânarea ca Steinhardt ăla al tău? Ori ca Vaclav Havel? Îl borăsc pe Sam afară din mine ca să te salveze pe tine, Jill? Că și merită Jill asta... O curvă proastă... Cât de dobitoc pot să fiu?! Singurul avantaj e că pun eu mâna, în sfârșit, pe șefișul tău cel nobil și-i arăt eu lui, să mai îndrăznească el să se atingă de tine. Îl sparg. Mai rău ca pe presse-papierul lui Winston. E un ticălos, ți-a sucit mințile. Ce pula mea fac? Mi-e somn, sunt obosit, mai bine m-aș duce la culcare. Dar ți-am promis... Încerc doar să-mi fac datoria. Fac tot posibilul. Din nou, afurisita asta de datorie!? Se pare că mă urmărește peste tot. Hai să vedem. O mică analiză SWOT: avantaje, dezavantaje, riscuri și oportunități. Situația se prezintă astfel: după mai bine de 65 de apeluri, îmi răspunzi în sfârșit la telefon și mă chemi noaptea la două să te iau de la... sediul unei mișcări clandestine și teroriste. Să continui analiza? Ce căcat! Dar ți-am promis și poate că ai, într-adevăr, nevoie de

mine. Iar Luca te așteaptă acasă, în noaptea asta. I-am spus că te aduc înapoi.

Radu își mușcă buzele până la sânge. Fața i se înroșise, venele de pe frunte i se umflaseră, iar tâmplele îi zvâcneau puternic. Înghiți în sec de mai multe ori, mărul lui Adam, supradimensionat, se mișca bizar, gata să iasă afară. Dădu tare cu pumnul în masă. Singurul pahar de cristal (care supraviețuise miraculos până atunci și unde Laura găsisese șoseta lui murdară, înfipță artistic, ca o umbreluță de cocktail) căzu de pe masă și se făcu țandări. Îl sparg pe Răzvan, îl sparg, îi arăt eu lui. Dar dacă mă sparg eu și nimeni nu va găsi niciun ciob din mine? Nici măcar Kim - ca să joace fotbal cu el și să-l bage, pur întâmplător, în lădița ei cu excremente.

Bombănind, fără să adune cioburile împrăștiate pe jos, Radu mîncă în fugă un sandwich cu șuncă și cașcaval, își făcu o cafea tare, fără zahăr și fumă o țigară. Calmează-te, controlează-te, Radu! Calmează-te, controlează-te! Și nu am completat nici declarația de consum. Lasă, Radu, după ce o iei pe Laura.

Luă o Ranitidină, căci îl înțepa puternic stomacul, se îmbrăcă repede (în blugi și cu un tricou șifonat) și ieși apoi pe ușă, asigurându-se că și-a pus în buzunar post-it-ul pe care notase adresa. Afară continua să plouă mărunț. Se urcă în mașină, dar, din motive de securitate, nu activă GPS-ul. Oricum, nu era trafic, iar locația era ușor de găsit, așa că merse lejer direct până la sediul MRTLAS. Parcă în față și o sună pe Laura, fără să coboare din mașină. Bizar, din nou avea telefonul închis. De data asta ar fi trebuit să fie pe recepție. Mai încercă de câteva ori să sune, dar Laura nu răspunse.

Îngrijorat, Radu ieși din mașină. Dădu o vreme târcoale sediului MRTLAS, în timp ce încerca să o contacteze pe Laura. Părea o clădire obișnuită, mai veche, în stil neoclastic, dar destul de modestă, de patru etaje. Nu era, așa cum se așteptase, ca sediul „Ku Klux Klan” din „Apolodor”, strălucitor, luxos și cu o firmă mare, luminoasă la intrare pe care să scrie „Aici e sediul Ku Klux Klan - organizație secretă”.

O sună din nou pe Laura, dar telefonul rămăsese închis. Își aprinse o țigară, chiar la intrare. Poate vede mașina și coboară singură... Și-așa m-am compromis iremediabil: convorbirea telefonică de acasă, mașina parcată în fața sediului. Toate, cu siguranță, înregistrate. Cine ar mai intra înăuntru, în sediul MRTLAS? Cred că nici Steinhardt ăla al Laurei, nici Vaclav Havel n-ar face-o. Nimeni. Mi-e teamă că nu mai ies de-acolo viu niciodată. Posibil da, dar foarte probabil nu. Noroc că sunt atât de obosit încât nu mai simt nici frica în parametri normali. Poate că Laura va răspunde totuși la telefon sau va veni singură. Ce tot face? Simt că înnebunesc. Vreau să o văd odată. M-am săturat să aștept. Voi suna acum la interfon. ”*The show must go on*”. Cu sau fără ”*smiling face*”. La urma urmei, nu poate fi mai rău decât proiectul ăla nenorocit.

Cu inima strânsă, Radu se apropie de interfon și formă „013”. Sunetul metalic, strident fu de natură să-l mai trezească. Poate răspunde chiar Laura. Sub niciun chip, nu intru în clădire. O aștept pe Laura la ușă, nu mă mișc de-aici.

Deși nimeni nu răspunde la interfon, se auzi zgomotul deschiderii ușii. Radu așteptă minute bune să coboare cineva, dar nimeni nu veni. Așadar, sunt invitat înăuntru! Poate că mă întâmpină câinele din Baskerville. Mi-e teamă că o să fie dezamăgit: pizza cu carnea și organele mele s-a consumat deja.

Inima îi bătea gata să se spargă precum paharul de cristal cu șoseta-umbreluță de cocktail, simțea o apăsare ca o gheară în piept, iar durerea de stomac se întetise. Stropi de transpirație i se prelingeau pe frunte și pe tâmpile. Picioarele i se tăiaseră. Unde mă duc? Ce prostie mai fac?

Cu mâna tremurătoare și lipicioasă de nădușeală, Radu apăsă pe clanță. La contactul cu ea i se păru că ieșiră aburi... ca într-o spălătorie de secol XIX. Înăuntru, aparent nimic suspect... Un interior de casă obișnuită, poate un pic prea auster. Mobilă puțină și veche, din lemn de nuc. Singurele decorațiuni: două milieuri ca pe vremea bunicii. Nu se vedea nimeni. Radu își șterse fața

încinsă cu un șervețel și rămase pe hol cu tenișii în picioare, neștiind dacă să se descalțe sau nu.

- Laura! o strigă el cu glas sugrumat. Laura, unde ești?

Din întuneric, se desprinsese o siluetă zveltă și o mână rece și lucioasă ca o reptilă se întinse spre el.

- Salutare, Radu! Laura e sus cu nevastă-mea, lucrează la bugetul pentru un proiect important. Eu sunt Răzvan, îmi pare bine să te cunosc.

- Bună, Răzvan! Eu sunt Radu, dar văd că-mi știi numele, spuse el încet, întinzându-i mâna caldă și lipicioasă.

- Cum să nu? Laura vorbește foarte frumos de tine, mai ales că acum ai atâta grijă de casă și de copil. Sunteți binecuvântați, noi n-avem copii. Eu sunt înnebunit după copii.

- Da, dar e foarte greu, e mare bătaie de cap. Și voi nu cred că sunteți prea frustrați din cauza asta. Compensați prin munca voastră. Aveți atâtea activități nobile, dezinteresate, luptați pentru o lume mai bună, rosti Radu cam nesigur, convins doar că trântise o serie de stereotipuri galante.

- Ei, facem și noi ce putem, zâmbi modest Răzvan. Hai în birou la mine să bem un ceai sau o cafea, că ești la volan, nu? Altfel ți-aș fi dat o bere. Nu mai sta pe hol! Nu e nevoie să te descalți... Și te rog să te simți comod ca acasă.

Răzvan îl luă de braț pe Radu, îl conduse în birou și-l invită să stea pe o canapea de modă veche, acoperită cu o husă verde, decolorată. Răzvan luă loc pe scaun, la biroul său simplu și cam scorojit din lemn de nuc, pe care se aflau doar un laptop, un multifuncțional cu imprimantă, scanner și copiator și un teanc de dosare. Îl întrebă dacă prefera o cafea, ceai cald sau ice-tea, dar Radu îl refuză politicos. Oboshit... rău. Epuizat, ce mai! Îmi vine să-mi întind picioarele cu tot cu teniși pe canapea. Pe punctul de a adormi chiar în sediul MRTLAS. Și nu am completat nici declarația de consum. Nu mai pot. Mi-e somn. Stai puțin, cum să dorm aici? Am uitat pentru ce am venit? Unde e nevastă-mea? N-a coborât încă. Și de ce m-a pus Răzvan pe canapea ca la psihanalist, iar el stă pe scaun? Și cine știe ce mai pune în

băutură... Dar poate că sunt paranoic, iar mi se pare că toată lumea complotază contra mea. ”Ilana cea Sufocantă și Paranoică”, nu spune așa Laura?

După îndelungi rugăminți, Radu acceptă de voie de nevoie un ice-tea Lipton de lămâie. La început, se uită o vreme în jos, apoi prinse ceva curaj, își ridică privirea și studie, cu o insistență care friza impolitețea, figura lui Răzvan, în timp ce amesteca absent cuburile de gheață din pahar. Părea un domn distins, la vreo cincizeci și ceva de ani, jovial și simpatic. Avea părul argintiu, bogat, obrații rumeni și ochi albaștri, prietenoși. Numai mâinile îi erau înghețate. Cine știe, poate de la circulație. Și Laura are mâinile reci. Chiar și vara. Se încălzesc numai când facem dragoste.

- Sper că nu te superi că te-am instalat pe canapea... ha-ha-ha, ca la psihanalist. Sincer, nu au fost cine știe ce intenții ascunse. Am vrut doar să stai mai confortabil, râse Răzvan.

Parcă mi-ar citi gândurile. Și are o voce surprinzător de caldă, contrastând cu mâinile lui de reptilă.

- A, nu, dimpotrivă! răspuse Radu. Chestia cu canapeaua e doar un clișeu din filmele americane, nici nu mai e de actualitate. Apropo, canapeaua asta mă îmbie la somn. Dacă mai întârzie Laura, s-ar putea să rămân la voi să dorm tot weekendul. Sunt extrem de obosit, trebuie să recuperez.

- Îmi cer scuze, canapeaua asta e mai comodă decât scaunul, dar nu e de la Ikea ca ale voastre, zâmbi Răzvan ușor provocator.

- E, nu-i nimic. Oricum, mai bine că nu aveți canapele de la Ikea, eu sunt spaima lor, am un mare talent de a distruge asemenea obiecte de artă. De pildă, am vărsat bere și vin pe canapeaua „Purple” de la Ikea din biroul Laurei. Cred că nu o să uite niciodată.

Radu izbucni în râs, mai mult uimit și amuzat de confesiunea sa neașteptată, decât de conținutul ei în sine. Efectul canapelei?

- Bravo, Radu! Încă o lovitură dată corporatismului și societății de consum! aplaudă Răzvan.

- Da, bine, dar... Uite, și eu lucrez într-o corporație.

- Incredibil, lucrezi într-o corporație... la vârsta ta! Nu înțeleg cum ai supraviețuit până la vârsta asta, cred că ai depășit de mult speranța de viață, râse Răzvan. Care e secretul?

- Știi să mă bucur de viață, în ciuda a tot și toate. Încă mai știu. Oricum, dacă ar fi să mor, sper să se întâmple repede, să fac stop cardiac sau accident vascular și gata. Sunt fumător și n-am acces la servicii medicale. N-am chef să agonizez fără un agocalmin măcar, că nici ăla nu se mai dă fără rețetă. Dar, legat de corporații, crede-mă, n-aș arunca totul la gunoi... ripostă Radu.

*Oops*, cred că tocmai l-am contrazis pe „bărbatul ideal...ist”. Să continui?

- Sunt și lucruri OK, nu trebuie să aruncăm totul la gunoi, reveni Radu, prinzând curaj. Aportul inovator... care e foarte important în „societatea cunoașterii”. Un model de eficiență și de profesionalism care, între anumite limite, poate fi preluat și de alții. Responsabilitatea socială și dezvoltarea sustenabilă. Investiții, locuri de muncă în zone sărace, cu o democrație fragilă și fără alte șanse de dezvoltare. Lumea merge înainte și datorită corporațiilor. Dar ce să mai comentez acum, nu putem intra în detalii, e târziu, pe ansamblu, poate că aveți voi dreptate.

- Lasă, Radu, vrăjeala! tranșă Răzvan, privindu-l intens și poznaș cu ochii lui albaștri vioi și aruncându-i un zâmbet condescendent, de la înălțimea scaunului lui mai mult sau mai puțin directorial. „Și marmota învelea ciocolata în staniol”. Mai exact, ciocolata cu cacao produsă de copiii-sclavi de pe Coasta de Fildes. Hai s-o luăm mai simplu. Dacă ai putea să-ți dai demisia acum din corporația ta, ai face-o?

- Poftim?

- Dacă ai putea să-ți dai demisia acum, ai face-o?

- A, da, cred că da, îngăimă Radu buimăcit, înroșindu-se.

- Și de ce să aruncăm totul la gunoi? Cine a zis asta? De unde abordarea asta anarhică, distructivă? Ce, noi suntem anarhiști? Mai bine recuperăm și redistribuim. 1% dețin 99% din resurse, deci, automat, știi, că te pricepi la procente, 99% au doar 1%. Nu e cazul să inversăm raportul ca să echilibrăm lucrurile?

- Ei, și voi de unde ați scos procentele alea? Sunt mai curând sloganuri. Asta cu ”*We are the 99%*”. Aș verifica foarte atent metodologia și calculele, contraatacă Radu destul de timid, încă năucit de reacțiile lui Răzvan și de propriile confesiuni.

- Hai, verifică tu ca să te convingi cum sunt distribuite resursele acum. Cred că se vede și cu ochiul liber, nu e nevoie să faci calcule complicate, iar diferențele cresc continuu. În State, 1% dețin mai mult ca restul 90%. Dar poate că tu faci parte din cei 1%.

- Da, cu siguranță și nu-mi voi dona proprietățile sub nicio formă. Constituția apără dreptul de proprietate. Glumesc. Păi, tu te pronunți anti-societate de consum și anti-corporații, dar, totodată, pui în centru resursele și redistribuția, adică lucrurile materiale. Trebuie să ne îmbogățim neapărat noi,ăștia 99%? Pe mine, sincer, nu mă interesează așa de mult proprietățile personale. Sunt mulțumit dacă am strictul necesar: cafea, țigări, bere, pizza, un duș cu apă caldă, un calculator cu internet. Nu am pretenții prea mari. Acum, fie vorba între noi, am chiar prea mult.

- Poate că tu n-ai nevoie de nimic, foarte bine... hm, deși nu prea cred că ești mulțumit de internetul actual. Dacă l-ai evalua pe o scală de la 0 la 10 sau de la 0 la 100, ce notă i-ai da?

- Să rămânem la scala NPS, de la 0 la 10. Sincer, i-aș da un 5, iar asta pe scala de recomandare NPS reprezintă ”*detractors*”, înțelegi. Dar restul pentru mine e OK.

- Hai să zicem că la tine lucrurile stau mai bine. Asta e super, mă bucur pentru tine. Însă nu trebuie să fim egoiști. Nu e vorba de îmbogățire, uneori e chiar de supraviețuire. Strictul necesar: cafea, țigări, bere, pizza, un duș cu apă caldă și un calculator cu internet?! Uau! Sunt mulți care nu au nici pâine și apă. Apă rece. Sau un acoperiș deasupra capului. 3 miliarde de oameni de pe planetă se zbat în sărăcie, trăiesc cu mai puțin de 2,5 dolari pe zi. 1,29 miliarde chiar în sărăcie absolută, potrivit statisticilor ONU din 2008. Peste 20.000 de copii mor zilnic din cauza sărăciei pe pământ. Copii... ca Luca. Scuză-mă, poate că e prea târziu. Te

deranjează că întârzie? Întrebă Răzvan foarte direct, privindu-l în ochi iscoditor.

- Uneori da. De ce să te mint, și acum e foarte târziu, chiar așa e, zise Radu, coborându-și privirea și consultându-și ceasul de pe mobil. Și am lăsat copilul singur acasă.

- Ei, copilul doarme! Ce, tu n-ai stat niciodată târziu la birou?

- Ba da, dar aveam urgențe.

- Și noi avem de finalizat bugetul pentru un proiect important, e destul de urgent.

- Da, dar mi se pare că... vă confrunțați destul de des cu astfel de urgențe.

- Poate, dar nu le putem ignora. Dacă ne facem că nu vedem o problemă (cu atât mai mult o urgență), nu se rezolvă de la sine. Ba chiar se agravează. Apropo, ție îți place ce faci? La tine, la "scârbici"? E interesant?

- Da, poate că nu e așa de interesant și de util ca ce faceți voi, dar, în general, îmi place. De-asta am și acceptat unele sacrificii...

- Poate că și Laurei îi place ce face. Și ea acceptă unele sacrificii. Trebuie s-o înțelegi și pe ea. Merită, e o adevărată luptătoare.

- Știu. De-asta am și lăsat-o să se implice. Dar tu nu te duci sus să avizezi bugetul? Întrebă Radu ușor șovăitor, în speranța că așa s-ar putea accelera lucrurile și ar pleca odată acasă.

- Am încredere în Laura, se descurcă și fără ajutorul meu. Cred că o să coboare fetele dintr-o clipă în alta.

- Abia aștept. Sunt extrem de obosit. Nici nu mai pot lega două cuvinte, scuză-mă, Răzvan. Poate par nepoliticos.

- Stai liniștit, nu ne formalizăm! Hai, bea-ți ceaiul! Să-ți mai aduc un pahar?

- Nu, merci. Deși aș fi preferat o Cola, râse Radu. Am glumit, nu, nu mă dau în vânt după Cola, prefer bere, da' acum sunt la volan. Ce să zic, m-ați surprins un pic cu brandurile: cafea Jacobs Alintaroma de la Kraft, ceai Lipton de la Unilever, continuă el, accentuând nemilos numele mărcilor și al companiilor. Multinaționale, bineînțeles. Ceai de la plafar nu aveți?



- Radu, cutia de Lipton e de mai bine de jumătate de an, doar pentru oaspeți. Eu beau ceai de la plafar. E și mai sănătos. Ai fi vrut să te servesc și pe tine? Ar fi fost politicos din partea mea? Ai fi avut încredere? Dacă vrei, îți aduc acum.

- Nu, merci. Scuze, cred că par nesimțit. Ceaiul ăsta e foarte bun. Și nu vă acuz de nimic. E târziu și sunt foarte obosit.

- Nu-i nimic, stai liniștit. Și eu aș avea aceleași rețineri. Ai grijă doar să nu verși ceaiul Lipton de la Unilever pe tricoul tău de la H&M. Nu de alta, dar probabil că pentru tricoul tău au murit arse de vii 3 femei de la fabrica H&M și alte 10 sunt spitalizate în stare gravă în Bangladesh.

- Vai de mine, o să am mare grijă. Apropo, pot să fumez?

- Sigur că da. Și nevastă-mea fumează. Uite aici o scrumieră.

Radu se uită amețit la paharul de ice-tea. Oboseala îl amortise aproape complet, nu se mai temea așa de mult să bea. În plus, îi era foarte sete. Își aprinse o țigară, luă paharul cu gesturi ușor ezitante și dădu pe gât câteva înghițituri, înecându-se.

- Hai să-ți zic ceva, Răzvan, dacă tot suntem la ora confesiunilor, spuse Radu pe un ton coborât, privindu-l aproape cu căldură. Știi, când te-am văzut, am avut un șoc. Nu mă așteptam să fii așa.

- Ei, dar cum credeai că sunt?

- Păi, m-a surprins apariția ta așa... umană. Mă gândeam că trebuie să fii un Naruto, un Superman, un Batman, un Spiderman... ori vreun hacker genial, minor, plin de coșuri, ochelarișt și obez care trăiește în lumea virtuală! râse Radu.

- Cred că te-am dezamăgit, zâmbi Răzvan.

- Nu, dimpotrivă. Prefer oamenii obișnuiți super-eroilor și geniilor neînțelese.

Radu mai bău câteva guri de ceai, trase ultimul fum și stinse țigara. Chiar atunci, se auziră pași pe scări. Laura! În sfârșit! Laura intră și ea în birou și se așeză pe canapea lângă Radu. Era singură, fără Andra. Avea fața pământie, descompusă de un rictus amar și tremura ușor.

- Am terminat, spuse ea cu glas întretăiat. Mergem, Radu?

- Da, i-i-iu-iu-bi-bi-ito, i-i-i-me-diat! zise Radu, bâlbâindu-se, uitându-se la ea pierdut, cu ochii injectați și cu pupilele dilatate.

Încercă să se ridice de pe canapea, dar nu reuși. Îl cuprinsese o stare de epuizare teribilă. Vedea în ceață și parcă nici nu mai auzea ce i se spunea. Ce zici, Laura? Paharul, pachetul de țigări și scrumiera s-au mărit în mod straniu și se învârtesc în jurul meu. Scrumiera mai ales amenință să mă lovească. Să-mi spargă capul. Așa cum am făcut țândări și eu ultimul pahar de cristal cu șoseta-umbreluță de cocktail! Parcă sunt zidit în ciment. Nici Yoda din „Războiul Stelelor” nu m-ar putea ridica. Ei, acum să vedem dacă Răzvan e mai tare ca Yoda! Laura și Răzvan s-au aplecat asupra mea, mă fixează cu ochi de extraterestru, iar gesturile lor îmi par deformat, bizare, de parcă ar vrea să mă imobilizeze și să mă sechestreze acolo.

- Păi, mi-e mie rău sau ție mai mult? bombăni Laura.

- Ți-am zis c-că s-sunt f-f-foaaar-te o-o-bo-, bolborosi Radu, fără să se audă.

În cele din urmă, cu un efort suprauman, susținut de Laura și de Răzvan, reuși să ajungă la mașină. Laura începu să-l pipăie și să-l caute în buzunare. Ce dracu' îmi fac, mă percheziționează? Caută formularul pentru declarația de consum? Nu simt nimic.

Într-un sfârșit, Laura găsi cheia și deschise mașina. Radu se prăbuși pe canapeaua din spate, peste câteva pungi de chipsuri și un titirez. Laura îi făcu semn de la revedere lui Răzvan și închise geamurile. Apoi demară în viteză.

- I-i-iu-iu-bi, p-par-că s-sunt d-d-rooo-gat, nu pot să co-co-con-duc... cea-iu'... se chinui Radu să vorbească.

„Tehnica sacrificiilor și a eforturilor supraumane” iar nu mai dă rezultate?

- Lasă, Radu, conduc eu, n-am băut nimic, nici ceai, nici altceva. Suntem deja pe drum spre casă. Și să știi că mi-am dat demisia de la MRTLAS. Vorbim mâine.

Radu auzi ca prin vis de demisie pentru că se afla deja în plin concert Lady Gaga. Uau, Lady Gaga e îmbrăcată doar cu un sutien de cașcaval cheddar și chiloți string făcuți din bacon.

Acum își va arunca sutienul de cașcaval și chiloții de bacon către public. Am noroc, prind în dinți chiloții de bacon și îi mânânc. Mi-era foame. Păcat că nu avea costum din pizza. Fie ea și cu propriile mele organe. Lady Gaga mă invită pe scenă să cântăm împreună. Mă lasă chiar la pian, iar eu fac un show incendiar. La un moment dat, femeia de serviciu urcă pe scenă cu măturoiul și începe să mă lovească sălbatic. Laura! Fug în brațele lui Lady Gaga și zbor împreună cu ea, căci Lady Gaga are și aripioare negre de înger al morții. Din nefericire, ne ciocnim de un panou publicitar electoral al lui Prigoană: „Plici de-aici! Vine Prigoană!” și ne prăbușim. Urlu de groază, dar cineva ne prinde imediat. Doar pe mine, nu și pe Lady Gaga. E Superman care se transformă în Spiderman, apoi în Batman și în final în Dracula. Acesta din urmă mă bagă într-un sicriu păzit de lilieci și se pregătește să mă muște. Când se apropie, văd ochisorii albaștri și obrăjorii suspect de rumeni pentru un vampir ai lui Răzvan!

\*\*\*

Radu se trezi după-amiaza, zgâlțâit de Luca. Adormise îmbrăcat, cu tenișii în picioare. Încercă să se ridice, dar nu reuși. Totul se învârtea cu el. Nu se putea ține pe picioare. Rămase pe pat în fund, făcând eforturi să mențină cât de cât poziția verticală a coloanei ca să nu se prăbușească la loc.

- Ce e, tati? Te simți bine? îl întrebă Luca, îmbrățișându-l.
- Da, a-a-pro-ximativ, se bâlbâi Radu. Cred că mi-a pus ceva în ceai nenorocitul ăla, parcă m-a drogat...
- Te-a drogat? Uau, ce tare!
- Nu știu, puiule! N-am mai fost drogat până acum. Dar tu ce faci? Ai mâncat?
- Da, tati, chipsuri și cereale. M-am descurcat singur.
- Bravo, dar mami ce face? Nu ți-a pus ea masa?

- Nu, tati. Mami n-a venit acasă. Și eu vroiam să te întreb de ea.

Radu încremeni. Cum adică mami nu-i acasă? Nu am plecat împreună de la sediul MRTLAS? Nu m-a condus ea și m-a ajutat și pe mine să mă urc până în apartament? Cum a dispărut între timp? Poate a plecat la cumpărături... Unde să plece, la ”plimbare la mall”? Exclus, urăște mallul. Poate că s-a dus pur și simplu la plimbare, afară. La plimbare în ploaie, ea care are probleme cu circulația? Nu prea cred. Poate că s-a dus de urgență la sediul MRTLAS. De fapt, ce să mai caute acolo, nu a spus că și-a dat demisia? Am înțeles eu bine, chiar și-a dat demisia? Și, dacă da, de ce oare? Îmi vin în minte sute de motive, nu are sens să-mi bat capul singur. Le vom clarifica împreună. Dacă vrei, Laura. Dacă nu, nu. Mi-e și teamă să te sun, că zici că te monitorizez. Eu sunt Big Brother. Da, eu. Ce tare! Acum o să fiu și terorist. Big Brother și terorist. 2’n’1. Ce tare! Mă băgați în seamă doar atunci când trebuie să găsiți un vinovat. Toate se sparg în capul meu. O să-ți zic eu vreo două când ne vedem, Laura, ca să nu mă mai acuzi că nu spun ce-am de spus. Da, când ne vedem. Păi când? Unde ești acum? Vreau să te văd. Sau măcar să te aud la telefon. Să știi că ești bine. Laura! Unde ești, Laura? Mi-e frică, Laura. Dar nu trebuie să iau totul în tragic. Nu încă. Calmează-te, controlează-te, Radu! Calmează-te, controlează-te!

- Luca, ai sunat-o pe mami? întrebă Radu agitat.

- Ești un prost, nu se poate, tati. Am încercat. Și-a lăsat telefonul acasă când a plecat.

- Hai să mâncăm ceva, poate apare între timp și mami.

Radu reuși să se ridice și se târî până la baie. Se spală pe față, pe mâini și la subraț cu apă rece. I se păru că avea o față sălbatică de diavol tasmanian. Se pieptănă puțin, încercând să-și descâlcească șuvițele lipite. Vru să se bărbierească, dar, în ultima clipă, renunță. Nu avea timp. Trebuia s-o găsească pe Laura. Să o aducă pe mami acasă, așa cum a promis.

Se îndreptă cu pași împleticiți spre bucătărie. Cioburile paharului cu șoseta-umbreluță de cocktail erau încă acolo. Luca și

pisica s-ar fi putut înțepa. Chiar și el, că umbla desculț. Cu un efort de voință (de ce trebuia să facă mereu asta?!), se aplecă, deși îl dorea spatele și era anchilozat, adună cioburile și mătură. Apoi se uită pe geam, să verifice dacă mașina era în parcare. Nu, mașina era acolo, nu plecase cu ea. Dacă se dusesse la mamaie-sa?

- Luca, sună, te rog, la mamaie, să vezi dacă-i mami acolo!

- De ce nu suni tu, răule? Trebuie să termin nivelul.

- Pentru că, dacă nu e acolo, intră la idei și o să vină cu o falcă în cer și alta în pământ să mă omoare. Eu sunt de vină, orice s-ar întâmpla.

- Ți-e frică de mamaie, tâmpitul! Ți-e frică de mamaie! Ți-e frică de mamaie!

- Exact. Cui nu-i e frică de mamaie?

- Numai ție ți-e. Ești dus! O sun numai dacă-mi cumperi o consolă nouă Xbox.

În cele din urmă, Luca acceptă s-o sune pe mamaie, cu promisiunea consolei. Laura nu era nici acolo, dar, din fericire, mamaie nu se impacientă prea mult. Oftând adânc, Radu pregăti dejunul: șnițele cu cartofi prăjiți. Chiar dacă era amețit, nu mai greși ingredientele, căci Luca era lângă el și-l monitoriza. La fiecare zgomot, tresărea crezând că a venit Laura. La cinci fără un sfert, luară prânzul la televizor, la Disney Channel. Laura tot nu apăruse.

- Tati, ce face mami? Iar a plecat de la noi? De ce nu vine? se alertă Luca.

- Nu știi, Luca. M-aș duce eu după ea, dar nu prea știu unde... Hai să mai așteptăm un pic, poate vine ea singură.

După masă, Radu spală vasele și dădu cu mătura în bucătărie. Apoi se întoarse în sufragerie și șterse pianina de praf, mângâind-o ușor. Atingerea ei îl alina. Blandă și caldă ca ploaia de vară. Luă partitura de la „Cântecul lui Solveig” din „Peer Gynt” de Grieg. Avea chef să cânte la pian. Păcat că vedea totul în ceață și-i tremurau mâinile. Probabil că nu o să nimerească nicio notă.

La început, melodia sună greoi, împleticit, cu note sărite și uneori cu acorduri disonante. Apoi ceața se ridică, degetele se

descleștară și melodia se auzi din ce în ce mai clar. În infinitul, nedeterminatul „apeiron” se trasară limite, se conturară chiar figuri... Haosul se făcu ordine, iar întunericul - lumină. Vreau să treacă iarna și să vină april. Vreau să trăiesc... Prin ciobul de presse-papier de cristal încep să întrezăresc lumea aceea pierdută, în nuanțe de sepia. Structura devine vizibilă. Sepia explodează într-un curcubeu de culori. Pură. Strălucire. Limpezimea de cristal a viselor adolescenței. La liceu, cu pletele în vânt, cântând seara la chitară la focuri de tabără, cu capul unei puștoaice la picioare, ascultându-mă cu ochii închiși de plăcere. Pe scenă, interpretând Concertul pentru pian și orchestră în la minor de Grieg, cu Orchestra din Sankt Petersburg și dirijor Zubin Mehta, la Festivalul Enescu, în aplauzele publicului. Laura, Luca, și cu mine pe plajă în Vamă, în golfulețul de lângă Cherhana. Zac la soare, gol, cu o bere în mână... Cu cealaltă mână, te țin pe tine, Laura. Măinile tale sunt încă reci, chiar și la soare. Știu remediul, vrei să ți-l arăt? Valurile îmi dezmiardă tălpile oboșite. Ascult ca prin vis muzica de la terasă de la ”Stuf”. Sunt acasă. E atâta lumină și liniște... Mă las învăluit în lumina blândă a învierii. Vreau să trăiesc!

- „Va trece și iarna și-april va veni”, fredonă Radu, cu lacrimi în ochi.

- Câți frumos, tati, dar mai tare e Lady Gaga. Și Hanna Montana. Și Selena Gomez.

- Mulțumesc pentru încurajări, Luca. Oricum, m-ai plasat într-o companie selectă. A, ai uitat-o pe Inna.

- Și, ca idee, ești dus, e toamnă deja, comentă Luca.

- Ești mai acid și mai cinic ca mă-ta uneori. Lasă-mă să visez. Pentru mine vine primăvara.

Se ridică de la pian iluminat. Toată oboseala, spaima și confuzia dispăruseră. Ochii verzi îi străluceau extatic. Obrajii i se îmbujoraseră. O stare de îndrăgostit. Din nou atât de fericit de parcă plutesc. Mă simt ușor ca un fulg. Un fulg albăstriu, scânteietor din presse-papierul cu delfin al lui Luca, zburând

fericit, fără griji și topindu-mă pe buzele cu miros de țigari mentolate și aromă de fructe de pădure ale Laurei.

Sunetul strident al interfonului îi întrerupse visarea, dar Radu nu se supără. Dimpotrivă, țâșni în sus de bucurie. Laura!

- Luca, cred că e mami. În sfârșit! Hai să vedem.

Fără să mai asculte vocea, apăsă pe buton și deschise. Luca se învârtea și el înainte și înapoi, agitat, iar pisica mieuna și li se freca de picioare. Când auzi liftul, Radu alergă să se uite pe vizor. Dar ceea ce văzu îl făcu să i se zbârlească părul de groază. Rămase lipit de perete, mut, imobilizat, în timp ce soneria suna și se auzeau bubuituri în ușă. Făcu un efort extraordinar să-și revină puțin și să-l atenționeze pe Luca:

- Luca, nu e mami! Fugi, ascunde-te în cameră și încuie ușa! zise Radu cu vocea gătită.

Luca se foia în continuare pe hol, iar zgomotul soneriei și bubuiturile în ușă se întetiseră.

- Ce e, tati? De ce să fug? Stau cu tine.

- Fugi, n-auzi? Du-te în cameră! urlă Radu, tremurând ca de friguri, dar abia își auzi vocea.

Apoi se adună un pic și spuse cât putu mai demn:

- Vă deschid imediat, nu e nevoie să spargeți ușa.

Și de data asta, vocea i se stinse. Pulsul, în schimb, i se accelerase. Frisoane cumplite îl zgâlțâiră. Cu mâinile înghețate, reuși totuși să învârtă cheia în broască. Nici n-apucă să deschidă zăvorul, că doi mascați năvăliră asupra lui, lovindu-l pe unde nimereau, și-i puseră cătușe. Luca nu se ascunse, ci încercă să-l apere și să-l tragă înapoi spre el, dar mascații îl zvârliră cât colo pe holul apartamentului și copilul se izbi de perete.

Respirând alert și sacadat, aproape pietrificat de groază, Radu ieși pe holul blocului încătușat și flancat de mascați. Pe drum spre lift, se întâlniră cu tanti Nuți de la 84, cu fața ei veșnic congestionată și papucii ei roz scâlțiați, care ducea gunoiul la ghenă. Cum se uită la mine! Vecina mea, o femeie de treabă, atât de drăguță până acum și cu care nu am avut niciodată vreun diferend.... O privire cumplită, insuportabilă, crede-mă, Malraux!

Ceva s-a frânt în mine. Pentru totdeauna. O privire mai dureroasă decât loviturile mascaților, mai crudă decât ultimul „divorț” al Laurei, mai nemiloasă ca pretențiile „stăpânei” și mai tăioasă ca privirea șefițului atunci când venisem la birou la ora douăsprezece! Nu doar o privire plină de ură, ci și una plină de dezgust. A văzut un monstru, un vierme, un ciumpalac, un golan... și mă fixează cu o silă înspăimântătoare. În același timp, îi privește pe mascați cu recunoștință, cu admirație și chiar cu adulație, ca pe niște eroi salvatori. De ce să-și pună alte întrebări? Eu sunt bestia, iar mascații - Feții-Frumoși. Așa e scris, trebuie să ucidă bestia. Trebuie să mă ucidă. E un mod avantajos de a codifica și a simplifica realitatea. O privire de gospodină din anii '90 care împărțea flori minerilor și care scuipa protestatarii bătuți de aceiași mineri... Mai bine m-ar fi scuipat. Privirea asta nu o voi uita niciodată.

\*\*\*

Pierdut ”*smiling face*” și speranța că april va veni. Le declar nule.



## **XI. Crystal Tower: ofertă specială la voucherele de tortură și la taxa de glonț. Nu ratați!**

Un turn incredibil de înalt, în spirală (cu o arhitectură dinamică, răsucit precum Turving Turso din Malmo), din sticlă, înconjurat din toate părțile de bazine futuriste și poduri suspendate, se profilă în fața lui Radu și a mascașilor. Luminile becurilor fluorescente se reflectau în bazine, amestecându-se lasciv cu stelele. Din când în când răzbăteau până la ei ecouri de muzică house, de la terasele amplasate pe marginea bazinelor. Părea o zonă rezidențială și/sau de birouri selectă, cu magazine, terase, restaurante, cluburi și locuri de joacă scumpe.

Se apropiară de turn. Mascașii îl țineau strâns și-l obligau să-i urmeze. Urcară cu un lift exterior, ultramodern, tot din sticlă. La etajul 28 opriră și ușa se deschise. Aici se vedea un om cu o față durdulie și roșie, cufundat în apă până la gură. “Ajunge! Ajutooor!” țipa omul, fără a fi luat în seamă, în timp ce nivelul apei creștea. Strigătele lui fură repede înlocuite cu bolboroseli din ce în ce mai slabe și, în curând, fu acoperit complet de apă. Radu asistă năucit la scenă, tremurând, cu ochii holbați de groază.

- Scuze, zise unul dintre mascași colegului. Cred că nu e etajul 28, ci 128, imediat ajungem.

Și liftul porni din nou, propulsat către cer ca o rachetă. Radu își dori ca drumul să dureze la nesfârșit. Deodată, liftul se opri, de data aceasta la etajul 128, iar Radu fu scuturat de mascași. I se tăiaseră picioarele, nu mai putea umbla. Mascașii îl aruncară pe hol, iar Radu fu preluat de alți doi agenți și împins pe prima ușa din față, într-o sală puternic luminată.

Aspectul sălii nu i se păru deloc încurajator: deși lumina era aproape orbitoare și-l făcea să clipească, putu distinge totuși, în

față, o mulțime de tuburi de sticlă, contorsionate și încolăcite ca niște șerpi gigantici.

- Uită, bă, am ajuns în Parcul de Distracții, o să te dai în roller-coaster chiar acum, zâmbi aproape cu căldură al doilea agent.

Agenții îi scoaseră cătușele și îi cerură să se dezbrace. Radu nu reacționează la ordin. Muzica (vorba vine, muzică... era house) era prea tare și, oricum, Radu era incapabil să proceseze ceva. Îi privea pe agenți cu ochi tulburi și răătăciți. Totul i se părea ireal, imposibil. Parcă era ultimul om de pe planetă, răpit, examinat și supus unor experimente macabre pe o navă extraterestră.

Primul agent îi ordonă din nou să-și scoată hainele și îl încurajă cu câteva lovituri de bocanc. Buimăcit, Radu începu să se dezbrace încet, stângaci, tremurând, cu ochii în jos și cu obrajii arzând de rușine. Nu mai nimerea nici fermoarul de la blugi sau cureaua. Era prima oară când nu-i făcea plăcere să se dezbrace și ar fi preferat să-l înghită pământul.

Când își dădu jos chiloții, inima îl înțepă atât de puternic încât crezu că va muri pe loc. Poate că ar fi fost mai bine. Dar, în ciuda durerilor, rămase în picioare, susținut de agenți, complet gol, cu corpul îmbrobonit de o sudoare rece și cu ochii în pământ.

Și asta era doar începutul. La vederea tuburilor de sticlă șerpuitoare, lui Radu i se puse un nod în gât. Vehiculul cu care urma să „călătorească” nu era un simplu trenuleț sau o mașinuță, ci o sferă galbenă, desenată ca un “*smiling face*”. Afișa un zâmbet larg, iliescian (dacă mai știe cineva cum zâmbea Iliescu pe vremuri). Uite unde era ”*smiling face*”-ul meu, bine că l-am găsit! Știu sigur că o să mi se facă greață: când eram mic, m-am dat într-un roller-coaster și am vomitat. De atunci, nu m-am mai urcat într-un roller-coaster. Luca se dă cu doar mă-sa. Laura! Unde ești?

Capacul sferei se ridică, iar Radu fu “montat” înăuntru: cu mâinile și picioarele încătușate de barele metalice în formă de X.

- Ai grijă să stai nemișcat, îi explică prietenește al doilea agent.

Nu-l auzea prea bine pentru că muzica house era dată la maximum.

- Vezi tu, dacă te zbați când te dai pe tobogan, o să acționezi sistemul de ace și o să te înțepi. Ai grijă! Nici eu nu aud nimic, aș închide chiar acum muzica, dar nu e voie, îi urlă al doilea agent în ureche, ca să înțeleagă.

Capacul sferei fu coborât, iar Radu încuiat înăuntru. Deși îl înspăimânta, sfera îi atrăgea, irezistibil, privirea. Vroia să știe cât mai multe detalii despre ea. Chiar totul. Dar de ce trebuie să cunosc atâtea detalii? Spiritul meu analitic nu se poate opri? „Analiză de conținut”... ce prostie! Trebuie să fac un efort să închid ochii și să nu mă mai uit la sfera în care sunt captiv.

Muzica se aude chiar și aici, înăuntru. Tare și monoton. Câteva sunete, repetate la nesfârșit. ”Simfonia destinului”... aș vrea eu. Nu înțeleg nimic. Nu am făcut nimic. De ce mi se întâmplă mie asta? Pentru că am uitat șoseta împuțită în pahar? Era doar o expresie a spiritului meu artistic. Nu vreau să mor! Mi s-a făcut milă de mine. Milă de corpul meu frumos care urmează să fie strivit. De buclele mele cu reflexii aurii, de ochii mei verzi languroși, de buzele mele senzuale, de gropița din bărbie, de spatele mele lat și puternic, de degetele mele fine de pianist, de penisul și de testiculele mele. Chiar și de unghia murdară și strâmbă a degetului mic de la piciorul drept. Dacă se întâmplă ceva ireparabil cu degetele mele și nu o să mai pot cânta la pian? Nu vă atingeți de mâinile mele! Deja încheieturile mă dor, imobilizate de cătușe, cum urmează să fie restul nici nu trebuie să mă mai gândesc, sper doar să leșin repede. Nu am de ce să mă zbat, nu ar contribui decât la intensificarea durerii.

- Bine ați venit la *Crystal Tower*! Pe locuri, fiți gata, start! strigă primul agent cu entuziasm, apăsând pe butonul auriu din perete.

„*The Crystal Ship*” mă așteaptă. Măcar dacă aș primi un ultim sărut delicat ca o ploaie de vară sau ca mânuțele lui Luca în jurul gâtului meu înainte de a plonja cu corabia de cristal în oceanul subconștientului, în abisul leșinului...

*„Before you slip into unconsciousness  
I'd like to have another kiss  
Another flashing chance at bliss  
Another kiss, another kiss”...*

Sfera fu propulsată pe toboganele amețitoare de sticlă cu viraje halucinante, cu urcușuri abrupte și prăbușiri bruște, cu tentacule mișcătoare, monstruoase de caracatiță care aruncau un venin înțepător, strângeau și frângeau. Radu urlă și întreaga lui ființă se descompuse în acest urlet.

După 10 minute, al doilea agent apăsă pe buton și sfera reveni la rampă, afișând zâmbetul ei larg și inocent. Capacul fu ridicat, mâinile și picioarele lui Radu îi fură eliberate din cătușe. Acesta se prăbuși ca o masă inertă de carne însângerată.

- O fi făcut stop cardiac chiar de la primul joc din Parcul de Distracții? Ia, vino și tu să vezi, zise cam dezamăgit primul agent.

Al doilea agent veni iute cu un furtun cu apă și-l stropi. Tratamentul își făcu efectul: Radu clipi de câteva ori și deschise ochii, dar nu putea să se miște. Întreg corpul îl durea de parcă ar fi fost înfipte în el mii de ace. Și avea o senzație oribilă de greutate. Îi privi pe agenți cu ochi mari și rugători, dar nu avu putere să spună nimic. Încercă să se întoarcă pe o parte și să se ridice în genunchi, dar corpul nu-l asculta, îi scăpase de sub control.

- Hei, puiule, ai văzut ce distracție tare, ce zici de asta? se entuziasmă din nou primul agent, sigur de calitatea serviciilor oferite.

Veni la un pas de Radu care zăcea încă întins pe spate. Văzut de jos, agentul părea uriaș, iar mâinile lui seamănau cu tentacule de caracatiță gata să-l împroaște cu venin, să-l strângă și să-l strivească.

Primul agent îl privi cu aerul că-i împărtășește secretul unei afaceri și zise cât putea de tare, ca să acopere muzica:

- Și nu te costă decât 2500 de Euro! Hm, de dragul tău o să-ți fac un discount... Numai 2499 de Euro, ce zici, superofertă, nu?

Ce? Am auzit bine? Trebuie să... plătesc pentru... ”serviciile” astea?! E efectul ”distracțiilor”, am înnebunit sau

agentul își bate joc de mine? Și dați muzica asta tâmpită mai încet odată!

Radu vru să protesteze, dar nu reuși să articuleze niciun cuvânt. Îi aruncă primului agent o privire absolut uluită și neîncrezătoare. Primul agent însă părea foarte serios și chiar începu să-și argumenteze poziția, oferind unele exemple și clarificări. În Republica Moldova se solicita la închisoare taxă de bătaie de 300 de lei pentru fiecare protestatar de la alegerile din aprilie 2009, în Iran se cerea taxă de glonț de peste 3000 de Euro pentru fiecare protestatar executat (ce ironie, tot din cauza unor alegeri din 2009), iar Radu nu știa să aprecieze o superofertă. Chiar și într-un parc de distracții obișnuit, pentru jocuri de o calitate net inferioară, se percepeau uneori tarife mai mari. Și, mai mult de atât, putea să plătească online, cu cardul, într-o manieră complet securizată.

Al doilea agent veni și-l ridică pe Radu în genunchi, ca să negocieze detalii despre plată cu primul agent. Radu încercă să-și să-și reprime gemetele și greața, dar nu reuși. Vomită chiar pe bocancii primului agent. Scârbit, primul agent plecă bombănind să se spele, după ce-l înjură pe Radu și-l lovi cu piciorul în burtă. Radu gemu și se prăbuși înapoi pe spate. Al doilea agent îl privi aproape înțelegător.

- Serios, trebuie să plătești pentru asta, zise al doilea agent cu un “*smiling face*” larg și încurajator pe față. Așa e noua procedură. Încerc să-ți obțin un discount și mai mare: de 5%.

Radu îl privi siderat, pur și simplu nu îi venea să creadă. Încercă să se ridice într-o rână ca să-l vadă mai bine pe agent, dar durerea era sfâșietoare și-l făcu să cadă înapoi pe spate. Ai primit super-discounturi la voucherele de tortură: de la 2500 Euro la 2499 Euro. Mai ai și pretenții, Radu? Mai bine mulțumește pentru oferta specială, poate obții discount și la taxa de glonț. Dar cum e posibil să plătesc pentru asta, după ce că am fost arestat nevinovat?! Și nici nu am depus declarația de consum, administratorul o să facă spume.

- EU?! îngăimă el, înghițindu-și sângele și voma, încă buimac după toate câte i se întâmplaseră. S-să p-p-plă-tesc?! C-cuum așa?!

Al doilea agent, galben la față, se clătină și-și duse mâna la fruntea îmbrobonită de sudoare, masând-o ușor.

- Știi, nu mă simt tocmai bine, zise el cu voce slabă. Tocmai au adus mașina asta nouă și abia era în testări. Nu știu de ce ne-au băgat-o acum, sincer, nu eram tocmai pregătit, mă doare capu' și mă înțeapă inima, oftă el.

- Ce? TU nu te simți bine?! se holbă Radu la el.

- Da, ce-ți spuneam, dacă plătești chiar din prima zi, adică azi, poate am aranja un discount de 5%, încercă agentul să-și regăsească vocea și zâmbetul. Și poți achita online, cu cardul, într-o manieră secu...

- U-un di-di-diiis-count?! bolborosi Radu.

- Eu cred că e un discount excelent ăsta dă 5%. Știi, nici nu-ți imaginezi ce greu e să faci față acum, pă criza asta, din cauza la toate tăierile astea! se plânse agentul. Toată ziua reduceri dă buget, subvențiile de la guvern a scăzut cu 25%, salariile - cu 15%, ba a și întârziat cu plata, sporurile ni s-a tăiat, orele suplimentare nu se mai plătește, disponibilizări peste disponibilizări, conducerea s-a schimbat, colaborările internaționale nu prea mai merge, terorismul - o mare bătaie de cap, investiții doar în traininguri și reten-teren-te-re-no-lo-gi-za-re, lumea nu mai cotizează și nu ne mai sponsorizează, nu mai are nimeni încredere în noi, stres, tensiune, nici nu-ți poți imagina! Cum te cheamă, că, uite, am început să ne împrietenim?

Înainte ca Radu să apuce să spună cum îl cheamă, agentul se uită pe o foaie printată alb-negru, făcând eforturi să descifreze numele, pentru că tușul era pe terminate. Probabil fusese scuturat să mai meargă un pic, iar numele de pe listă păreau foarte șterse, aproape ilizibile.

- A, da, uite, ți-am găsit numele: ești 15024011398, nu prea se vede scrisu', da' am descifrat. Nici nu poți să-ți imaginezi ce viață grea e! Cel mai tare mi-e teamă să nu-mi pierd jobu', nu știi ce

greu e fără job! suspină agentul, așezându-se chiar lângă Radu ca să se poată auzi.

- Hm, da' îți place jobul ăsta? Îți place ce faci aici? întrebă Radu cu o grimasă de dezgust care abia se distingea pe fața tumefiată și însângerată, suprins și el de propriul lui curaj.

- Bineînțeles. Dacă n-ar schimba toată ziua mașinile astea, ar fi și mai bine. Urăsc re-te... te-re-no-lo-gi-ză-ri-li, dacă înțelegi ce vreau să spun, zise al doilea agent în șoaptă.

- N-ai vrea să faci altceva? De exemplu, ce visai să te faci când erai mic? își manifestă Radu subit curiozitatea.

- Spion, normal, zise ferm agentul.

- Și acum ce faci? Spionezi sau faci munca de jos cea mai brutală, torturând oameni nevinovați? îi zise Radu cu reproș.

Aștepta să fie oprit printr-o lovitură zdravănă, dar aceasta nu veni.

- Hai, nu fi așa, am crezut că ești mai înțelegător. Eu sunt un tip dă treabă, nici chiar ție nu vreau să-ți fac rău, așa e jobu'... Da' să știi că, în general, e un job util pentru societate, îmi apăr țara și pă toți cetățenii din ea, se justifică al doilea agent, privindu-l în ochi pe Radu, cu un aer aproape protector, doar era și el unul dintre cetățenii țării, fie și terorist.

- Eu nu sunt terorist, sunt nevinovat. Nu sunt terorist, deși tu mă tratezi ca atare, zise Radu încet, dar clar, înfruntând privirea celui de-al doilea agent.

- Ești membru MRTLAS.

- Ce-i asta? N-am auzit niciodată de asta, făcu Radu pe neștiutorul.

Încercă să rămână calm, dar se înroși. Bine că vânătăile și sângele de pe față îi acopereau roșeața.

- Ai fost filmat intrând în sediul MRTLAS, reluă al doilea agent. Cum să intri acolo și să nu știi ce-i acolo?

- Nu știu absolut nimic, nu am nicio legătură. Poate sunt imagini trucate. Nu sunt terorist, spuse Radu, cu glas înăbușit.

Nu am făcut nimic. Nu sunt terorist. Simplul fapt că sunt acuzat de terorism e un așa mare căcat încât nici măcar eu

(consumator frecvent, nu ocazional) nu știu dacă-l pot înghiți. Măcar de-aș fi făcut o reclamație ca Jill din "Brazil", aia de care tot vorbește nevastă-mea, care a fost arestată și ea sub acuzația falsă de terorism. Aș fi știut cel puțin de ce. Nu am făcut niciodată o reclamație. Cred că acum o să fac dacă nu pun și Inna. Fără Inna, nu e pachetul complet. Nu pot agoniza în parametri optimi. De ce nu am rămas eu în Vamă de 1 Mai să protestez contra exploatării gazelor de șist? Ce bine ar fi fost! Nu eram nici măcar acuzat de terorism, mergeam la închisoare cel mult un an.

Terorist! Am fost făcut în toate felurile, dar asta e cea mai tare etichetă care mi s-a aplicat. Terorist! Un terorist căruia îi e frică de mamaie. Ăștia sunt cei mai periculoși. Tot blocul o să știe că sunt terorist. Radu Niculescu de la 85... mai știți, tipu' ăla drăguț, care părea scos din reclame, impecabil îmbrăcat, cu zâmbetul lui irezistibil, de actor american, ei bine, e un terorist nenorocit, a vrut să ne arunce în aer blocul, o să spună tanti Nuți. Vă vine să credeți? Și colegii de la "scârbici" o să afle. Și părinții de la școala lui Luca: o să mă bârfească la ședințe. Bine că n-o să mai fiu să mai aud. Toate planurile mele au fost spulberate. Nici pizza cu propriile mele organe n-am apucat să-mi mai comand. Să-mi cumpăr un număr nou din Playboy sau să termin antologia de umor de la Cotidianul. Să-mi iau un parfum nou Tom Ford - Grey Vetiver. Să merg măcar "la plimbare la mall". "*All my plans denied*". "*Forget Domani*", cum zice Laura. Niciodată, un terorist n-a ieșit viu de-aici. Nu mai am nicio speranță. Ce speranțe au teroriștii? Dacă aș fi furat o consolă Xbox pentru Luca, mai aveam o șansă, dar așa...Voi testa oferte speciale de tortură până la moarte. "*The Crystal Ship*" - "*A million ways to spend your time*". Cu cât mai repede, cu atât mai bine. Altfel, o să crească factura exorbitant și cine o plătește, mamaie? Nici dacă vinde casa, nu-i ajung banii. O să iasă mamaie la produs. O să mă omoare.

Stai puțin, asigurarea de viață! Măcar să încaseze Luca banii. Să nu intre execuția mea la excluderi. Cam totul se încadrează acolo, inclusiv accidentele de role. Orice accident de sport, auto, boli grave sau sinucidere. Parcă de execuție n-am citit, ar trebui



să verific contractul. Bine că nu mă împușcă Adrian Năstase, sper că ăștia sunt mai profesioniști! La așa tarife! Dacă tot mă împușcă, măcar să obțin un discount semnificativ la taxa de glonț ca să fie mai mică decât suma asigurată și să moștenească și Luca ceva. Doar nu e accident, nici sinucidere. Este ceva cu totul intenționat... de alții. Ce nașpa, nu mai e ca pe vremea lui Willy Loman din ”Moartea unui comis voiajor”! Ce simplu era să te să te sinucizi atunci: ”țac-pac” și gata, moșteneau copiii asigurarea.

- Nu sunt terorist, repetă Radu, mai tare și cu mai multă convingere.

Al doilea agent întârzie răspunsul. O vreme, păru căzut pe gânduri. Procesea ceva. Apoi, privindu-l pe Radu cu un aer omniscient de guru, reveni:

- Da, știi tu, e lucruri mai presus decât noi, zise al doilea agent cu o expresie de înțelegere superioară. Ceea ce pare o greșeală a noastră și un rău făcut ție poa’ să fie un bine pentru societate. Știi, 15024011398, zise agentul, uitându-se pe foaie ca să nu greșească, îți zic pă nume, că acum ne-am împrietenit, eu nu știu ce să mă mai fac cu criza asta, n-o mai scot la capăt. Și îl am și pă tata bolnav, acasă, la Ciordeștii de Pădure. Iar șefu’ cel nou mă calcă pă nervi, și-a adus omu’ lui aci, în echipă cu mine, să mă supravegheze (l-ai văzut pă colegu’ ce figurant e!) și mă scoate din sărite. Apropo, eu sunt agentu’ Marcu. Bine că are cine să mă asculte, 15024011398. Ce bine că au adus și un psiholog! zise agentul, zâmbindu-i umed, cu căldură lui Radu.

- Sociolog, îl corectă Radu.

- Totuna. Nici nu știi ce bine-mi pare! continuă agentul.

- Cred că nu mai e nevoie să plătesc taxa, doar am prestat servicii de psihanalist, de cel puțin o oră te ascult, răsă Radu cu jumătate de gură, căci îl dureau maxilarele.

- Mulțumesc, chiar apreciez că mă ascuți, răspunse al doilea agent. Cu cine altcineva aş putea să vorbesc? Nu pot să te scutesc decât taxă, dar pot să-ți vând un pont: soția ta e și ea aici.

Radu tresări, scuturat de un spasm puternic și se albi la față.

- A, a.. a fost arestată și ea? șopti el cu vocea întretăiată.

- Nu, cred că a venit doar în vizită, răspuse pe un ton conspirativ al doilea agent.

- În v-v-vi-vi-vi-zită? În vizită... la cine? Ș-ș-știe că sunt aici? V-vroia să mă vadă? se bâlbâi Radu.

- Ei, nu pă tine, ci pă gagică-su care e și noul meu șef, spuse al doilea agent mai încet, la urechea lui Radu. Știi, mai simplu zis, șefu' o fute pă nevastă-ta.

- Cuuum?! Imposibil! Nu se poate să mă fi înșelat cu un ofițer de informații, se zvârcoli Radu, simțind că se înăbușă.

- Îți spun sigur, are o aventură cu șefu' meu, mi-a spus colegu', insistă al doilea agent.

- Și tu-l crezi p-ăsta?

- Toată lumea știe. E posibil să te fi atras într-o capcană. S-ar putea să vă confrunte șefu' curând...

- Nu se poate, asta e o nebunie! Nu se poate așa ceva! Vreți să mă atrageți în jocul vostru pervers, pentru a mă face să mărturisesc cine știe ce aberație! Parcă nu era de-ajuns că m-ați făcut terorist! Încercă Radu să urle, dar vorbele îi ieșeau slab, abia auzite, ca din adâncul pământului.

Nu se poate! Nu se poate! Nu cred nimic. Nimic! Totul e o minciună sfruntată. Calmează-te, controlează-te, Radu! Calmează-te, controlează-te! Nu te mai gândești la asta. Gândește-te la altceva: la o poveste frumoasă și liniștitoare, cu păsărele și floricele ca pe capotul vecinei, tanti Nuți de la 84. Păsărele antropofage ca vulturul lui Zeus care-ți sfâșie ficatul sub privirile mângâietoare ca razele laser ale vecinei, floricele crescute din sângele, borătura și pișatul tău, scaieți și buruieni din barba, părul și floccii tăi pieptănați cu ferăstrăul de "stăpâna". Nu, asta nu e bună. Mai bine una cu păsărici. A fost odată o păsărică... Păsărica Laurei, epilată, palpitând de dorință, bine lubrefiată de sexul oral pe care tocmai i l-ai făcut tu, Radu. Futută cu furie de Răzvan, apoi de șefu' agentului Marcu. Poate chiar de curierul care aduce comenzile online sau de administrator. Orice sculă în ea, mai puțin a ta. Futută chiar sub ochii tăi, boule! Aruncați-vă toți șosetele murdare... înfigeți-vă toți umbreluțele scârboase, pline de

spermă în paharul de cocktail! Nu, nu, altă poveste! O poveste de "succesuri"! Vei obține un discount semnificativ pentru taxa de glonț, nu va trebui să vândă mamaie casa (și-așa e ipotecată) și să iasă la produs.

Agentul Marcu îi aruncă o privire plină de compasiune:

- Nebunie sau nu, e adevărat, îmi pare rău, ai putea să-mi mulțumești că ți-am spus!

- Nu știi! Nu pot să cred! Dacă e așa, cea mai mare nebunie, prostie, greșeală, cum vrei să-i zici, a fost să mă îndrăgostesc de ea, dar, zise Radu cu hotărâre, nici acum nu regret nimic!

- Așa e cu femeile, eu unu' prefer să fiu atent, nu se știe niciodată, mi-a zis și mama...

- Știi.... agent Marcu, acum, când am auzit ce mi-ai spus, dacă e adevărat, mi-aș dori să mor, nu mai aștept nimic de la viață. Poate s-o mai văd pe ea o dată... Deși, să știi, nu eram pregătit să mor aici și acum. Și mi-e teamă.

- Hei, nu fi așa fițos, acum e un moment la fel de bun ca oricare altul (știi tu, lucrurile ar putea chiar să se înrăutățească cu criza asta)! Iar locul ăsta e la fel de bun ca oricare altul, ba poate chiar mai bun: uite, e modernizat, avem cele mai noi tehnologii (inclusiv mașina asta afurisită), e stilat, elegant și igienic... Nici nu știi pă cine am chemat ca decorator - pă..., ah, îmi scapă acum numele, a, Tom Ford, super-designerul și regizorul din „*Single Man*”! Ai văzut ce operă dă artă e aici, e mai tare ca magazinul lui, „*The Crystals*”, din Las Vegas. Plafonul e încrustat cu cristale Swarovski și vrem să decorăm și podeaua, dezvălui al doilea agent cu mândrie.

- Să decoreze podeaua cu cristale Swarovski... parcă n-ar fi decorată deja cu sânge, pișat și borătură... Uite pe ce se duc banii contribuabililor pe timp de criză... banii noștri, mormăi Radu, dar, din fericire, muzica era prea tare ca al doilea agent să-l poată auzi.

- Aici e Crystal Tower! Nu e Auschwitz, Gulag sau cine știe ce altă mizerie, continuă al doilea agent cu înflăcărare. E foarte trendy, civilizată, iar noi suntem niște adevărați profesioniști.

- Ce-ai zis? Abia acum procesez. Tom Ford s-a ocupat de decorațiuni?

- Exact! Tare, nu?

- Parfumul meu preferat e de la Tom Ford: „Grey Vetiver”. EDP. Apă de parfum. E cam scump, dar nu mă zgârcesc dacă-mi place ceva. Pot să te rog ceva? Poți să-mi aduci o țigară? Te rog... Mor fără o țigară, vreau să trag măcar un fum, spuse Radu, simțind brusc o stare de epuizare cumplită.

- Nu avem niciuna, este interzis, nu e sănătoase. Legea anti-tabac 349 din 2002, Recomandarea Consiliului European din 2009... Și niciun serviciu secret nu mai permite.

- Nu sunt sănătoase?! Hm, am fost azi răpit, arestat, torturat... inclusiv cu muzică house, pus să plătesc vouchere exorbitante pentru "distracție", psihoterapeut de conjunctură pentru un agent de informații, aștept să fiu executat în orice secundă, contra cost, cred că nu-mi ajung banii de taxă de glonț chiar dacă vând casa, am aflat că nevastă-mea se fute cu un agent, pardon ofițer, și tu nu ai nici măcar o țigară!

Radu închise ochii. Fierbea de furie. Nici nu-i venea să creadă că izbucnise așa și spusese tot ce spusese. Totul era bulversant și îl scotea din minți, dar gândul că Laura l-ar fi putut înșela îl durea mai mult decât orice. Se zvârcoli de neputință și gemu atât de înfiorător încât al doilea agent se cutremură de groază și, în același timp, de milă:

- Ce e cu tine, 15024011398? Te deranjează muzica? O s-o dau mai încet, dacă vrei.

- Nu, nu e muzica. Deși nevastă-mea urăște muzica asta.

- Uite, dacă vrei, dau muzica mai încet și-ți dau și o țigară de la mine, deși e interzis. Chiar dacă îmi taie din salariu.

- Mulțumesc, ești de treabă. M-a îngrozit ce-ai zis de nevastă-mea, spuse Radu încet, înecându-se, tușind și scuipând sânge.

- Nu mai pune și tu atâta la suflet, așa e femeile, muierea e făcută din coasta unui drac, mie mi-a zis mama demult. Maică-ta nu ți-a spus asta?

Radu nu răspunse nimic. Mama lui murise acum patru ani, la nici un an după tata care avusese cancer la colon. Nu putuse suporta absența soțului ei, se stinsese repede, imediat după el. Îl iubise mult, deși nu-și exterioriza sentimentele. Mama nu-i vorbise niciodată lui Radu de femei sau de sex. Nu petrecuse prea mult timp cu părinții, cel puțin de când începuse școala. Dar își amintea de meciurile de fotbal cu tata din copilărie: mama le urmărea cu atenție și îi arunca o privire mândră când dădea gol. La fel și când lua premiu la școală.

Agentul Marcu se scotoci în buzunare, scoase un pachet de Marlboro roșu lung, luă din el o țigară, i-o dădu lui Radu și i-o aprinse. Radu trase adânc și consumă țigara aproape dintr-un singur fum. Scrumul căzu pe pieptul lui gol și însângerat, dar nu-i mai păsa. Niciodată nu mi s-a părut o țigară atât de bună. Vertij tandru, consolator... Rotire dulce-amară, fără sfârșit... Ploaia de vară, brațele lui Luca în jurul gâtului meu, cântecul lui Solveig, valurile mării în Vamă... sau poate buzele tale, Laura - carnoase, cu rujul lor violet, lipicios și parfumul lor de țigări mentolate și de fructe de pădure. Mă voi transforma într-un strop de ploaie sau de spumă ori într-un fulg sclipitor, albăstriu din presse-papierul cu delfin al lui Luca, voi zbura spre buzele tale, iubito și mă voi lipi de ele. *"Before you slip into unconsciousness / I'd like to have another kiss"*. Ultimul sărut de pe *"The Crystal Ship"*... sau, mă rog, de la Crystal Tower? Poate că o să dorm, o să leșin măcar și nu o să mă mai trezesc. Mi-e groază de realitate. *"Take it easy, baby / Take it as it comes"*. Lasă-te, Radu, în voia valurilor și a muzicii! Abandonează-te...

Încercă să mai tragă un fum-două, dar se înecă, tuși și scui pă iar sânge. Deodată, ecouri din Concertul 2 în do minor de Rachmaninov vibrară în aer, amestecându-se cu muzica house. Radu tresări. Agentul Marcu spuse vesel:

- Hei, sună telefonul tău!
- Telefonul meu? Nu l-ați luat voi? Îngăimă Radu.
- L-am luat io. Uite, scrie că e Luca... Cine e Luca?
- E fii-miu, șopti Radu.

- Cine? Nu te aud. Afurisită să fie muzica asta!

- Fii-miu.

- Păi, eu zic să nu lași copilu' să aștepte. Să nu se îngrijoreze. Haide, vorbește cu el!

- Nu știu, nu e un moment potrivit...

- Hai, nu lăsa copilu' să aștepte! Nu-i frumos.

- Nu pot să vorbesc acum. Nici nu pot să țin telefonul, mă doare groaznic mâna, încercă Radu să se eschiveze.

- Nu-i nimic, ți-l țin io la ureche ca să vorbești.

Agentul Marcu dădu muzica mai încet și apropie telefonul de urechea lui Radu. Când auzi vocea lui Luca, Radu tresări de parcă ar fi fost electrocutat și simți un junghi puternic în inimă.

- Ce faci, tati? Unde ești? spuse Luca agitat.

- Sunt bine, zise Radu cu glas tremurător, făcând eforturi să-și controleze emoțiile. Și mai bine pentru că ai sunat tu. Tu ce faci?

- Bine. Știu că tu și mami ați fost arestați. Dar n-am stat degeaba. Am sunat mai întâi la cercetași, unde sunt eu membru. Apoi am vorbit și la alte ONG-uri de mediu, ne-au pus ei în legătură, stai să mă uit pe listă: ”Salvați Vama Veche”, „Viitorul în Zori”, „Salvați Dunărea și Delta”, „Greenpeace”, „Mai Mult Verde”, „WWF”, ”Coaliția pentru Mediu” și altele, nici nu le mai știu pe toate. Le-am zis că sunteți ecologiști și că ați protestat contra exploatării gazelor de șist prin metoda fracturării hidraulice.

- Luca, mulțumesc! spuse Radu cu lacrimi în ochi. Dar mai bine stai liniștit. Nu te băga și tu în rahat. Ai grijă!

- Tati, ești dus cu capu'! Organizăm acum un protest tare și vă eliberăm. Sper să vină și televiziunile să le dau interviu, zise Luca entuziasmat.

- Luca, ai grijă! șopti Radu și se înecă, scuipând sânge.

- Tati, dacă se mai iau mascații de tine, le fac un jutsu de zboară până pe Marte!

- Lasă, Luca. Nu s-a întâmplat nimic. Ai grijă!

Nici n-apucă să închidă agentul Marcu telefonul, că primul agent intră în fugă în încăpere. Se uită cu atenție în jur, ciuli

urechile, inspiră adânc, apoi tuși îndelung, puternic, aproape ostentativ.

- Ce faci, bă, Marcule? Ai fumat aici? Nu se mai poate respira, zbieră primul agent, cu ochii scăpărând de mânie.

- Da, eu am fumat, îmi pare rău, spuse agentul Marcu zâmbind ca și când nu mai era nimic de făcut și privindu-l pe colegul său cu ochi mari, nevinovați de cățeluș.

- Ești nesimțit! Vrei să ne intoxicăm și să murim cu toții? Se fumează numai afară! Și de preferință nici afară! Să nu te mai prind că fumezi aici că te spun lu' șefu'! Și muzica de ce ai dat-o încet?

- Mă durea capu'. De când am testat „jucăria” nouă...

- Ia un Nurofen dacă te doare capu'! Nu ai voie să umbli la muzică. Măine-poimăine vii și cu manelele tale de la Ciordeștii de Pădure. Să nu te mai prind că te spun lu' șefu! A, și ce cauți telefonul suspectului la tine?

- Am vrut să mă uit un pic pă el. Știi tu, documente, muzică, poze... Poate găseam vreun indiciu...

- Căcat! Asta nu e treaba ta. Trebuia să-l predai imediat, nu să stai să te joci pe net! Să mor io dacă nu te spun lu' șefu'! O să-ți taie din salariu. Poate te dă și afară, că, oricum, ești varză. Dă-mi imediat telefonul, boule!

- Nu ți-l dau. O să-l predau personal.

- Bine, îi spun și asta lu' șefu'.

- Du-te să-i spui!

Primul agent ieși furios din cameră. Agentul Marcu lăasă muzica așa cum era, apoi se uită din nou la telefonul lui Radu, examinându-l cu atenție.

- Îmi pare rău, zise Radu, oftând. Pari un tip de treabă. Nu vreau să ai probleme sau să te dea afară din cauza mea. Ai și tu greutăți... Oricum, mulțumesc că m-ai acoperit și ți-ai asumat tu responsabilitatea.

- E, ai văzut ce figurant și pârâcios e? Eram și io curios. M-am uitat în telefon un pic. Am văzut o muzică cam ciudată, nici

nu știu ce-i aia. La noi acasă e manele, aici e house... La cei mai mulți le place. Ție ce-ți place?

- Eu am alte gusturi... Am făcut și un pic de muzică în copilărie...

- Pă bune?

- Da, am cântat la pian. Visam să ajung un mare pianist, dar... Acum, asta e. Nu-mi plac decât muzica cultă și rock-ul. Muzica cultă... adică, mai pe înțelesul tău, muzica clasică. Deși nu e corect zis așa. Clasici sunt Mozart, Beethoven, Hayden... Mie îmi plac mai mult romanticii: Rachmaninov, Ceaikovski, Grieg, Chopin, Liszt, Schumann, Schubert...

- Ce tare! Abia aștept să-mi cânti și mie la pian! Io, dacă aş avea un copil, l-aş da să facă pian. Țasta mic, Luca, cântă?

- Luca are talent muzical, dar deocamdată „cântă” la console de jocuri video. Are patru deja. Toată ziua butonează. E disperat după jocuri video.

- Așa e copiii din ziua dă azi, zâmbi înțelegător agentul Marcu. Știi, mă uitam și io la poze pă Picassa. Eram curios. Am văzut unele foarte tari, la mare. Pă o plajă cu umbreluțe de stuf, la terase cu berici și gagici, pă un drum cu dealuri roșcate și multe pietre...

- Erau din Vamă, de anul trecut, spuse Radu cu glas întretăiat.

Umbreluțele de stuf, terasele ”cu berici și gagici”, drumul spre 2 Mai - îngust, pe malul mării, flancat în stânga de peretele abrupt, brun-roșcat, care pare gata să se prăbușească... Prin ciobul din presse-papierul de cristal cu coral roz, întrezăresc lumea viselor, lumea interzisă la care nu voi renunța niciodată. Mă uit prin ciob, chiar dacă e crăpat și aburit... Pescărușii, nisipul, valurile, muzica... Golfulețul de lângă Cherhanaua unde mă înfrupt cu zargan (peștele bizar, cu scheletul verde-sidefat), proaspăt adus cu barca din larg și pregătit sub ochii mei, pe plita încinsă. Mirosul de pește copt și de fum... Ce-aș mai mânca și acum! Mă strânge stomacul ca o gheară, iar arsuri mai puternice ca focul Gheenei au ajuns până pe buzele mele uscate și crăpate. Cred că o să mă servesc cu puțin zargan. Sau măcar hamsie, să-



mi pun câte trei dorințe pentru fiecare peștișor. Ce-aș putea să-mi doresc? Rogojina (pătată de găinaț) pe care stau gol la soare cu o bere rece în mână, cu vârfurile picioarelor răsfățate de valuri. Da, cred că blochez drumul, dar nu-mi pasă. Nimeni nu o să mă dea la o parte. Vreau să rămân aici. Aici e casa mea. Aici trăiesc cu adevărat. Aici sunt liber.

- Și de pe drumul spre 2 Mai, continuă el cu glas sugrumat, răvășit.

- Tipa aia roșcată e nevastă-ta?

- Da.

- E bună di tăt...

- Și tipa mai în vârstă și mai plinuță, tot roșcată...?

- E soacră-mea, venise și ea două zile. Mai mult, din fericire, n-a rezistat.

- Și puștiul e al tău? E Luca? Stă numai în mare.

- Da, așa stă el, tot timpul în apă.

- Așa e copiii! Foarte frumușel! Seamănă mai mult cu mă-sa, dar are gura ta și gropița ta din bărbie. Pare și istețel. Te iubește foarte mult, am văzut și când a sunat.

- Da, e un pic cam răsfățat, dar mă iubește, într-adevăr, foarte mult. Mi-e teamă să nu facă vreo prostie acum! spuse Radu răscolit, cu ochii în lacrimi, articulând cu greu fiecare cuvânt.

- E, parcă poa' să facă prostii mai mari decât voi, tu și mă-sa!

- Asta așa e, râse Radu cu lacrimile șiroindu-i pe obraji.

- Mă uitam și io la poze, nu te superi. Io am fost la mare prima dată anu' trecut. Am avut viață grea.

- Îmi pare rău, sper să mai mergi la mare, în ciuda crizei și a potențialelor tăieri de salariu din cauza mea.

- Stai liniștit! Ce dacă? Mi-a plăcut pozele. Păreai foarte fericit.

- Așa e, au fost unele dintre cele mai fericite zile din viața mea. Aș da orice să mai merg o dată în Vamă, acolo sunt mereu fericit, șopti el, privind-l pe agentul Marcu cu ochi scânteietori.

- De ce nu? Fii pozitiv! Eu așa am învățat la training! Trebe să gândești pozitiv. Dacă ești cooperativ, poate te eliberezi.

## XII. În seara asta voi dansa gol în fața tancurilor

O asistentă sexy, îmbrăcată într-un halat scurt și decoltat, intră în încăperea și se apropie de Radu.

- Trebe să-ți luăm sânge. Se pare că te-ai drogat. Ai consumat PCP, „praful îngerului”. Poate și altele. Verificăm, zise agentul Marcu.

- Drogat? Cum să nu! Aștept și doza următoare, că intru în sevrăj! După ce m-ați lăsat fără țigări, acum îmi luați și drogurile?! Și de ce-mi mai luați sânge? Nu e destul? Cred că e o băltoacă aici suficientă ca să umple o sticlă de apă de jumătate de litru, poate chiar mai mult. Vă rog, serviți-vă. Apropo, mi-e așa de sete, că mi-aș bea și propriul sânge!

Asistenta păru să ignore vorbele lui Radu și băltoaca. Îi luă sânge din mâna tumefiată, fără să rostească vreun cuvânt și fără să-i arunce vreo privire. Când se aplecă spre el, Radu îi văzu sânii rotunzi, tari, apetisanți tresăltând. Asta aș vrea să dureze cât mai mult. Poate se rupe acul sau se sparge vena. Ce țâțe bengoase! Îi face competiție Danielei Crudu. În sfârșit, uite că există și o compensație pentru chinurile mele.

După recoltarea probelor, agentul Marcu veni repede lângă Radu, agitând sur...excitat telefonul.

- Mă, 15024011398, ai văzut ultimul show ”Happy Hour” cu Tonciu la lecția dă bio?

- Nu, șopti Radu.

- Ce, mă? Nu te aud. Afurisită să fie muzica asta! O închid.

Bombănind, agentul Marcu închise muzica și reveni:

- Mă, 15024011398, ai văzut ultimul show ”Happy Hour” cu Tonciu la lecția dă bio?

- Nu, repetă Radu cât putu de tare.

- E, atunci o să-ți pun io o bucată din show dă pă youtube, că avem acces la net pă mobil, să vezi ce tare e. Te piși pă tine de răs. Până și io, care-s de la țară, știu că ciuperca nu e animal.

Agentul Marcu se conectă la youtube pe propriul telefon mobil și caută showul "Happy Hour" cu Tonciu la lecția de bio. Apropie ecranul mobilului de Radu, ca să vadă și el. Radu încercă să se dea mai în spate, căci nasul lui Tonciu părea să iasă din ecranul cu touch al telefonului și să-i intre în gură, dar, din nefericire, nu se putea mișca. Nu avea niciun control asupra propriului corp, așa că se resemnă deocamdată. Lecția de bio reuși totuși să-i capteze atenția, căci cuprindea o avalanșă de replici spumoase și ingenuie ale lui Tonciu precum: "Omul e mamifer?", "Ciuperca e animal?", "Struțul e pasăre?", "Delfinul e pasăre!", "Imediat sub stern, avem niște perechi de coapse". Mai ales, discuția despre brazi era fascinantă:

- Spune-mi o plantă.

Tonciu ezită, apoi răspunde:

- Ficusul.

- Spune-mi acum un arbore.

- Nu știu.

- Bradul... o încurajează profa de bio.

- Bradul e arbore?

- Păi, ce e?

- Bradul e copac, nu e arbore.

- Totuna. Iar copacii, arborii... sunt plante.

- Bradul e plantă?! se minunează Tonciu, convinsă că e o capcană.

- Dar ce e?

- Bradul nu e plantă, e copac.

- Cum? Bradul nu e plantă?! Nu se încadrează la plante?! insistă profa de bio.

- Nu, bradul e copac, nu e nici plantă, nici arbore.

Mi-e teamă că o să știu la fel de multă biologie ca Tonciu după ce voi mai testa și alte oferte speciale de tortură. De fapt, nici nu mai contează. Nicio parte din corp nu va mai fi la locul ei.

Deja sunt destul de dislocate și nu-mi mai dau seama ce se întâmplă cu ele. Dacă vor fi coapsele imediat sub stern, încă nu e așa de rău, nu e deranjul complet. Dar mi-e teamă că nu voi mai ști din ce regn fac parte: vegetal sau animal. Foarte probabil nu voi mai fi mamifer, ci doar o biată legumă.

Roșu la față și transpirat, agentul Marcu opri spotul cu Tonciu de pe youtube și începu să caute febril ceva pe telefonul mobil:

- M-a încălzit Tonciu asta, e bună di tăt! Hai să băgăm maneaua mea preferată, să vezi ce tare e! Și ce gagici bengoase! O am pă mobil. Profit că e muzica asta afurisită închisă.

Radu se uită la el siderat. Agentul Marcu porni muzica de pe mobil, cu sonorul la maximum. Era maneaua: "Mișcă, mișcă, din buric!", o mai asculta și Luca la mișto ori în versiuni parodiate. Ritmul și versurile erau irezistibile, așa că agentul Marcu începu să danseze și el din buric, ridicând brațele în aer, unduindu-și soldurile și zbierând cât îl ținea gura:

"Hai Juvele, ia-o acasă. Aș lua-o, dar nu mă lasă.

Mișcă, mișcă din buric

Mișcă, mișcă din buric

Mișcă, mișcă din buric

Stai să te ajut un pic.

Haide, haide câte un pic

Haide, haide în timp ce zic

Mișcă bine din buric

Stai puțin să te ridic.

ȘARPELEEEE, ȘARPELEEE!

Trili pap, trili pap...

Juveleeeee, ai înnebunit de tot.

Are, are, are basul mare

Are, are, are basul tare

Are, are, are difuzoare

Dar și băiatul are...ho ho ho!

Toată lumea spune... e, e bunăciune

E mare bunăciune și e altă apărăciune

Toată lumea spune... e, e bunăciune  
Are mare tracțiune și s-o vezi în acțiune.

Mamăăăă, ce femeie! Cand o vezi te-nchini:  
Caroserie noua, km puțini  
Are mulți cai putere, e sălbatică  
Așa e din fabrică.

Hai Juveleee, ia-o acasă!

N-o iau că-i periculoasă.”

- Haide, mă, 15024011398, dansează și tu, ține ritmul! Să mor  
io, nu știu cum poți sta deoparte!

Maneaua e mai suportabilă decât muzica house care pare să  
conțină aceleași două-trei sunete repetate în continuu. Asta are și  
ceva text, și ceva melodie. Aș țopăi și eu un pic. Dar nu pot să fac  
nicio mișcare. Și să clipesc din ochi mi-e greu. Ce n-aș pune și eu  
mâna... dacă aș putea-o mișca, pe bunăciuni de-astea de apăra-  
ciuni - periculoase, cu mare tracțiune, sălbatică, cu kilometri pu-  
țini - să le ling la difuzoare, să le pipăi basul tare și să le verific  
temperatura dintre picioare! Mi-ar curge balele după ele, dacă n-  
aș fi așa de deshidratat. Poate că n-o să mai ating niciodată o  
femeie. N-o să mă mai apropii de difuzoarele și basul Laurei. Ei,  
asta e din start exclus. Doar Răzvan, șeful agentului Marcu,  
administratorul și curierii au voie să le atingă! Măcar de le-aș mai  
vedea o dată...

Un domn mai în vârstă, cu părul argintiu, îmbrăcat elegant, la  
costum intră brusc în încăpere, suprinzându-l pe agentul Marcu  
țopăind și urlând: ”Și când dansează, dansează, uite cum basu-i  
vibrează / Îmi place când dă din fofează / De-mi face ochii sfâr-  
lează”. Domnul la costum se uită înmărmurit la întreaga scenă.  
Când îl observă, agentul Marcu, de emoție, scăpă telefonul din  
mână și rămase încremenit într-o poziție bizară, cu o mână ridi-  
cată în aer și alta în șold. Muzica se auzi în continuare, până se  
încheie melodia. Domnul la costum spuse pe un ton cât se poate  
de calm și de detașat:

- Dacă nu dansezi și pe masă, tot degeaba, agent Marcu! Am pretenții de la tine! Haide, ”mișcă, mișcă din buric”!

- Îmi pare rău, șefu’, să trăiți, îmi cer iertare, n-o să mai fac asta niciodată.

Radu tresări. Șefu’? Ăla care ar putea să o... Parcă am mai auzit undeva vocea asta, dar nu știu unde. Nu pot să-l văd - e la distanță de mine, iar eu nu mă pot mișca. Dar oare vreau să-l văd?

Șeful scoase o bancnotă de 10 lei din buzunar și, rânjind, scuipe pe ea și o lipi pe fruntea agentului Marcu:

- Agent Marcu, asta-i pentru cântare, felicitări! Sper să-ți ajungă pentru că luna asta nu mai pupi alți bani de la noi.

Apoi șeful se îndreptă spre Radu și se aplecă asupra lui, mângâindu-i ușor părul și obraji. Îngrozit, Radu închise ochii, strânse din dinți și trase aer adânc în piept. Când îi redeschise, crezu c-o să facă stop cardiac. Șeful era nimeni altul decât Răzvan! De aceea i se păruse vocea cunoscută. Nimic schimbat, în afară de privire. Ochișorii lui albaștri nu mai erau veseli și prietenoși, ci sclipeau acum sadic și, în același timp, lasciv.

Cu mișcări ferme, Răzvan își deschise fermoarul de la pantaloni și își scoase penisul. Radu îl privi încremenit. Răzvan își lăsă mâna să înghețată să alunece pe corpul lui gol și însângerat, mângâindu-i umerii, pieptul și abdomenul. Mâna lui Răzvan îi da fiori, la fel ca și ochii cu sclipiri de gheață și instrumentul lui scos din pantaloni. Kai, ”Crăiasa Zăpezii” te vrea pentru ea, arde de dorință să te dezmiere cu viforul ei, să te mângâie cu unghiile ei lungi, ascuțite din țurțuri uriași de cristale Swarovski și să te învâluie în săruturile ei de gheață dulci-otrăvitoare. Te dorește cu disperare. Tânjește la viața din tine. Se hrănește cu ea, îți sugă sângele și limfa, îți absoarbe respirația, toate secrețiile, toate umorile, toate mirosurile până te învinețești, mori și te transformi într-o piesă minusculă din puzzle-ul ei de gheață de la castel. Nu ai unde să fugi.

- Să nu te mai recunosc, frumosule! Unde e „Radu cel Frumos”? Ai ajuns o halcă de carne sângerândă și în curând o să putrezești, spuse Răzvan cu un rictus amar.

- Te recunosc, ești neschimbat, din păcate, zise Radu, oftând. Și nu eu am ales să ajung așa, e opera voastră... O operă de artă comparabilă cu designul interior de mare clasă al lui Tom Ford.

- Te înșeli singur, Radu. Tu ai ales să ajungi așa, nu noi. Știa că vei ajunge aici. Și poate că ultimul sărut de pe „*The Crystal Ship*” va veni de la mine... Să te învăluie ca muzica de la „Stuf” sau ca valurile mării în Vamă... Pentru că numai eu am rămas lângă tine, Radu. Și numai eu te înțeleg, zâmbi Răzvan, de parcă i-ar fi citit iar gândurile și continuând să-l mângâie.

Radu îl privi pierdut. Reușise, din nou, să-l tulbure și să-l zăpăcească. Atingerea lui înghețată, de asemenea, îl înfiora. Captiv în castelul de cristale Swarovski, cu design de Tom Ford. „*Smiling faces*” ireproșabile, look impecabil, de reclamă, imagine de brand și superoferte la voucherele de tortură. Totul e perfect. Perfect, dar nu uman. Claritate de cristal. Limpezimea morții. Fascinația îmbrățișării Crăiesei Zăpezii. E o capcană, Kai, smulge-te din ea!

Privindu-l în ochi, hipnotic, irezistibil, Răzvan îi spuse cu glas susurător:

- Radu, dacă recunoști că ești membru al MRTLAS, vei fi liber curând. Vei simți iar nisipul fin, valurile mării și vei sta lungit pe plajă, în Vamă, sub o umbreluță de stuf, cu o bere rece în mână, ascultând ecouri din muzica de la terase...

*”The days are bright and filled with pain. / Enclose me in your gentle rain, / The time you ran was too insane / We'll meet again, we'll meet again”...*

Radu se zbătu să se smulgă din vraja lui Răzvan. Crăiasa Zăpezii din palatul de gheață de la Crystal Tower, Fata Morgana în deșert, șarpele Kaa din jungla lui Mowgli, agentul Smith din Matrix, Omul-Indicator din „Pădurea fără rost”... Cu toate acestea, ce dreptate are! De ce să mă lupt atât, până la limita nebuniei și a morții, cu ei și cu mine însumi? Aplic iar absurd „tehnica sacrificiilor și a eforturilor supraumane”? De ce să mă chinui la nesfârșit? De ce să mor singur, părăsit de toți, inclusiv de Răzvan, ca un erou necunoscut care plătește post-mortem și

taxa de glonț, nu doar voucherele de tortură, fie și cu discount? La ce bun? Eu nici nu cred în eroi, toată agitația lor mi se pare, adeseori, sterilă. Steinhardt, Havel, Michnik, Ana Blandiana, Monica Lovinescu, Don Quijote, Sam și Jill din „Brazil”, Winston și Julia din „1984”... Să și-i păstreze Laura pentru ea! Nu sunt modelele mele. De ce să nu mă întorc la ceea ce e cu adevărat important pentru mine? Mai am atât de puțin timp, nu mi pot permite să-l irotesc. ”*My time is running out*”!

De ce să nu recunosc? O minciună în plus sau în minus nu mai contează. Am rețineri să cedez din ură și dezgust față de Răzvan, din orgoliu, din gelozie, din spiritul competiției masculine? Vreau să-i dau o lecție lui Răzvan? Încerc s-o impresionez pe Laura? Dacă e așa, toate astea înseamnă vanitate și, deci, nu au sens. Eu, care am apostrofat-o pe Laura pentru ego-ul ei hipergonflat... nu, nu vreau să cread în asta. Cu atât mai mult că nu sunt un fan al eroismului.

Și, la urma urmei, ce trebuie să admit? Mare lucru: că sunt terorist! Nu pot accepta asta de formă? E o pură formalitate. Terorist într-o mișcare stupidă, fictivă, creația lui Răzvan! Ce contează? Dar Brâncoveanu de ce nu a acceptat să-și schimbe credința de formă, deși cei trei băieți ai lui au fost torturați și decapitați în fața lui? Nu e vorba să accepți formal că omleta cu ciuperci e mai bună decât omleta cu cașcaval, când ție îți place mai mult cea cu cașcaval. E vorba de ceva important. Important pentru cine? Important pentru tine. Important pentru Brâncoveanu. Nu zic acum că credința e importantă pentru toți. Dar pentru Brâncoveanu da. A fi sau nu fi terorist e un lucru important pentru mine? Cred că da. Dacă recunosc formal că sunt terorist, asta înseamnă să gândesc că nu sunt terorist și să spun că sunt. Parcă ar fi prima oară când nu așa spune ce gândesc! Dar asta nu e ca omleta cu ciuperci sau cu cașcaval. Trebuie să fie o unitate între gândire și acțiune, măcar în ce privește lucrurile importante pentru fiecare dintre noi. Nu știu dacă pot să trăiesc o viață dublă ca Răzvan. Într-una din vieți, în cea exterioară, să fiu terorist, în alta, cea interioară, nu. Pe ”scenă” terorist, iar ”în culise” nu. Care



dintre ele e adevărata mea viață? Mi-e teamă că, dacă recunosc formal, îmi voi pierde autenticitatea și nu voi mai fi eu însumi.

În plus, dacă voi semna o declarație că sunt terorist, se complică lucrurile. O declarație e un document oficial, cu valoare juridică. Poate că acum n-are nicio relevanță, dar ar putea să capete peste cinci ani (chiar dacă eu voi fi mort de mult) sau peste o mie de ani, când va fi descoperit de arheologi. Ar putea avea impact chiar și acum: să apară repercusiuni asupra Laurei... dacă a fost arestată și ea, cum zicea Luca. Cu siguranță, ar fi incriminator și pentru ea.

Însă dacă... Laura m-a trădat, dacă m-a... înșelat? Gândul ăsta mă răscolește și mă face să mă descompun până la ultimul neuron. Și ce dacă? Trebuie să fac ce face ea? La urma urmei, nu m-a învățat ea să gândesc întotdeauna cu capul meu? Și capul meu ce îmi spune? Pe de o parte, „Recunoaște, prostule, și hai în Vamă!”, pe de alta: „Nu te obișnuie, fraiere, cu haosul, abuzurile și absurdul! Nu poți accepta orice!”. O disonanță cognitivă autodevoratoare. Și totuși, dacă Laura nu m-a trădat? În adâncul sufletului, simt asta, nu știu de ce.

Și fii-miu cum ar percepe faptul că tatăl lui s-a declarat terorist? E ăsta un exemplu bun pentru el? Da, aș putea să-i spun că a fost ceva formal și că au existat presiuni puternice asupra mea. Că vroiam cu disperare să supraviețuiesc ca să am grijă de el mai departe. Iar, sub tortură, orice declarație e posibilă. În cele din urmă mi-o vor smulge și mie, chiar dacă mai rezist puțin. E doar o chestie de timp. Toți cedează. Iar factura de vouchere de tortură crește alarmant... pentru mamaie. Aș putea să-i explic astea lui Luca, deși mi-e rușine și, cu siguranță, o să vreau să uit, să nu mă mai gândesc niciodată. Poate că Luca va înțelege. Dar cum să-i explic, de vreme ce voi fi executat? Să-l bântui ca fantoma tatălui lui Hamlet ca să mă răzbune?

Indiferent ce cred ceilalți și ce așteptări au de la mine, vreau ca decizia să îmi aparțină în primul rând mie, nu Laurei, lui Luca, lui Răzvan, agentului Marcu sau altcuiva, deși nu pot să nu le

recunosc influența. Decizia de acum. Peste câteva ore, poate fi cu totul altceva.

Până la urmă, lucrurile se simplifică, chiar dacă nu sunt limpezi precum... cristalul: mai pot înghiți căcat? Am înghițit destul căcat în viața mea, sunt... „obișnuit”. Un asemenea căcat de proporții? Poate că nu mai am loc pentru o porție suplimentară, sunt deja *full*. Dacă mai înghit căcat, poate că explodez. Și, dacă recunosc, poate că nisipul din Vamă mă va arde ca focul Gheenei, marea va deveni clocotită ca un cazan uriaș de ulei încins, umbreluțele de stof, putrezite și năpădite de viermi și de omizi, se vor prăbuși peste mine, iar muzica de la terase se va transforma toată în house.

De obicei, mă ascund în spatele rolurilor, măștilor, platoșelor și armurilor. Uneori nu îndrăznesc să ies din propria cameră să dau ochii cu Laura... Nici să vorbesc la telefon cu mamaie, darămite *face-to-face*. De multe ori, dincolo de camera mea, se întinde o lume nesigură, haotică, ostilă, poate chiar neantul. Să ies la luptă? Să-mi pun iar masca, platoșa și armura și să-l înfrunt pe Răzvan? Mi se par atât de fragile și de iluzorii încât ar putea fi spulberate de prima adiere sau de următoarea atingere înghețată a lui Răzvan. Dar dacă, în loc să mă apăr disperat și stupid, mi-aș abandona pur și simplu măștile, platoșa și armura cum îmi arunc hainele pe plajă, în Vamă? Să mă expun, fără să se mai gândesc la riscuri... Să-mi asum vulnerabilitatea. Asemenea unui prunc. Și să dansez gol în fața tancurilor! Fie și pentru ultima oară.

*”Oh tell me where your freedom lies / The streets are fields that never die / Deliver me from reasons why / You'd rather cry, I'd rather fly”.*

Uită-te la mine, Crăiasa Zăpezii! Uită-te-n ochii mei. Dansez. Ca Zorba Grecul când stâlpii minei s-au prăbușit și totul s-a făcut praf. E un dezastru absolut, așa că dansez. Plutesc. Suflarea ta de gheață nu mă atinge. Sunt încă viu.

- Nu, Răzvane, nu o să recunosc doar ca să vă faceți voi norma de teroriști și să vă decorați podeaua cu cristale Swarovski,

zise Radu îndrăzneț, de parcă ar fi fost ultimele cuvinte pe care le rostea.

*”À tout le monde, à tout mes amis / je vous aime, je dois partir / These are my last words I’ll ever speak / They’ll set me free”*. M-am săturat de căcat. Nu sunt terorist! Astea sunt ultimele mele cuvinte. Nu prea mai pot să le articulez că ard de sete și mi se împleticește limba, dar mă străduiesc. Am ajuns la final. *”This is the end / My only friend, the end / It hearts to set you free / But you’ll never follow me”*. Dar cel puțin acum totul e clar, limpede precum cristalul. Acum sunt liber să spun orice vreau. Plăcerea sfâșietoare a sfârșitului, singurul meu prieten.... Singurul care mă înțelege cu adevărat... Singurul care îmi aduce un strop de muzică... din spuma valurilor. Spuma scânteiază o clipă și se stinge apoi discret, în tăcere. Ca umbrele de pe pereți. Melancolia apusurilor din Vamă și a răsăriturilor reci, învăluite în ceață. Inspir briza tăioasă a mării și mă avânt în ceață.

- Nu-i nimic, Radu. Mai e timp. Aici nu ești sub presiunea deadline-urilor de azi până ieri. Aici ești la Crystal Tower. Minte ta confuză și sufletul tău tulburat vor deveni de cristal, rosti Răzvan calm, cu zâmbetul său superior.

- Ce poți să-mi faci? Mă mai dai o dată prin roller-coaster-ul cu „*smiling face*” ca să-mi limpezesc mintea, să-mi purific sufletul și să-mi revină zâmbetul?

- Exact așa. Iar pentru fiecare ”distracție” va trebui să plătești separat, rânji Răzvan.

- Atunci s-ar putea să mor cu tot cu mintea mea confuză și sufletul meu tulburat și nu o să mai aibă cine să plătească voucherele, ripostă Radu.

- Ce dacă? O să plătească nevastă-ta. Sau Luca din alocația lui. Ori poate mă-ta soacră, că arde de nerăbdare să achite factura!

- Nu voi semna nicio declarație, cu excepția celei de consum pentru administrator, zise Radu cât putu de tare și de ferm.

Mâna lui Răzvan coborî, îi prinse testiculele și le strânse puternic. Pe măsură ce mâna lui înghețată i se încleșta mai tare pe testicule, penisul lui Răzvan, scos din pantaloni, se întărea. Radu

se zbătu și gemu cutremurător. Încercă să-și regleze respirația, dar nu reuși. Începu să gâfâie puternic. Întreg corpul, îmbrăcat de o sudoare înghețată, i se contractă și se contorsionă sălbatic. Neajutorat. Singur. Nimeni nu va face nimic pentru mine. Strivit în ghearele Crăiesei Zăpezii, storcit de șarpele Kaa, sfârtecat de mâinile lui Eduard Omul-Foarfecă. Dacă urlu, nu fac decât să-ți dau satisfacție. Nu vreau să mă auzi urlând. Ce faci? Ce cauți mâna ta acolo? Îmi vine să mor de scârbă și de rușine. Avea dreptate Laura, sila și umilința sunt mai puternice decât durerea fizică. Nu mai suport. Ia-ți laba, porcule, de pe coaiele mele!

- De ce nu recunoști că ești membru MRTLAS? zise Răzvan, cu zâmbetul lui obscen și dominator.

Vinișoare albastre se umflaseră și îi tresăltau pe frunte și pe tâmpile.

- Nu sunt, zise Radu înecându-se, cu vocea subțiată, dar privindu-l pe Răzvan în ochi.

- Ba da, ai fost și filmat intrând în sediul MRTLAS.

- Și ce, asta înseamnă că sunt membru? E o inferență greșită, un sofism. Nu am semnat nicio adeziune la MRTLAS. Dacă am semnat-o, vă rog să mi-o arătați, spuse Radu încet, dar hotărât.

- Ce altceva să cauți la sediul MRTLAS? Să donezi sânge pentru teroriștii răniți sau poate să testezi bombe puturoase pentru farsele lui fii-tu? Dragul meu, e evident, limpede precum cristalul. Trebuie doar să recunoști.

- Dacă e cineva care știe mai multe despre MRTLAS, acela ești tu, pentru că ești șeful ei! Tu ești adevăratul terorist, zise Radu cu furie, adunându-și ultimele puteri și fără să se mai gândească la consecințe.

Răzvan nu îi răspunse, ci îl lovi cu piciorul în burtă și în coaste. Radu se zvârcoli de durere, dar se simți mândru că avusese curaj să-i spună totul în față. Iar curajul îl elibera și îi dădea putere. L-am surprins pe Răzvan, nu se aștepta. M-am surprins chiar și pe mine. Mama, săraca, ar fi mândră de mine. Cum îi străluceau ochii atunci când dădeam un gol, câștigam un concurs la pian sau luam premiu la școală! Era fericită, mă încuraja, mă stimu-

la să continui. Nu pot să cred! Nici acasă, nici la ”scârbici”, nu mi-am permis vreodată o asemenea libertate de expresie. Înainte, de obicei, mă cenzuram, îmi alegeam cu grijă fiecare cuvânt. Nici la baie, la oglindă, față în față cu mine însumi, nu îndrăzneau adeseori să spun ce gândesc și-mi venea să mă scuip singur.

Telefonul lui Răzvan sună, iar acesta părăsi imediat încăperea, vorbind la mobil. Radu, pe de o parte, oftă ușurat, dar, pe de altă parte, se îngrijoră. Dacă se duce acum la Laura?

- Ce-i place ăștia să fie șef! Nu se mai satură de șefie! Mâine-poimâine fondează altă mișcare unde să fie el șef, comentă Radu.

- Nu-mi vine să cred, cum să fie el șeful MRTLAS? se minună agentul Marcu. Închid dispozitivele de ascultare și înregistrare ca să vorbim cinci minute.

- Și poți să-mi aduci, te rog, o gură de apă? Mor de sete. Nu am glumit, mi-aș bea propriul sânge. Mi-a luat foc gâtul, îmi arde gura, am buzele uscate și crăpate, nu mai pot să vorbesc.

După ce dezactivează dispozitivele de ascultare și înregistrare, agentul Marcu îi dădu lui Radu o sticlă de apă plată la jumătate de litru. Acesta o bău pe toată, pe nerăsuflăte.

- Poate tu ești șeful MRTLAS, zise agentul Marcu, privindu-l pe sub sprâncene.

- Rahat! Nu sunt șef nicăieri! Nu, eu n-am nevoie de control, de dominare ca să mă simt împlinit. Dacă-mi fac bine treaba, dacă am o bere, cafea, țigări, muzică bună și... un pic de sex, eu sunt fericit. Nu mi-am dorit niciodată să fiu șef. Crede-mă, pe cuvântul meu, el este șeful MRTLAS. Din păcate, nu pot să-ți demonstrez acum, dar asta e singurul lucru pe care-l pot mărturisi. Și, ce să-ți mai spun, m-a deranjat și modul umilitor în care s-a purtat cu tine. Parcă nu era de ajuns că ți-a tăiat salariul pe o lună. Ah, îmi pare atât de rău!

- Ai văzut? Ți vine să crezi? Pentru o melodie! Nici nu se pricepe la muzică, pune numai jafu' asta dă house. Tu înțelegi, că le ai cu muzica. O să cam fac foamea luna asta, dar o să mă descurc până la urmă. Ce-i pasă lui? El are milioane în conturi. Nici eu nu

pot să-l sufăr. Are ceva cu mine, ai văzut cum se poartă, cred că vrea să scape de mine. Și-a băgat omu' lui să mă spioneze. Și ai văzut ce pervers e? Era să te violeze în fața mea! Eu am crescut la țară, m-a dus mama la biserică... Nu suport să văd chestii de-astea. Ba se pare că-i plac și copilașii. Porcu' dracu'!

- Bine că măcar nu sunteți toți ca el. Uite, tu, de pildă...

Să mă violeze? Avea dreptate agentul Marcu? Chiar ar fi făcut-o dacă nu-i suna telefonul? Mi-a venit să vomit numai când m-a atins Răzvan. Nu vreau să mă mai gândesc la restul. Scârba aia cumplită, epuizantă, la început frisonantă, înghețată ca mâinile lui Răzvan, apoi transformată într-o forță de inerție și, în final, în blocaj, pe care am simțit-o și în timpul proiectului de acum câteva luni... Dar ce mai contează? Să mă fută și gata! Să facă ce vrea cu mine. Parcă m-am obișnuit deja cu răul. În doar câteva ore? Ce se întâmplă cu mine? Atingerea lui Răzvan m-a criogenat? Nu mi-am propus să nu mă mai obișnuiesc niciodată cu răul, cu haosul, abuzurile și absurdul?

Dacă ar veni acum sfârșitul lumii, nu mi-ar părea rău. Apocalipsa nu e nimic față de infernul interior. Oricum, de data asta, am reacționat mai bine. Nici mie nu-mi vine să cred, m-am surprins singur. Cred că 2+2 mi-au dat 4. Deocamdată... Dar cu ce efort! Și cu ce factură! Nu mai rezist mult. Mi-e rău. Sunt atât de obosit... Și mi-e atât de silă... Privirea insuportabilă, plină de ură și scârbă a lui tanti Nuți de la 84, Luca izbit de perete... de Zid de mascați, milioanele de ace din roller-coaster - la fel de blânde și de tandre ca ploaia de vară, ochii cu săgeți de gheață ai lui Răzvan, suflarea lui otrăvită și rece de "Crăiasa Zăpezii", mâinile lui de reptilă încleștate pe testiculele mele... Un vârtej amețitor... Simt că mă prăbușesc. Dansez în continuare, gol, în fața tancurilor, dar sunt atât de aproape, mă vor călca în curând. Nu mai am timp. Nu mai simt nisipul, valurile și soarele din Vamă, mângâindu-mi corpul și alinându-mi sufletul. Nu mai aud muzica de la terasă de la "Stuf". Nu voi mai cânta niciodată "Cântecul lui Solveig". Muzica s-a terminat. April nu va mai veni. Nu mai am timp. 10, 9, 8, 7, 6, 5... Tancurile sunt chiar lângă mine. Nu mai

am de ce să mă agăț înainte să mă zdrobească. Niciun ”smiling face” de care să mă prind. Poate doar de cel din roller-coaster.

Radu închise ochii. Inima îl strângea ca o gheară de oțel ori ca mâinile lui Răzvan încleștate pe testiculele sale. Totul se învârtea cu el dement, ca-n roller-coaster. Când redeschise ochii, se văzu întins pe podea exact în aceeași poziție. Simți un miros amestecat de sânge, vomă și urină și strânse din nas. Capul îi era gata să-i explodeze de durere. Dar lângă el se afla agentul Marcu care-l privea foarte vesel cu ochii săi căprui strălucitori, abia abținându-se să nu țopăie de bucurie:

- Hei, 15024011398, am o veste bună pentru tine și una proastă! strigă agentul Marcu. Vestea bună e că ești liber! Și tu și nevastă-ta! Îmbracă-te! Dacă vrei, te ajut eu să te cureți un pic și să te îmbraci.

Radu îl privi buimac pe agentul Marcu.

- Nu se poate! Nu te cred! E o nouă capcană?

- E pă bune! Ce, nu mai vrei să pleci dă la noi?

- Ba da, dar nu-mi vine să cred! Am ajuns penibil, paranoic, văd peste tot teoria conspirației! De ce să ne fi eliberat?!

- Tu n-ai auzit ce-a zis fii-tu când ați vorbit la telefon adineaori? E protest mare al ONG-urilor ecologiste și al partidelor de opoziție chiar în față la noi. Acum e și campanie electorală, nu vrea nimeni scandal. Așa că voi ca ecologiști vă eliberați. Ce ți-am zis io să fii pozitiv? Ai văzut? Să mor io, am fost acum la țigară afară și am văzut cu ochii mei. Era și ăla mic, Luca, cu o pancartă A4, băgată într-o folie de plastic, ceva cu gazele de șist și stop nu știu ce. Uite, dacă nu mă crezi, poți să te uiți și pe geam, deși aici e etajul 128 și nu vezi prea bine.

- Nu se poate! E Luca aici? Cu ONG-urile?

- Păi nu ți-a zis că sună la ONG-uri?

- Nu pot să cred că s-au mobilizat așa repede! Cred că e abia duminică!

- Nu e chiar duminică, e luni după-amiaza. Ai leșinat mai întâi. Apoi ai delirat. Să-mi mulțumești că te-am vegheat io, altfel aveai parte și dă alte „distracții” și vouchere.

- E totuși foarte devreme!  
- E campanie. Lucrurile se mișcă altfel în campanie. Hm, vrei să-ți spun și vestea proastă sau o lasă mai târziu?

- Spune-mi acum.  
- Vestea proastă nu e că tot trebuie să plățiți voucherele de tortură, și tu, și nevastă-ta, deși și asta e adevărată. E dă la sine înțeles. Trebuie să ne facem și noi cota de teroriști, mai ales până la timp de criză. Nici că ai făcut până acum. Și asta e limpede precum cristalul. Vestea proastă e că cetățeanii de la intrare care stă lângă Luca și ține pancarta cu „Jos asasinii!”... e soacră-ta!

- Ești sigur?  
- Am reflexul format, am recunoscut-o din poze.  
- Ah, ce dracu' caută aici?  
- Dacă mai tragi de timp ca să nu dai nas în nas cu soacră-ta, te înțeleg! Hai să bem împreună o cafea și să fumăm o țigară în curtea din spate!

Radu încercă să se ridice, dar tot nu se simțea capabil să facă nicio mișcare. Se concentrează, strânse din dinți și mai încercă o dată, dar fără rezultat. Întreg corpul îl durea cumplit. Agentul Marcu îl ajută să se curețe, să se îmbrace și să se ridice, cu multe menajamente, căci Radu țipa la fiecare atingere, oricât de ușoară.

- Acum faci mai multă gălăgie decât în timpul „distracțiilor”, îi zise agentul Marcu.

- Iartă-mă. Poate că nu mai am răbdare, se scuză Radu.  
- Dacă vrei, te duc la un doctor.  
- Nu acum, vreau să ies cât mai repede de aici.

După ce Radu termină de îmbrăcat, coborâră amândoi în curtea din spate să bea o cafea și să fumeze o țigară. La intrarea în liftul exterior de sticlă, Radu fu cutremurat de un spasm și avu o ezitare, dar își depășește teama și pași înăuntru, susținut de agentul Marcu. Jos, agentul îi făcu o cafea tare, fără zahăr, deși Radu nu mâncase nimic și îl durea stomacul. Agentul Marcu îi aduse o Ranitidină și-i servi cu o țigară Marlboro Red long.

- Știi, 15024011398..., începu agentul Marcu, răsucind în mână țigara, ușor dezorientat.



- Spune-mi, te rog, Radu, așa îmi place mai mult.E mai uman.  
- Știi... Radu, mie îmi pare bine că te eliberezi, dar, sincer, și un pic rău... O să-mi fie dor dă tine... Io n-am cu cine să vorbesc...

- Prenumele tău, adică numele mic al tău care e?

- Gigi.

- Ai fost foarte de treabă, Gigi, cu riscul să te dea afară. Și așa ai avut probleme cât încape. Dar nici nu știi cât am apreciat atitudinea ta, mai ales când restul se purtau așa cum se purtau! Să nu te schimbi!

- Fac și io ce pot. Eu îs băiat mai simplu, dă la țară.

- Dar cu suflet. Uite, nu văd de ce nu am ține legătura. Eu nu am nimic de ascuns... așa ca șefu' tău. Ai numărul meu de telefon. Mă poți suna oricând.

- Suuuper! Nici nu știi ce nevoie aveam să vorbesc cu un psiholog bun ca tine!

Radu nu-l mai corectă în legătură cu profesia, stinse țigara și bău ultima gură de cafea tare, fără zahăr. Îi strânse ușor mâna lui Gigi și țipă din nou din cauza contactului. Îi făcu semn de la revedere lui Gigi, amintindu-i să-l sune oricând avea chef, și ieși pe hol, către poartă. Fiecare pas i se părea că durează un an. Poate că ar fi trebuit să se ducă, totuși, la doctor... Așa nu mai mergea. La ușă o văzu pe Laura și crezu că se prăbușește. Laura îl susținu, cu lacrimi în ochi, fără să zică nimic. Încercă să-l îmbrățișeze, dar Radu se zbătu și zbieră, fără să-i pese de oamenii din jur:

- Nici nu știi cât mă bucur să te văd, iubito, dar, te rog, nu mă atinge! Sunt rană vie!

- Așa e și sufletul meu acum! rosti Laura cu glas sugrumat. Iartă-mă, Radu, pentru tot! Deși, poate ar trebui să mă supăr și eu: este pentru prima oară când îmi refuzi atingerile irezistibile.

### XIII. Din "Camera 101" în "Camera" din Zonă cu mamaie, Gazprom și "Motanul Felix"

Gigi nu se înșelase. La ușă îi așteptau Luca cu pancarta „Jos ȘISTEmul! *Stop fracking!*” și mamaie cu cea cu „Jos asasinii!”. Luca țopăia la fel de energic ca atunci când îl văzuse Gigi, de parcă era pe arcuri, iar mamaie, congestionată la față, zbiera atât de tare că i se zbârlise smocul de păr de pe negul din bărbie. Luca și mamaie tropăiseră așa de puternic că generaseră câteva cratere în pavaj. Astfel, prin bunăvoința lu' mamaie și a lui Luca, zona „Crystal Tower” reușise să intre în posesia propriilor cratere și să fie la nivelul celorlalte străzi din București. Luca se entuziasmă foarte tare când își văzu părinții și încercă să le sară în brațe, lui Radu chiar în spinare, dar acesta îl împinse ușor, văitându-se de durere. Laura, în schimb, adunându-și forțele, îl ridică un pic pe Luca și-l sărută pe frunte, pe obraji și pe năsuc.

- Luca, îți mulțumim că ne-ai salvat! Tu ești super-eroul poveștii ăsteia! zise Radu cu ochii șiroind de lacrimi. Un singur lucru te rog: deocamdată nu mă atinge, că mă doare!

- Da, Luca, ai făcut un jutsu extraordinar și ne-ai eliberat. Mulțumim, Na... Lucaruto! spuse și Laura, plângând în hohote.

Cu obrajii îmbujorați, trăgând emoționat de fusta buniciei, fără să lase pancarta din mâna cealaltă, Luca îi privea pe amândoi incredibil de fericit, cu ochi negri de foc. Ochii maică-sii...

- Mami, tati, trăiți! Ați văzut? V-am eliberat așa cum am promis! Vă place protestul nostru? Știți ce am făcut, tâmpiților? Am găsit pozele de la mare, din Vama Veche de 1 Mai, unde erați voi și unde erau și protestele contra exploatării gazelor de șist. Am editat pozele ca să pară că ați participat și voi la protest și le-am trimis la ONG-urile de mediu ca dovadă. Puteai să juri că sunt reale, mă pricep. M-a ajutat și mamaie, să dăm telefoane și să

mergem la ONG-uri. Și ia uitați ce protest super am organizat! Am dat și un interviu la Antena 3. Am fost foarte tare, nu-i așa, mamaie? turui Luca.

Dar mamaie nu confirmă, ci-i aruncă lui Radu o privire tăioasă:

- Ce faci, Radu? Ce-ai făcut cu Laura? De ce nu ai grijă de ea? Uite în ce hal ai adus-o! Nu-ți pasă? Tot io să mă ocup? Vroiai să lași bietul copil orfan?! Fără o mângâiere?! Să cerșească pe drumuri?! izbucni mamaie, tremurând de furie.

- Lasă-l, mamă, că nu e el de vină! o întrerupse Laura. Eu sunt. Îmi asum integral responsabilitatea pentru ce s-a întâmplat și-mi pare rău. Dacă nu mă puteți ierta, înțeleg. Dar văd că te-ai descurcat foarte bine, mamă, nu cred că i-a lipsit nimic lui Luca.

- Nu i-a lipsit nimic... adică mai nimic: voi doi, bombăni mamaie.

- Ai dreptate. Îmi pare rău, mamă, zise Laura, îmbrățișând-o strâns.

Radu oftă adânc, dar se abținu să comenteze acuzațiile mamei-soacre. Reîncepea (auto)cenzura? Sau asta se numește diplomație? O trase apoi ușor pe Laura spre el și îi spuse încet:

- Laura, poți să-i zici mamei tale să-l ia pe Luca și să se ducă acasă înaintea noastră?

- Da', tati, ești un prost, nu vreau să merg acasă! Vreau să mai dau un interviu, răule! insistă Luca.

- Ajunge, Luca! Du-te acasă cu mamaie! Noi venim mai încet din urmă. Poate mergem și la doctor...

Luca și mamaie o luară, în sfârșit, înainte. Radu și Laura rămaseră în urmă, să arunce o privire la protestul inițiat de Luca și animat de mamaie. Protestatarii păreau mai mult tineri, studenți și erau, de regulă, îmbrăcați sport, în blugi și cu tricouri. Dacă Radu își opri involuntar privirea asupra câtorva fete în maieuri și fustițe scurte (dintre care una avea pe piept un tatuaj floral mare, multicolor), Laura fu mai atrasă de un student brunet, pletos, la bustul gol, care avea o pancartă cu „Copulare / Nu poluare”. Era o zi incredibil de caldă, ca de vară: soare și 25 de grade afară,

deși intraseră deja în octombrie. Manifestanții fluturau steaguri și țineau pancarte de diverse dimensiuni, unele imprimare *ad-hoc* pe hârtii A4 și învelite în folii de plastic, altele realizate profesional, cu lozinci precum “Libertate!”, “Jos asasinii!”, “Jos guvernul!”, „Stop fracking!”, „Stop fracturării hidraulice!”, ”Spune NU gazelor de șist!”, ”Gaze de șist / Viitorul trist”, ”Refuz, rezist / Nu vreau gaze de șist”, ”Nu trageți gaze pe ȘEST!”, „Jos ȘISTEMUL!”, ”Copulare / Nu poluare” etc. Săreau și scandau sloganuri în continuare, neobosiți, deși Radu și Laura erau liberi acum. Cineva împărțea pizza Prosciutto e funghi demonstranților, iar pe margine era o gheretă cu un dozator cu apă filtrată, „La Fântâna”. Cine plătitese pentru ele? Doi băieți îi serviră și pe ei cu pizza, dar ei refuzară. Nu mâncaseră nimic de aproape două zile și se simțeau prea rău ca să guste pizza, dar Radu se uită insistent la ea, în virtutea inerției. Sper că de data asta e fără organe.

Când trecură pe lângă protestatari, aceștia îi aplaudară, iar Radu și Laura le făcură semn cu mâna (inclusiv semnul victoriei) și se înclinară în fața lor. Radu îi șopti Laurei la ureche:

- P-asta cu „sistemul” am mai văzut-o în Vamă. De ce nu am rămas să protestez atunci?

- Ce? făcu Laura, fără să înțeleagă.

Veniseră și reporterii ai presei și televiziunilor de opoziție care îi asaltară pe drum, împresurându-i și înfigându-le zeci de microfoane în față:

- Ați fost arestați din ordinul președintelui sau din ordinul guvernului?

- Nu mă pronunț asupra ordinului. Nu pot să comentez, răspunse Laura cu glas scăzut.

- Ce părere aveți despre campania de distrugere sau de înstrăinare a ultimelor resurse ale țării noastre? De ce ne vindem țara?!

- Sigur, sunt interese mai presus de noi, dar aș vrea măcar să existe mai multă transparență atât din partea guvernului, cât și din partea companiilor. De exemplu, contractele cu Chevron să fie complet desecretizate. Și să se respecte voința populară: dacă la

referendumurile locale validate, cu cvorum suficient, s-a votat anti-exploatare, să se țină cont de asta. Să nu mai acționeze anti-constituțional și să ignore un vot democratic, spuse Laura cu hotărâre.

- Ce spuneți despre efectele dezastruoase asupra mediului produse de exploatarea gazelor de șist prin metoda fracturării hidraulice?

- Aș fi vrut să existe mai multă dezbateră publică pe această temă, la care să participe companiile implicate, politicienii, ONG-urile, experții, oamenii de afaceri, reprezentanții comunităților locale. Chevron să pună la dispoziție informații reale, nu de PR, în legătură cu tehnologia fracturării hidraulice: de pildă, rețeta completă a amestecului folosit pentru fracturare, informații despre riscul de cutremure, poluarea apei și a solului și despre dificultățile de depozitare a apei reziduale. Să fie mai multă deschidere și mai multă transparență, cum am zis și mai înainte, să fim și noi, cetățenii, luați în calcul. Dar dacă organizăm referendumuri și nu le respectăm, tot degeaba. Asta nu e o democrație reală, zise Laura, tot mai tare și din ce în ce mai implicată.

- Credeți că exploatarea gazelor de șist prin metoda fracturării hidraulice mai poate fi stopată?

- Sper ca evenimentele de acum să fi contribuit la stoparea exploatării gazelor de șist prin metoda fracturării hidraulice. Îmi doresc foarte mult asta, vorbi Laura.

- Dar voi ce-ați pățit? Ce v-au făcut asasinii?

- În legătură cu ce-am pățit, în ce mă privește, e simplu și foarte grav: eu am fost bătută, electrocutată și violată, rosti Laura înroșindu-se ușor, dar tare și aparent fără nicio ezitare. Sub acuzația falsă de terorism. Și mai trebuie să plătim și „vouchere de tortură” de 5000 de Euro, dacă vă imaginați așa ceva! Spune și tu, iubitul...

Radu nu comentă nimic în fața reporterilor, ci îi zise încet Laurei:

- Nu vreau să dau nicio declarație, nu vreau să ajungem vedete media, nici să fie speculat politic. Iar ăștia care protestează aici sunt probabil plătiți de Gazprom... Să mergem odată!

Se uită la manifestații care mâncau pizza. Păreau leșinați de foame. La fel ca și el. Acum aveau la dispoziție nu doar apă, ci și bere, ca să alunece mai bine. Cineva împărțise cutii de bere protestatarilor. Ascultă fascinat fâsâitul cutiilor de bere, proaspăt deschise. În curând, o să savurez și eu o bere rece, aspră și amăruie, agitată, nervoasă, plină de "spume". Ce bine e să trăiești! Sunt mulțumit că am prins un moment favorabil, de campanie electorală, altminteri nu am fi fost eliberați. Poate că nu-și permit escaladarea unui astfel de scandal de imagine în plină campanie, iar adversarii politici pot câștiga un plus de imagine și de voturi. Ce tare, încă se mai organizează alegeri! Mai mult sau mai puțin libere. Iar eu și Laura am ajuns din teroriști ecologiști anti-sistem! E clar că sunt niște interese dacă ONG-urile au luat de bună o poză contrafăcută, editată de Luca, de la protestele din Vamă contra exploatării gazelor de șist. Și că au reacționat atât de repede la apelurile lui fii-miu și ale lui mamaie. Hei, fraților, ia auziți ce spun copilu' ăsta și mamaie ca să vedeți "până unde merge mișelia" Chevron: au fost arestați doi ecologiști anti-sistem, acuzați de terorism și sechestrați la Crystal Tower, să mergem să-i salvăm! Adevărul e că Luca și mamaie pot fi foarte convingători. Uite și cine mediatizează... A ajuns Răzvan în gura lui Mircea Badea. Iar noi să fim salvați de Gazprom și "Motanul Felix" de la Antene! Și, la urma urmei, ce dacă Gazprom, împreună cu factorii politici interesați, a plătit protestatarii și mediatizează pe canalele lui variantele lui? E o coincidență fericită pentru noi doi - una care nu ar fi putut exista într-un sistem comunist sau fundamentalist islamic. Aici, în capizzalism, mai avem o șansă. Bine că există și Gazprom, nu numai Chevron! Bine că există partide și uniuni politice rivale! Bine că există canale TV concurente! Trăiască competiția!

Abia după ce trecură de valul de manifestații și de reporteri, Radu realizează ce spusese Laura. Își reprimă cu chiu cu vai un

geamăt care ar fi sunat la fel de înfiorător ca cel de la Crystal Tower când îi spusese Gigi despre aventura Laurei cu șeful lui.

- E a-a-a-de-vă-vă-rat? întrebă el bâlbâindu-se, cu glas înăbușit.

- Ce, Radu?

- Ce le-ai spus lor... că ai fost...

- Da, iubitele, î-î-mi pare rău, șopti Laura, înecându-se și tușind.

Nu, nu vreau să-mi aduc aminte. Parc-aș fi încă blocată în „Camera 101”. Nu o să mai ies niciodată de acolo. Nu am unde să fug. Pereții încăperii mă apasă. Zidul mă strivește. Nu te apropia! Nu mă atinge! Lasă-mă-n pace! Încerc să urlu, dar nu-mi aud vocea, nici măcar o șoptă. E oare sacrificiul obișnuit al fecioarelor înainte de a deveni zeițe sau doar o mare și insuportabilă mizerie care mă înghite fără urmă? Acum nu-mi mai doresc să evoluez, să ajung zeiță. Doar să trăiesc. Să respir. Am nevoie de o gură de aer! M-am rătăcit din nou în „Pădurea fără rost”? Sigur, fără rătăcire nu există regăsire, dar acum mă simt pierdută în hățișurile „Pădurii fără rost”, în râsetele sarcastice și sub privirile sadic-lubrice ale „Omului-Indicator”. Râzi, n-ai decât! Bagă-mi săgețile tale electrizate în cur și în pizdă! Încă o dată, nu te opri! Fă-mă să mă cutremur de durere și de scârbă! Murdărește-mă, mânjește-mă de sperma ta de mutant, profanează trupul unei fecioare care ar fi putut deveni zeiță! Mizeria asta nu va dispărea niciodată. Fute-mă, Răzvane, nu te opri! Fără milă. Arată-mi direcția cea bună, Omule-Indicator... Călăuză! M-ai mințit. Spui că știi totul și nu știi nimic. Am fost un balon de hârtie care aștepta să-l aprinzi și să-l trimiți la stele. M-ai făcut scrum.

Laura își mușcă tare buzele vineții, fără să simtă vreo durere. Era palidă ca un cadavru, ochii ei mari, negri păreau stinși și goi. Făcu eforturi să-și descleșteze maxilarele și reluă cu glas sugrumat:

- Șefu’ era agent dublu. Mi-a făcut avansuri și eu l-am refuzat. MRTLAS nu era doar o modalitate de a găsi clienți pentru Crystal

Tower, d-ăia care plătesc vouchere de tortură grase, ci și un mijloc de a agăța gagici și gagii. Cred că și copilași. Și, știi, lui Răzvan nu-i prea plac pițipoancele. Cu atât mai mult scorpiile... ”intratabile” sau ”frigide” cum ziceți voi. Are și el o scorpie de piți acasă. Nimeni n-ar suporta-o mai mult de o oră. Aproape că mi-a fost milă de Răzvan. L-am respins, așa că m-a forțat. Cred că de-aia s-a răzbunat pe amândoi. Nu accepta să piardă! Ah, a fost un coșmar din care nu m-am trezit încă și care mă va bântui mereu.

Radu simți că se prăbușește. Era, oricum, foarte slăbit și nu mai putea să meargă. Văzu negru în fața ochilor, i se tăiară picioarele și căzu lat pe trotuar. Laura îl ajută să se ridice și să ia loc pe o bancă. ”*Lay beside me, tell me what they've done / Speak the words I want to hear, to make my demons run*”. Radu privi o vreme în gol, fără să spună nimic, tremurând. Îl absorbea abisul interior, devorându-l până la ultima particulă. O avalanșă de imagini îl asalta, în ciuda eforturilor lui de a se opune. Insuportabile, crede-mă, Malraux! Răzvan luând-o pe Laura de păr, dând-o cu capul de pereți și posedând-o sălbatic, pe la spate, Răzvan electrocutându-i vaginul Laurei cu un baston electric și apoi penetrând-o brutal, Răzvan tăindu-i sfârcurile Laurei și înfigându-i un cuțit în locurile intime, Răzvan pătrunzând-o pe Laura anal, după ce o bătuse la fund cu bulanul. Aud țipetele tale, Laura de parcă ar fi ale mele. Simt frica, scârba și disperarea ta de parcă ar fi ale mele.

- Porcul, nenorocitul! izbucni el în cele din urmă, adunându-și ultimele puteri, cu toată furia pe care o simțea în el. Paștele mării lui de jigodie în călduri! Îmi vine să-l omor! Îmi pare rău că nu l-am omorât pe ticălosul ăsta când am avut ocazia, când te-am luat pe tine de la sediul MRTLAS. Trebuia să-l sugrum, să-l înăbuș cu perna de pe canapea, să-i sparg în cap scrumiera!

- Lasă, Radu, ura nu folosește nimănui. Nu a avut decât trupul meu, nu și sufletul. Sufletul meu îți aparține, zâmbi Laura. O să-i facem reclamație, dacă vrei. Să-l dea afară!



- Mai curând o să ne dea pe noi afară! O să fim șomeri, iubito! Și nu orice șomeri, ci STAS, „Șomeri Teroriști Anti-Sistem”, mă rog „Anti-Șistem”! O să fim, ce mai, suntem deja, niște marginali stigmatizați, niște looseri, niște paria! Nu poți să-ți imaginezi ce-am simțit când m-au arestat mascații și m-am intersectat pe hol cu tanti Nuți de la 84! A stat și s-a uitat. Mi-a aruncat o privire cumplită, plină de ură și dezgust. Iar pe mascați îi privea cu respect și venerație. Parcă era o gospodină din anii '90 care venise să ofere flori minerilor. Iar pe mine m-ar fi scuipat în față. Am crezut că intru în pământ de rușine.

- Îmi pare rău, Radu, cred că ai suferit. Tu ești mai sensibil la ce zice lumea. Mie nu-mi pasă de vecini. Eu întotdeauna mi-am dorit să fim niște paria! Havel a spălat geamuri, Steinhardt a fost o vreme încărcător-descărcător de colete... Ce, noi nu ne putem descurca? Numai tu ții la status și la confort! Oricum, *“Let's forget about tomorrow 'cause tomorrow never comes!”*. Să ne bucurăm acum, să nu ne gândim prea mult la ce va urma.

- *Enough!* Cine vroia City Break-uri în fiecare weekend? Ah, asta nu e cel mai rău! Cel mai rău e ce a făcut ăsta cu tine... Nu-mi iese din cap. Mi-a otrăvit sângele. Mi-a întunecat mintea. O să mă bântuie și pe mine mereu.

- Lasă, Radu, mi-am învățat și eu lecția de data asta. Nu mai dau doi bani pe bărbații idealiști, puri și cu spirit de sacrificiu! Bărbații nobili care nu se gândesc la sex, dar care te violează... Cel puțin, tu nu ești porc.

- Da, mulțumesc, iubito! Eu mă gândesc numai la sex, dar, cel puțin, nu sunt un porc. Datorită ție mi-am dat seama că sunt mai bun decât credeam.

- Da, Radu, sunt mândră de tine! Îmi pare rău că te-am băgat în căcatul ăsta. Dacă nu era Luca, plăteam și taxa de glonț!

- Da, a fost extraordinar. Și, de ce să fiu rău, și maică-ta a fost fantastică. Niciodată n-o să le putem mulțumi îndeajuns. Cu ajutorul lor și cu voia lui Dumnezeu, TRĂIM! Cel puțin deocamdată...

Radu își ridică ochii spre cer, recunoscător. Simțea nevoia s-o strângă în brațe pe Laura. Se temea însă de durerile contactului fizic și se rușina de halul în care se prezenta. Păi, am suportat eu atingerile murdare ale lui Răzvan și acum am ezități să mă apropii de Laura? Nu am ieșit chiar acum de sub duș, nu m-am spălat pe dinți, nu m-am dat cu parfumul meu scump, Grey Vetiver de la Tom Ford, mi-a căzut un dinte din față și am buzele arse, crăpate și tumefiate, dar oare detaliile astea sunt așa de importante pentru Laura?

Cu ochii în lacrimi, își puse mâinile pe umerii ei și o sărută. De data asta, instinctul nu-l înșelase. Atingerea buzelor ei era ca un curcubeu aruncat de un înger în abisul în care se scufunda. Se va prinde de curcubeu și va ieși la lumină.

În timp ce o săruta, se auziră acorduri din Concertul 2 de Rachmaninov. În primele secunde, Radu avu impresia că era un semn că, iată, curcubeul funcționa și închise ochii de plăcere, ca să asculte mai bine. Abia când Laura începu să-l scotocească prin buzunare, își dădu seama că suna telefonul mobil. Tresări, se uită la apelant și o rugă pe Laura să-i țină telefonul la ureche când vorbea.

- Bună, Gigi! Ce faci, bătrâne? zise Radu cât putea de vesel.

- Bună, 1502..., începu Gigi.

- Radu...

- Bună, Radu! Mi-era tare dor dă tine! Ce faci? Te-ai întâlnit cu nevasta și puștiu'?

- Da, ne-am văzut la ieșire.

- Ce fac?

- Sunt bine amândoi. Puștiul s-a simțit foarte bine la protest, a fost în centrul atenției, a dat și un interviu.

- Mă bucur pentru voi. În cazul meu, lucrurile nu stau așa bine. Tata se simte rău, dar nu pot să plec să mă duc la el. Nu pot să-mi iau liber. Nici nu știi ce griji îmi fac, îmi vine să mor.

- Lasă că totul o să fie bine. Dacă nu ți se dă liber, nu-i vina ta, nu-ți reproșa. Totuși, mai încearcă, poate obții o zi liberă. Și nu te mai stresa! Sunt sigur că tatăl tău o să se simtă mai bine.

Laura bătu din picior și-l trase pe Radu de mânecă, mârâind:

- Ce naiba, acum ți-ai găsit să vorbești la telefon!?

Cum Radu continua să vorbească, Laura îi retrase telefonul de la ureche. Radu i-l smulse și-l puse pe difuzor. Acum puteau să asculte și presa și protestatarii.

- Iartă-mă, Gigi, trebuie să închid! Mergem și noi la doctor pentru constatare. Multă sănătate tatălui tău! Și ai grijă de tine!

Radu închise telefonul, strâmbându-se un pic din cauza atingerii dureroase. Laura îl luă la întrebări:

- Cu cine ți-ai găsit să vorbești acum?

- A, era Gigi. Agentul Gigi!

- Vorbești la telefon cu agenții?! Ai înnebunit?

- Ah, iubito, nu sunt informator! N-am recunoscut nimic, nu te-am trădat, n-am semnat nicio adeziune de colaborare. Gigi este un tip extraordinar, s-a purtat cu mine ca un frate: mi-a dat apă, țigări, m-a lăsat să vorbesc la telefon cu Luca, a dat muzica house mai încet...

- Ei, dacă a dat mai încet muzica house, sunt pe cale să-l iert, răs Laura.

Radu îi mângâie ușor obrajii și părul ciufulit. Parcă lipseau niște bucăți din el, nu mai arata tocmai simetric, dar își păstrase strălucirea. Apoi îi atinse la fel de delicat mâinile însângerate și învinețite, dar încă destul de fine. Ce bine e lângă ea! Nu-mi vine să cred că am fost despărțiți cu puțin timp în urmă.

Privi ca prin vis bazinul de sticlă, cu formă futuristă, în care dansau peștișori exotici fosforescenți. Crystal Tower, unde fuseseră deținuți cu câteva minute în urmă, se reflecta în apa limpede a bazinului. Nimic neliniștitor. Acum părea atât de frumos și de prietenos...

- Iubito, ce frumoși sunt peștii și turnul! Poți să crezi că am fost noi acolo? Parcă totul mi se pare ireal. Dacă nu aș vedea... semnele de pe noi, nici n-aș crede...

- Radu, o să arăți chiar mai sexy cu cicatrice, îl încurajă Laura. Știi că mie în liceu îmi plăceau tipii cu cicatrice? Mai ales ăia care avuseseră accidente grave cu motorul.

- Mulțumesc, era exact ce-mi lipsea. Ce mi-au făcut „asasinii”!... Iubito, aș vrea să ne urnim de-aici, dar nu cred că pot să mai fac un singur pas. Chemăm un taxi să mergem acasă?

- Ai înnebunit? sări Laura. Nu ai zis că ne ducem la doctor? Sunăm la 112 și mergem mai întâi la Urgențe. Apoi anunțăm poliția și, dacă e nevoie, ne ducem la INML pentru constatare. Sau poate te tentează mai înainte o rundă de cumpărături la mallul de aici, să nu pierzi ocazia?

- Vai, ce chef am de shopping! Crezi că ne fac discounturi mai mari decât am primit deja pentru taxa de tortură? Ce-n mă-sa să sunăm la 112? Vrei să ne ia drept teroriști evadați de la Guantanamo... sau, mă rog, de la Crystal Tower? Nu avem nici măcar bombele puturoase ale lui Luca pentru ca să-i amenințăm!

- Trebuie să mergem, Radu! O să le spunem că suntem doi bieți ecologiști persecutați de sistem.

- Afurisit să fie sistemul ăsta! Mi-a lăsat urme pentru șapte vieți de acum încolo. Uită-te doar la stigmatele de pe mâinile mele, că nici nu mai au loc: „RS” („Researcher Slave”), „STAS” („Șomer Terrorist Anti-Șistem”) și, cu voia dvs., ultimul pe listă...: „SA” („Sex Addicted”).

- Bine, Radu, în cazul ăsta, ca să te consolezi cât de cât, ar trebui să-i facem și lui Răzvan cel puțin unul cu „FR” („Fucking Rapist”). Hai, dă-mi telefonul, sun eu la 112!

Laura luă telefonul și sună imediat la 112. Anunță că ea și soțul ei sunt răniți și chemă o ambulanță lângă „Crystal Tower”. În timp ce așteptau ambulanța, Radu scoase din buzunar câteva țigări primite de la Gigi. Erau storcite, dar nu se rupseseră. O servi pe Laura, apoi își aprinse și el o țigară, trase adânc din ea și se lăsă învăluit de fumul aromat și mătăsos ca ceața ușoară de la mare, din zori, înainte de răsăritul soarelui.

- Un singur lucru mă atrage la noua calitate de șomer: nu voi mai contribui o vreme la decorarea cu cristale Swarovski a podelei de la „Crystal Tower”. Tare, nu? Vezi că sunt și avantaje? Te rog, nu mă spune lui Gigi, râse Radu.

- Radu, vorbești serios? Cristale Swarovski? Ți-a zis așa agentul ăla al tău? se minună Laura.

- Da, iubito! E pe bune. Unde... am stat eu, era decorat numai plafonul așa, urma podeaua. Ca să vezi pe ce toacă banii noștri „asasinii”... pe timp de criză! Și l-au chemat ca designer pe Tom Ford! Dar spune-mi, te rog, mai doreai să stai la închisoare ca să-ți testezi limitele, să te purifici și să te regăsești? Îndrăzni Radu să o întrebe. Dacă nu 17 ani precum Coposu, măcar 5 și ceva ca Steinhardt al tău!...

- Radu, o singură zi e suficientă! Am trecut prin atâtea într-o singură zi! Dar, personal, nu regret experiența. Nu mi-am schimbat ideile. Recunosc că mijlocul ales pentru... exprimarea ideilor nu a fost unul dintre cele mai inspirate. Și îmi pare îngrozitor de rău pentru ce vi s-a întâmplat vouă din cauza mea.

- Doamne, Laura, ești mai masochistă decât credeam! Pentru mine și o oră e prea mult! Dar nu-ți mai reproșa atât! Tu m-ai arestat? Nu ești tu de vină, ci „sistemul”! În mod normal, nu ar fi trebuit să ni se întâmple nimic, nici mie, nici ție.

- A, deci îmi dai măcar o fărâmă de dreptate? Sper că nu am luptat degeaba, însă nu pot să nu mă culpabilizez pentru ce vi s-a întâmplat vouă, ție în primul rând. Oricum, dacă e să facem comparații, proiectul ăla al tău nu te-a chinuit o lună jumate? Cantitativ, e mult peste Crystal Tower. Poate e inferior calitativ vorbind...

- Nu, categoric, de ce să neg, „câștigătorul” premiului pentru tortură e proiectul meu! Era și tortură psihică „premium”, cu concursul șefului sau, mai exact, din indiferența sa. Cred că asta a fost până la urmă ”Camera 101” a mea: haos, abuzuri psihice, surmenaj și indiferență la cea mai înaltă intensitate. Aici a fost mai mult tortură fizică. Ți-am zis eu că nu mai e vorba de „reeducare” sau de „oameni noi”! A, stai, era să uit... Mai era un candidat la trofeu! „Divorțul” tău!

- Radu, dacă mai zici ceva de „divorțul” ăla, să știi că divorțăm pe bune!

- Iubito, trebuie să mă cenzurez în fața ta mai mult decât în fața „stăpânei”, a lui Vlad sau a lui Răzvan? A, și să știi că pe Răzvan l-am înfruntat! Nu am cedat în fața lui. Cu femeile e mai greu, nu-mi permit întotdeauna... Bine, atunci, doamnelor și domnilor, câștigătorul marelui premiu pentru tortură e... proiectul! Nu, acum pe bune, chiar el e.

- Acum, că ai acordat deja premiul cel mare pentru tortură, pot să-ți împărtășesc ceva. Peste tot, fie acasă, la job sau în spațiul public sunt Big Brotheri, Ziduri, ”camere 101”, închisori... Aceeași poveste, repetată la nesfârșit. Asta-i politica. Totul e politică. Chiar și acasă, dacă privim prin prisma raporturilor de putere. Important e ca, în interiorul acestor închisori, să mai putem visa și să ne trăim efectiv visurile, ca să nu ajungem simple cărămizi în Zid.

Radu suspină, aruncă țigara și apoi își aprinse una nouă. O luă pe Laura de mână și o strânse ușor, fără să se mai gândească la dureri. Ochii ei străluceau iar intens, ca niște supernove. Lumina vie a stelelor ce se sting, lumina arsă, neagră, melancolică a soarelui din Vamă, lumina străină și brutală a lămpilor fluorescente din birou sub care am dansat valsul Coppellei, lumina minerală, înghețată și revelatoare a cristalelor Swarovski din plafon, îmblânzită de muzica, fetele și clinchetul de pahare de pe corabia de cristal... ”*The Crystal Ship*”... O lumină răvășitoare, de o clipă. O lumină care mă sfâșie, dar care mă face totuși să visez...

- Oricum, și de data asta, ne-am zdruncinat binișor obișnuințele. Nu știi dacă am învins haosul, abuzurile și absurdul, însă, măcar ne-am luptat cu ele. Nu doar am evadat în imaginație, ci și am adus ceva din lumea viselor în infernurile de aici. Iar asta mi-a dat putere să lupt, să-l înfrunt pe Răzvan chiar, spuse Radu, zâmbind.

- Poate că am făcut o mică breșă în sistem... în Zid. M-am convins ce putere are ”puterea celor fără de putere”. Sper că am ieșit din „Pădurea fără rost” cu credința întărită. Nu știu sigur

dacă am înviat, dar, cel puțin mi-am dat seama că sunt un Zombie care nu a renunțat să-și caute sufletul. Deși...

Laura îi strânse și ea mâna.

- Radu, o să-ți spun ceva, șopti ea, articulând greu cuvintele, dar cu un aer hotărât. Știi, eram în "Camera 101", goală și neajutorată, mă împresuraseră monstruleții ăia mici și scârboși, cu măști de porc ca-n "Brazil", le simțeam răsuflarea fetidă, balele lor mă împrôșcau, ghearele și colții lor îmi sfâșiau carnea, sculele lor diforme mă străpungeau.

Radu avu un spasm și-i strânse mai tare mâna, coborându-și ochii.

- Mă prăbușeam, continuă Laura. Da, mă prăbușeam și-mi spuneam că totul s-a terminat când, deodată, a sunat telefonul. Nu telefoanele monștrilor, nici al meu, ci un telefon fix. Mai auzisem cândva sunetul ăsta. M-am uitat la telefonul din perete și am văzut că era unul vechi, crăpat, cu receptor și cu disc, fără taste, un telefon de modă veche. Semăna întrucâtva cu telefonul din "Călăuza", cel care se afla la intrarea în "Cameră". Dar nu-mi venea să cred. Însă ușa metalizată de lângă el a început să se topească și în locul ei a apărut o ușă de lemn scorojit, cu geamul de sus spart aproape complet și cu mânerul pe jumătate scos. Când a sunat din nou telefonul, m-am cutremurat. Am avut o revelație. Pe ușă, sus, fusese scrijelit "Nu uitați să închideți ușa". Era ușa din Vamă, de la Cherhana, aia în aer liber, înfiptă direct în nisip, pe unde ieșeam noi când coboram spre cort și golfuleț și, totodată, ușa "Camerei"!

Mi-era teamă să apăs clanța, dacă m-ar fi electrocutat și ea? Dar nu mai aveam timp să aștept. Fără să mă mai gândesc la consecințe, am apăsat clanța. Bizar, atingerea ei era mătăsoasă și catifelată ca a unei mânuțe de copil, așa că am intrat imediat în "Cameră". M-a izbit briza puternică a mării. Am inhalat-o adânc și am început să cobor încet și nesigur treptele umede și alunecoase, înțepându-mă în scoici și pietricele. Din când în când mă uitam în urmă îngrozită și pașii mi se împotmoleau. Credeam

că or să vină după mine. Dar nu, nu mai era nici urmă de ei. Deși ușa era deschisă și nu era niciun Zid, ei nu puteau intra.

Frica mi-a dispărut cu totul și m-am liniștit într-o clipă. Când am văzut cortul nostru roșu, decolorat, ușor strâmbat de vânt așa cum e el, am început să alerg și chiar să sar trepte. Eram fericită că am ajuns acasă. În sfârșit, acasă! Am văzut nudiștii pe plajă, întinși relaxați la soare, oamenii plimbându-se la malul mării, desculți în valuri, copiii jucându-se în nisip, câinii vagabonzi scotocind prin spatele corturilor, pescărușii planând peste rogojini (și umplându-le de găinaț). Am auzit ecouri din *The Doors* de la terasă de la "Stuf", nu știu exact ce era, tu ai fi știut mai bine. Apoi "Oda Bucuriei". Din ce în ce mai tare. M-am trezit și eu cântând, deși nu știam înainte versurile în germană:

*"Freude, schoener Goetterfunken,*

*Tochter aus Elysium,*

*Wir betreten feuertrunken,*

*Himmlische, dein Heiligtum"...*

Am ascultat apoi murmurul valurilor. Continuu, mângâietor și adormitor ca un cântec de leagăn. Liniște... Am inspirat adânc. Aer proaspăt! Pe malul mării, tu și cu Luca vă stropeați cu apă. Râdeți, chicoteați, vă hârjoneați. Era atâta liniște că, deși eram încă pe trepte, iar voi vorbeați în șoaptă la zeci de metri distanță, am putut auzi cum făceați mișto de mine: vorbeați de spoturi de pe youtube, interzise "scorpiilor frigide". Mi-ai făcut semn. Am alergat spre mare și m-am aruncat în valuri!

Ochii Laurei, împăienjeniți de lacrimi, străluciau iar ca niște supernove.

- Știi, iubito, ce ciudat, și eu m-am gândit la Vamă și la tine! spuse Radu.

- Foarte ciudat, "Zona" mea era Vama ta, iar "Camera" - golfulețul nostru unde pusesem cortul acum câțiva ani. Incredibil, ne-am sincronizat și noi o dată.



- Poate mai reușim o dată-de două ori, dacă facem eforturi... stai, nu te speria, deadline-ul e peste cinci ani!

- E, într-adevăr, foarte ciudat. ”Camera 101” față de ”Camera” din ”Zonă”... infernul era unul mai puțin personal (la urma urmei, cum ai zis și tu, sunt mai curând arhetipuri ale unor spaime universale), mai difuz (mai puțin precis localizat), închis - acolo ești singur, cu durerea ta incomunicabilă. În schimb, ”Camera” din ”Zonă” e mai precis localizată în spațiu și timp (știm unde sunt ”Camera”, ”Zona”, știm zilele, orele și minutele când am fost fericiți), mai individualizată (în funcție de dorințele și conștiința fiecăruia), iar paradisul nu e al unei singure persoane: implică minim doi (tu și Dumnezeu), deci dragoste. Paradisul pe care l-am găsit nu era doar al meu, ci și al tău și al lui Luca. Probabil al tuturor celor care cred în el. La fel de frumos ca la Revoluție. Mai știi că vorbeam noi: atmosfera aceea extraordinară, nu doar de solidaritate, ci și de comuniune. Fericirea aceea indescriptibilă. Ne îmbrățișam pe stradă, râdeam împreună, dansam, cântam, ne amestecam sângele și lacrimile, pluteam. Da, Radu, asta înseamnă că... Nu știu dacă pot să-ți spun... așa direct, zise Laura, lăsând ochii în jos.

- Haide, iubito, vorbești despre toate experiențele alea traumatizante, inclusiv cu presa și acum nu poți să-mi spui mie...

- Bine, mi-am dat seama că... că... că... te iubesc, șopti Laura înroșindu-se, dar uitându-se în ochii lui.

- Uau, nici nu știu ce să spun! răspunse Radu, tresărind și căscând ochii cât cepele, atât cât îi permiteau vânătăile și umflăturile de pe față. A trecut așa de mult timp de când mi-ai zis asta ultima dată... Aproape că am uitat... Mi se pare atât de straniu... Mă dezobișnuisem. Mai spune-mi o dată ca să încep iar să mă obișnuiesc! Uite, asta ar fi una dintre obișnuințele la care nu aș renunța niciodată.

- Te iubesc, Radu! repetă Laura, privindu-l cu ochii ei negri de foc.

- Sună aproape la fel de bine precum Concertul 2 de Rachmaninov! suspină Radu, cu ochii în lacrimi. Simplul fapt că ai spus

asta compensează toată suferința de până acum. Și eu te-am iertat și te iubesc mai mult ca niciodată.

- Sper că nu te-a distrus experiența asta... Îmi reproșez așa mult!

- Nu, iubito. Dimpotrivă. A fost, într-adevăr, o experiență traumatizantă, dar cred că m-am mai maturizat. Am crescut de la 3 la 4 ani. Știi, cred că am găsit amândoi un ciob din presse-papierul de cristal cu coral al lui Winston: uite, Vama. Ce să mai zic, dacă am face dragoste, mi s-ar părea chiar intact, nu doar un ciob.

- Vezi că totul are un sens, ți-am zis eu! râse Laura.

- Da, iubito, incredibil ce-am progresat! Cu siguranță, am promovat la grupa mijlocie.

- Ah, sunt atât de mândră de tine! Ai ajuns un erou, „Radu Mamii”! Cred că l-ai eclipsat deja pe Vaclav Havel. Însă mi-e groază că trebuie să plătim distracțiile astea scumpe, vouchere de tortură de 4998 de Euro, cu tot cu discount! Am încurcat-o! Radu, va trebui să vindem mașina!

- Iar faci calcule, Laura? Lasă, iubito... Dacă trebuia să plătim taxa de glonț!?

*Ianuarie 2012 - Iulie 2013*